

# زبور

زبورئې اولې کتاب

زبور ۱—۴۱

پهريزکار و بدکارانې راه

① بهتاور هما انت

که بدکارانې شئور و سلاهئې سرا نرئوت،

گنھکارانې رهسرا نه اوشتيت و

ریشکند کنوکاني ديوانا نينديت،

② هما که واهگي گون هداوندئې تاليمانت و

روچ و شپ آيئې تاليمئې سرا پکر کنت.

③ آهما درچکئې پئيمانت

که رُمبؤکين جو سريئې کرا کشگ بوتگ و

مؤسمئې سرا نييگ دنت و

تاکي نگیمرنت،

هرچې هم که کنت کامياب بيت.

④ بله بدکار چش نه انت،

آهما ږگ و ږلارانی ږئما أنت که گواتش روږیت و بارت.

۵ گڙا بزان که بدکاران، په دادرسیا اوشتگۍ واک و توان نیست و

گنهار پهریزکارانی دیوانا هوږ بوت نکنت.

۶ که هداوند پهریزکارانی راهۍ نگهپان انت،

بله بدکارانی راه تباهی و بیگواهی انت.

هدائے بادشاه کثیت، پادانی کثیت

۱ آدگه کئوم په چه شورش کنت و

راج چیا مپت و ناهودگین پندل سازنت؟

۲ جهانۍ بادشاه تئیار بنت و هاکم یکجاه مچ،

هداوند و آیۍ مسیهۍ هلاپا اوشتنت:

۳ ”بیایت تان آیانی ساد و بندان بږین و زمزیلانش بسندیڼ.“

۴ هداوند که آسمانا بادشاهۍ کنت کنډیت و

آیان مسکرا کنت.

۵ آ وهدا وتی هڅمۍ تها گون آیان هبر کنت،

وتی گزبۍ تها آیان ترسینیت:

۶ ”من وتی بادشاه، وتی پاک و گچینین کوه، سهیونۍ سرا نندارینتگ.“

٧ نون هُداوندئ هُکما درشان کنان که منا گوشتی:

”تنو منی بچ ائے، مروچی من ترا پیدا کرتگ.

٨ چه من بلوٹ تان کئومان تئی میراس بکنان و

زمینئ چارین کُندانی راجان تئی سئوگات.

٩ گون آسنین آسائے آیان پرؤش دئیئ و

کونزگانی پئما هورت هورتش کئئ.

١٠ پمیشکا، او بادشاهان! اگلمند بیئت.

آنچش او جهائئ هاکمان! آدب بزوریئت.

١١ په ترس، هُداوندئ هزمتا بکنیئت و

په درهگ پادانی کیئت.

١٢ چکا بچکئیئت چو مبیئت که زهر بگیئت و

شما راهئ نیمه گار و بیگواه بیئت،

چیا که آ آناگت برانز گیئت.

بهتاور هما آنت که آییئ میار و باهوٹ بنت.

او هُداوند! پاد آ

داوودئ زبور، هما وهدا که چه وتی چک آبشالوما جهگا آت.

۱) او هُداوند! منی دژمن چنکدر باز انت.

بازیڼے منی هلاپا پاد آيگا انت.

۲) بازیڼے منی بارئوا گوشگا انت:

”هَدا اِشیا نرکینیت.“ اوشت...

۳) بله تئو او هُداوند! وت منی چاگردا اِسپر ائے،

منی شان و شوکت ائے،

منا سرپراز کُنْے.

۴) هُداوندن گون بُرژین تئوارے پریات کرت و

آییا چه وتی پاک و گچینین کوها منا پَسُو دات. اوشت...

۵) من آسودگ وپتان و پاد آتکان،

چیا که هُداوند منی پُشت و پناه ات.

۶) چه لکانی لکا نترسان که چه هر نیمگا منا انگرش کرتگ.

۷) او هُداوند! پاد آ.

او منی هُدا! منا برکین.

تئو ائے که منی دژمنانی دِیما شهمات جنْے و

بدکارانی دپ و دنتانان پرؤشْے.

۸) رَکینوک هُداوند انت، تئیی برکت تئیی کئوما برسات! اوشت...

دېما په ما رُژناگ کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون زهی و سیمي سازان. داوودئ زبور.

۱) او منی دادرسیږن هُدا! پَسُو بدئ وهدے پریات کنان.

سگي و سوريانی وهدا منی دست و بانزلت پچ کرتنت.

منا مهر و رهمت بکش و ذوایانن گوش دار.

۲) او مردمان! تان کدینا منی اِزَت گمَشَرپ کنگ بیت؟

تان چنتا ناهودگیا دُوست داریت و دروگئے پدا گردیت؟ اوشت...

۳) بزانیټ که هُداوندا هُدادُوست په وت زرتگ و چتا کرتگ آنت.

وهدے هُداوندا تئوار کنان، آ اِشکنت.

۴) هِژمئے تنها گناه مکنیت.

ایشیئے بدلا، وپسگئے وهدا، وتی دلا اے بارئوا پگر کنیت و آرام  
گریټ. اوشت...

۵) بَرهَکین گُربانیگ پیشکش کنیت و هُداوندئ سرا تئوکل.

۶) بازیڼے گوشیت: “کئے انت په ما نیکی بکنت؟”

او هُداوندا! وتی دېما په ما رُژناگ کن.

۷) تئو منی دل چه شادانیا سرریچ کرتگ،

چه آیانی هما وهدئ شادانیا گیشتر که دان و گلّه و تازگین شرابش

باز بښت.

٨ آراميا دراج كشان و واب هم كپان،

چيا كه تهنا تئو، او هداوند، منا ايمنيئ ته ننديئ.

منا راستين راها بر

په سازگر و وش آوازي سالا را. گون نلي سازان. داوودئ زبور.

١ او هداوند! مني گپان گوش بدار،

مني نالگان دلگوش كن.

٢ او مني بادشاهين هدا! مني پرياتا بشكن،

چيا كه تئبي گورا ذوا كنان.

٣ او هداوند! بامگواهان تئو مني تئوارا اشكنئ،

بامگواهان، گون دزبندي وتي واهگان پيش كنان و وداريگ بان.

٤ تئو چشين هدا نهائ كه چه بديا دلوش ببئ،

بدي گون تئو جلت نكت.

٥ پركبر و گروناك تئبي ديما اوشتات نكت و

چه سجھين بدكاران نيرت كنئ.

٦ دروگبندان بيگواه كنئ،

هډاوند چه هوښگ و پرېکاران نيرت کنت.

٧ بله من چه تئیی مهرا تئیی لوگا کایان و

چه تئیی ترسا تئیی پرستشگاها کوڼډان کپان.

٨ او هډاوند! په منی دژمنانی سئوبا،

گوڼ وتی اډل و انسایا منا رهشونی بدئی و

وتی راها په من ساپ و تچک بکن.

٩ چیا که راستی آیانی زبانا نیست و

دل و درونش تباهی انت و بس.

گت و گلویش پراهین گبره و

وتی زبانا په چاپلوسی کار بندنت.

١٠ او هډا! اشان میاربار حساب کن،

بل که وتی شئورانی تنها ببڼنت.

آیانی بازین ناپرمانیانی سئوبا، چه وت دورش کن،

چیا که تئیی هلاپا شورشش کرتگ.

١١ بله آ سجهین که تئیی باهوٹ و میار بنت، شادمانی بکننت،

دایما ساز و زیمیل بجننت.

آیان وتی ساهگئی چیړا نگهپانی بکن،

تان هرگس که تئیی نامئی دوستدار انت گوڼ تئیی ناما شادان بیت.

۱۲) اَلْمَا، تَتُو، او هُداوند، پهریزکاران برکت دئیے و

آیان گۆن وتی مَهر و رهمتا اِسپرئے پئِما نگهپان بئے!

او هُدا! منا برکین

په سازگر و وشراوازانی سالارا. گۆن زهی و سیمي سازان. ”شمینیتئے“ ترزئے  
سرا. داوودئے زبور.

۱) او هُداوند! منا گۆن وتی هژما هگل مدئے و

گۆن وتی گزبا نهړ.

۲) هُداوند! منی سرا رهم کن چیا که گیمرتگان.

او هُداوند! منا ذراه بکن چیا که جسم و جائن پریشان انت.

۳) ارواهن سک بیکرار و جلاجوش انت.

او هُداوند! تان کدین؟ تان کدین؟

۴) هُداوند! وتی دیمّا گۆن من ترین و منی ساها برکین،

وتی مهرئے سئوبا منا نجات بدئے.

۵) چیا که مُردگ ترا یات کرث نکنت،

کئے انت که چه مُردگانی جهانا تئی شگرا بگپت؟

۶) چه نالگان دم برتگان،

هر شپ گندلان چه گریوگا مینان و

تَهتا گۆن ارسان تر کنان.

٧ چمن چه بازیڼ اندوهان نِزور بوتگانت و

چه بازیڼ دژمنان تهار.

٨ او سَجِهین بدکاران! چه من دور بیت،

چیا که هداوندا منی گریوگانی تئوار اِشکتگانت.

٩ هداوندا منی پریات گوش داشتگانت،

هداوند منی دوايا مَنیت.

١٠ منی سَجِهین دژمن شرمندگ و سَك پریشان بنت،

آ دایما چهر دئینت و پَشَل و شرمندگ بنت.

تئی میار و باهوټ بان

داوودئ شیاگیون. داوودا اے زبور بنیامینئ گبیلئے کوش نامین مردمیئے  
هبرانی سئوبا په هداوندا درشان کرتگ.

١ او هداوند، منی هدا! تئی باهوټ و میار بان.

منا چه آ سَجِهینان که منی رندا کپتگانت برکین.

٢ اگن نه، آ منا شیرانی پیما درنت،

چند چند کنت و منا رگینوکے نبیت.

٣ او هداوند، منی هدا! اگن من چشین کارے کرتگ و

دسټن گناهيا مين انت،

۴ اګن په دوستيا بدی ان کرتګ،

يا که دژمنه بيميارا پلټګ،

۵ پل که دژمنه منی پدا بيئت و

آييے دست په من برسیت،

منی زندا پادمال بکنت و

منا هاګانی تها بواپينيت. اوشت...

۶ او هداوند! ګون وتی هژما جاه بجن و

منی دژمنانی گزبه ديما پاد آ!

آګاه بے، او منی هدا!

تئو اے که دادرسيے جارت جتګ!

۷ پل که کئومانی رُمب تئیی ګورا یکجاه بنت،

چه برزا اسانی سرا هاګمی بکن!

۸ پل که هداوند په کئومان شئور و هکم ببریت.

او هداوند! ګون منی راستی و تچکيا،

وتی دادرسیا منی پهریزکاریانی سرا بکن.

۹ او آدلين هدا که دل و درونان زانے!

بدکارانی شريان هلاس کن و

پهریزکاران په دل مَهر بدار.

۱۰ منی اِسپر هُدا اِنْت

که نیکدلان رَکینیت.

۱۱ هُدا اَدلین دادرَسے،

هَداءے که هر رُوچ هِژم گیت.

۱۲ اگن انسان پشومان مبيت،

وتی زهما تیز کنت و

وتی کمانا کشیت و تئیار کنت.

۱۳ آييا کُشوکیڼ سِلاه تئیار کرتگ و

وتی تیران آچشیر کنت.

۱۴ آ مردما بچار که چه شِر و شُورا اُپس اِنْت و

چه پتنها لاپُړ، آ دروگ زئیت.

۱۵ گلے کوچیت و جُهَل کنت و

هما چاتا کپیت که وت کوَتکگی.

۱۶ آییئے پتنه وتی سرا کپیت و

پساتی هم سرا لگیت.

۱۷ هُداوندا په آییئے اَدل و اِنسایا شُگر گران،

بُرزین آرښه هداوندۍ ناما نازینان.

پُرشوکت انت تئی نام

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”گیتیتۍ“ ترزۍ سرا. داوودۍ زبور.

۱ او هداوند، مۍ هداوندا!

چنکدر پُرشوکت انت تئی نام جهانۍ چارین کُندان.

تئو وتی شان و مزی آسمانانی سربرا ښنگ و تالان کرتگ.

۲ په وت ستا و سنا، چک و شیرمچین نُنکانی دپا هم داتگ

که تئی دژمنانی سئوبا ترا ستا بکننت،

تانکه دژمن و بیرگیران چپ و بیتئوار بکنۍ.

۳ وهده تئی آسمانانی نیمگا چاران

که تئی لنکانی ازم و هنر انت

ماه و استارانی نیمگا،

که تئو برجاه داشتگ انت،

۴ انسان چیه که تئو آیینه گموار ببۍ و

بنی آدم کۍ انت که آیینه دلگوشا بدارۍ؟

۵ بله انگت تئو چه پریشگان بس گمکۍ کمتر کرت و

مزی و اژتۍ تاج سرا دات.

٦ وټی دستئې سَجَّهین کارانی سرا هاکم کرت و

هر چیژ آبیئې پادانی چیړا اِشت.

٧ سَجَّهین رَمگ و گوژم

گیابان و سهرایی جانور

٨ آسمانئې بالی مُرگ و

دریائې ماهیگ و

هر چے که چه زړئې راها گوږیت.

٩ او هُداوند، مئې هُداوند!

چنکدر پُرشئوکت اِنْت تئیی نام جهانئې چارین کُنْدان.

آدلین هُدا

په سازگر و وشْ آوازانی سالارا. ”مئوت لَبینئې“ تَرزئې سرا. داوودئې زَبور.

١ ترا، او هُداوند، چه دلئې جُهْلانکیان شُگر گِران،

تئیی سَجَّهین اَجَبین کاران درشان کنان.

٢ تئیی گُورا گل و شادمانی کنان.

او بُرزین اَرشئې هُدا! تئیی ناما نازینان.

٣ وهدے منی دژمن پد کِنزنت،

چه تئیی دېما لگښت و تباہ و هلاک بنت.

٤ چيا که تئو منی هک و انساپ په شری داشتگ،

وتی تهتا نشتگئی و په انساپ دادرسی کرتگ.

٥ کئومت هکل داتگ أنت،

بدکار تباہ و برباد کرتگ أنت و

آیانی نام ابد تان ابد گار و بیگواه کرتگ.

٦ دژمن، دایمی وئیرانگانی تها گار و گمسار بوتگ أنت،

آیانی شهرانی ریشگ و ونڈالیت چه بُنا کشتگ أنت،

تنتنا آیانی یات هم گار و زئوال بوتگ.

٧ بله هداوند تان ابد بادشاهی کنت،

آییا وتی شئور و دادرسیئی تهت پایدار کرتگ.

٨ آ و ت جهاننا گون ادلا دادرسی کنت،

کنومانی سرا گون انسایا شئور بریت.

٩ هداوند په زلم دیستگینان، برزین کلاته

کلاته برزین، مان سگین ساهتان.

١٠ آ که تئیی ناما زانت تئیی سرا تئوکل کنت

چیا که تئو، او هداوند، وتی هداوناکین لوئوک یله نکرتگ أنت.

۱۱ هُداوندا، که تَهتی سَهيونا انت، بنازینیت،

کئومانی نیاما آییئے کرتگیڼ کاران جار جنیت.

۱۲ چیا که آ که هُونانی بیږگیر انت، اِشان یات کنت

زُلم دیستگینانی پریاتانَ نشموْشیت.

۱۳ او هُداوندا! منی سرا رهم کن،

هما آزاران که چه دژمنانی دستا منا رسنت بچار،

تئو که چه مرکئے دروازگان منا سرپراز کئئے،

۱۴ تانکه تئیی سَجْهین ستا و تئوسیپان

سَهيونئے جنکئے دروازگانی دیمَا برجاه داران و

شادمانی بکنان که تئو منا رَکینتگ.

۱۵ کئوم، وتی هما کوْتکگیڼ کَلا کپتگ انت،

آیانی پاد هما داما بند گپتگ و پَسْتگ انت که وِش چیر کرتگات.

۱۶ هُداوندا وِتا گوڼ وتی اَدل و اِنسایا پَجارینتگ،

بدکار چه وتی کرتگیڼ کاران وت داما کپت.

زِگر... اوْشت...

۱۷ بدکار مُردگانی جهانَا پَر ترنت،

آ سَجْهین کئوم که هُدایا شموشنت.

١٨) بله هاجتمند هروهد شموښگ نېنت و

زلم ديستگيڼاني اُميت تان ابد برباد نبيت.

١٩) او هداوند! ياد آ و مئيل که انسان بالادست ببيت،

بل که تئیی درگاه کئومانی شئور و هکم بُرگ ببيت.

٢٠) او هداوند! ترسش جسم و جانا پړين

تان کئوم بزانت که انسان انت و بس. اوشت...

چيا وتا چير دئیی؟

١) او هداوند! په چه دور اوشتاگئی؟

چيا وتا سگين ساهتان چير دئیی؟

٢) بدکار گون کبر نرورينان شکار کنت،

بل که وتی پندلانی داما گريتار ببيت.

٣) چيا که بدکارا وتی دلے واهگانی سرا پهر انت،

لالچ کنوکان برکت دنت و هداوندا بد و رد گوشت.

٤) بدکار مان وتی کبر و گروناکيا گوشت: ”هدا در گيتک نکنت“،

آيیے سجھين پگر و هيال اش انت که ”هداے نيست“.

٥) وتی راها مدام کامياب و سوږين انت،

تئی شئور و دادرسی چه آییئ چما دور أنت،

وتی سجھین دژمنان ریشکند کنت.

٦ وتی دلا گوښیت: ”هچبر چه وتی جاها سړینگ و جُمبینگ نبان

نسلانی نسل چه کزا و بلاهان دور بان.“

٧ دپ و زبانی چه نالت و پریب و ستما پُر انت،

آییئ زبانی چیرا پتنه و ښکاریا کُدام بستگ.

٨ میټگ و آبادیانی کمینا نندیت،

چیر و پناهیڼ جاهاڼ بیځناهان کُښیت،

چیرکایی بیوسانی شکار کنگئ شوهازا انت.

٩ شیرئ پیما وتی کمینا ودار کنت،

ودار کنت و نژور و ناتوانان وتی پنجگا کاریت،

پنجگا کاریت و داما دئور دنت.

١٠ آییئ شکار، لگتال و زار و وار بنت،

آییئ دستا گار و گُمسار بنت.

١١ وتی دلا گوښیت: ”هُدایا شَمُشتگ

دیمی پوښینتگ و هچبر نځندیت.“

١٢ او هُداوند! پاد آ. او هُدا! وتی دستا شهار.

بژگینان مشموش.

١٣ بدكار په چۀ هُدايا بد و رد گوښت؟

چيا وتي دلا گوښت:

”هُدا در گيتك نكنت“؟

١٤ بله آبت تئو گندئۀ. سَكى و سوريان گندئۀ،

تان كار و اِختيارا وتي دستا بدارئۀ.

بُزگ و بېچارگ و تا تئى سپردگ كننت،

چورئوانى مَدَت كنوك تئو ائۀ.

١٥ شِر و بدكارانى باسكا بپروښ،

آيانى شرارتئۀ حسابا بگر،

هما كارانى حسابا هم كه آيا گوشتگ: ”هُدا در گيتك نكنت“.

١٦ هُداوند آبد تان آبد بادشاه انت،

كنوم چه آييئۀ سرډگارا كار و گمسار بنت.

١٧ او هُداوند! تئو بږگانى واهگان گوښ دارئۀ،

آيان دلبدئى دئىئۀ و هيرانش اِشكنئۀ.

١٨ چورئو و ستم ديستگينانى دادرسيا كنئۀ

تانكه اء هاكين انسان دگه برء ترس و دِهشت ميريننت.

هُداوند وتي پاكين پرستشگاها انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

① من هداوندئے مئيار و باهوٹ آن،

گڑا شما منا چه پئما گوښت:  
”مرگے ببئے و وتی کوها بال کن.

② چيا که هئو، بدکار کمانا گښت و

تيرش زها داتگ،  
که مان تهاروکیا نيکدلان بجننت.

③ اگن بُرد تباه کنگ ببنت،

گڑا پهریزکار چه کرت کنت؟“

④ هداوند وتی پاکين پرستشگاها انت،

هداوندئے تَهت آسمانا انت.

چمى گندگا انت،

دیدگی انسانئے چُگان آزماييت.

⑤ هداوند پهریزکار و بدکاران چکاسيت،

آييئے روه چه همایان نپرت کنت که شر و شدتیش دوست بيت.

⑥ بدکارانی سرا انگر و گوگرت گوارينيت،

آيانی جام و پيالهنه بهر، سوچاک و لوارين گوات انت.



٦ ٲداونډئ هبر آسيل و بئ ائيب آنت؁

نُگرهئ ٲئما كه چه كورها در آتگ و

هٲت رندا ٲاك و سلّه كنگ بوتگ.

٧ او هداوندا! تئو اشان نگهپانئ كنئ؁

تئو اء دابئن مردمانئ نياما اشانئ ٲشت و ٲناه بئ.

٨ بډكار هر نيما ترو تاب كننت؁

آ وهډئ كه مردم ٲلئتيا ازت دئنت.

او هداوندا! تان كډئن؟

ٲه سازگر و وش آوازانئ سالارا. داوودئ زبور.

١ او هداوندا! تان كډئن؟ بارئن منا تان ابد شموشئ؟

تان كډئن وتئ دئما چه من ٲناه كنئ و ٲوشينئ؟

٢ تان كډئن منئ ٲگر و انډيشگ منا آزار بډئنت؁

هر روچ دلن گميگ؟

تان كډئن دژمن منئ سرا بالادست ببئت؟

٣ او هداوندا! منئ هدا! منئ چارگا بكن و ٲسو دئ!

چمانن رژنا كن؁ اكن نه؁ مركئ و ابا وٲسان.

٤ چو مبيت دژمن بگوښيت: ”من آيئې سرا سوږين بوتگان“،

بدواه شادان ببيت كه من لرزان.

٥ بله تئې مېرئې سرا تئوكل كنان،

دلن گل و بال بيت كه تئو منا رگيښتگ.

٦ هداوندا نازينان،

كه مدام مني سرا مهربان بوتگ.

نادان گوښيت: ”هداې نيست“

په سازگر و وش آوازي سالا را. داوودئې زبور.

١ نادان وتي دلا گوښيت:

”هداې نيست.“

اې پليت انت و كارش سل و گنده،

نيك كارې نيست.

٢ هداوند چه آسمانا بني آدما چاريت

تان بگنديت بارين داناې هست

كه هداې شوهازا انت.

٣ سجھينان وتي راه گار داتگ،

هوړيگا پليت بوتگان،

نیک کاره نیست،

یکه هم نیست.

٤ بدکار هچبر سرپد نبت؟

اے منی کئوما انچش ورنه که مردم نگر ورنه و

هواوندا هچ تئوار نکنت.

٥ بله اوډا وتی ترسئ تها بډنت،

چیا که هدا گون پهریزکارانی نسل و پدریچا انت.

٦ شما ستم دیستگینانی شئوربندیان ریشکند کنیت،

بله هدا اشانی پناهگاه انت.

٧ گسه چه سهیونا بیایات و اسرائیلا برگینات.

وهده هواوند وشبهتیا په وتی کئوما پر ترینیت،

آکوب گل و بال بیت و اسرائیل شادهی کنت.

کئه تئی پاکین کوها جهمند بیت

داوودئ زبور.

١ او هواوندا! کئه تئی تمبوا مهمان بیت؟

کئه تئی پاکین کوها جهمند بیت؟

٢ هما که به ائیب گام بجنت،

آدل و انسایا برجاه داریت و

په دلستکی راستینا بگوشیت،

هما که گون وتی زبانا گسیئے باپشتا هبرے مگوشیت، (۳)

په همساهگا بدی مکت و

همراهان اير مجنت،

هما که بدکار آییئے چمان هکیر و بے ارزش بېنت، (۴)

هداثرسان اړت و هُرمَت بدنت و

وتی لېزئے سرا وپا بکنت، ثرے زلر و زیان بگندیت،

هما که وتی زرا په سوت مدنت و (۵)

بیگناهییئے هلاپا رشوت مگیپت،

آ که اشان برجاه داریت هچبر نلرزیت.

منا یله نکنئے

داوودئے شیر.

او هدا! منا په شری بدار، (۱)

که تئی میار و باهوٹ بوتگان.

گون هداوندا گوشتن: ”تو ائے منی هداوند، (۲)

آبید چه تو په من هچ شریے نیست.“

٣ آ پاک و پلگارتگین که زمینا أنت،

هما شَرِپمند أنت که منی سَجَّهین شادمانی همایانی سئوبا إنت.

٤ آ که دگه هُدايئے رندا تچنت، آیانی گم و اندوه سک باز بیت،

آیانی هوئین کُربانیگانی رسمان گوځ نبان و

نامانش وتی زبانا نیاران.

٥ او هُداوندا! تئو منی گیشْتگین بهرونډ و جام ائے،

تئو منی بهرا شریئے سرا دارئے.

٦ منی هډ و سیمسر، دلتبیین جاگهان گیشْتینگ بوتگ أنت،

منا دلکشین میراسے دستا کیتگ.

٧ من هُداوندا نازیڼان که منا شئور و سَلاه دنت،

دلن شپ پاسان هم منا راه سوچ دنت.

٨ من مُدام هُداوند وتی دیم په دیم دیستگ،

آ منی راستیین پهناتا إنت،

چه همه سئوبا من نلرزان.

٩ پمیشکا، دلن و ش و زبان شادان إنت.

جسم و جائن مان اُمیتئے کلاتا آرام گپیت.

١٠ چیا که تئو منا مُردگانی جهانایله نکنئے و

وتی دۆستدارا سَرگ و پوسگا نئیلئ.

١١ تئو منا زَندئے راها سوَج دئیئ و

وتی بارگاها منا چه شادمانیا سرریچ کئئ.

تئی راستین گشا، وشئ ابدمان انت.

تئی بانزلانی چیرا

داوودئ دوا.

١ او هداوند! منی برهگین پریاتان بشکن و

نالگائن گوش دار،

دوایائن بشکن،

که چه بیریاين دپ و لُنْتان در کاینت.

٢ چه تئی بارگاها منا دادرسی و آزاتی سر بات،

چمت راستینا بگندانت.

٣ تئو منی دل آزمایش کرتگ و شپ پاسان منی چارگا آتکگئ،

منا چکاستگت و هچ در نگیتکگ،

آهْدن کرتگ که دپ گناه مکت.

٤ مردمانی کار هر چه که بیت،

بله من چه تئی لُنْتانى گالا

وتا چه زالمانی راها دور داشتگ.

۵ منی پادانی پد تئی راها نکش أنت،

پادن نلرزتگ أنت.

۶ او هُدا! ترا لوُثان، چیا که تئو منا پَسَّو دئیے،

گوش دار و هبرائن بشکن.

۷ وتی مهرئے اَجَبْتیا پیش بدار!

تئو همایان رکینئے

که چه وتی دژمنان تئی گورا میار و باهوٹ بنت.

۸ منا چو وتی چما بسمبال و

وتی بانزلانی ساهاگا چیر بدئے،

۹ چه آ بدکاران که منا گار و گمسار کننت و

چه هما جنورین دژمنان که منا انگرش کرتگ.

۱۰ آ وتی سنگین دلاَن مهر کننت و

آیانی زبان پُرکبر و گروناکین هبر کننت.

۱۱ منی پدش گیتگ أنت و همه انون منا انگرش کرتگ،

چمَش په من دوتکگ تان زمینا دئورن بدئینت.

۱۲ آ شیرئے پیما أنت که په شکارا شُدیگ انت،

ورناین شیريۍ پيما که کمينا نشتگ،

او هداوند! جاه جن، اشانی ديما در آ و زمينا بجنش، (۱۳)

گوڼ وتی زهما منا چه بدکاران برگين.

هداوند! منا چه اے پيمين مردمانی دستا آزات کن، (۱۴)

چه اے دنيائے مردمان که نسيبش تنها همے دنيا انت و بس،

که لاپانش چه وتی هزانگا سير كنئے،

چگش باز بنت و

آيانی پشت کپتگين چيز په چگانش رسيت.

بله من په پهريزکاری تئیی ديما گندان، (۱۵)

آگاه که بان، چه تئیی گندگا سير بان.

هداوند منی تلار انت

په سازگر و وش آوازي سالارا. هداوندی هزمتکار داوودئ زبور. داوودا اے زبور  
هما وهدا په هداوندا پر بست که هداوندا چه سجهين دژمان و چه شاوولئ دستا  
رگينت. داوودا چش گوشت:

او هداوند، او منی زور و واک! ترا باز دوست داران. (۱)

هداوند منی تلار انت، منی کلات و منی رگينوک انت، (۲)

منی هدا منی تلار انت و هماییۍ پشتا باهوٹ و مئيار بان.

آ منى إسپر انت، منى زؤراکين رَکينؤک و منى سنگر.

٣ هُداوندا که ستا و سنائے لاهک انت تنوار کنان و

چه وتى دژمنان رگان.

٤ مرکئے ساد و بندان منا پتاتگات و

تباهى و زئوالیئے هار و هيرؤپان منا ترسینتگات.

٥ مُردگانی جهائے ساد و بندان پتاتگاتان و

گؤن مرکئے داما، ديم په ديم اتان.

٦ وتى پريشانيانى تها هُداوندن تنوار جت و

کُمک لوئگئے پريائن وتى هُدايے گؤرا بُرز کرت.

آييا چه وتى پرستشگاها منى تنوار إشکت و

منى کُمک لوئگئے پريات آيیئے گوشان رست.

٧ نون زمين چنڈت و جُمب و جؤشا لگت،

کؤهانى بيّه و بُنيات هم لرزتنت،

چيا که آ هژم گيتگات.

٨ چه آيیئے پؤنزا دوت در آتک و

سؤزناکين آسے چه دپا،

تپتگين انگر زبائک جنگا اتنت.

٩ آسمانى اير اورت و جهل آتک،

سیاهین جمر آیئے پادانی چیرا ات.

۱۰ گروبیئے بانزلانی سرا نشتگات و

گواتئے بانزلانی سرا بال ات.

۱۱ تهاروکی وتی پوشاکی کرت و

جمبرانی گبار و سیاهین هئوری وتی چاگردئے کاپار کرتنت.

۱۲ رژن و درپشناکی چه آیا دیما ات و جمر چست بئیکا اتنت،

تپتگین سنگ و آچشین انگر در کپتنت.

۱۳ هداوندا چه آسمانا گرندت و

برزین ارشئے هدايا چه تپتگین سنگ و آچشین انگران وتی تنوار سر  
دات.

۱۴ آیا وتی تیر شانتنت و دژمن سنگ و شانگ کرتنت،

گروکی دنور دات و سرگردانی کرتنت.

۱۵ دریائے آپراه گندگ بوتنت و

دنیا ئے بئیات پدر،

چه تئیی نهز و هگلان

چه تئیی پونزئے ترندیڼ گواتا، او هداوندا!

۱۶ آیا چه برزادا دست شهارت و منا گپتی،

چه زیادهین آیا منا در آورتی و

١٧ چه زؤراورين دژمنا رگيڼت،

چه آيان که نپرتيش مني سرا پرؤشتگ آت،

چيا که چه من زؤراکتر اتنت.

١٨ سگي و سؤرياني رؤچا، مني ديما در آتکنت،

بله هداوند مني پُشت و پناه آت.

١٩ آيا منا پراه و ايمنين جاگه اورت و

منا رگيڼتي، چيا که چه من باز وش و رزا آت.

٢٠ هداوندا په مني پهريزكاريما گون من نيكي كرتگ،

مني دستانى پاكىي مَز بَكشاتگ،

٢١ چيا که من هداوندئ راه يله نداتگ و

چه هدايا ديم په بديا نشتگان.

٢٢ آييئ پرمان مدام مني چمانى ديما بوتگان و

آييئ هكم چه وت دور نداشتگان.

٢٣ آييئ ديما تمان و بئ ائيب بوتگان و

وتا چه گناها دور داشتگ.

٢٤ هداوندا مني پهريزكارياني مَز داتگ،

آيا مني دستانى پاكي ديستگ.

٢٥ تئو گۆن وپاداران وپادار ائے و

گۆن تچکینان تچک.

٢٦ گۆن پاکینان پاک ائے و

بله گۆن رپک کاران چالاک.

٢٧ چیا که تئو بیکیبران رکیئے،

بله پُرکبر و گروناکان چم جَهَل کئے.

٢٨ او هُداوندین هُدا! تئو منی چراگا رُژناگ کئے.

هما انت که منی تهاروکیان روْشن کنت.

٢٩ گۆن تئیی مَدَتا لشکریئے سرا اُرش و هَمَلَه بران و

گۆن هُدا ئے کُمکا انت که چه بُرزیڼ دیوالان کُپ کُنان.

٣٠ هُو! هُدا ئے راه تمان و کاملین راهے،

هُدا ئے هبر بے ائیب انت،

په هرکسا که آبیئے گورا پناه زوریت، اِسپرے.

٣١ هُداوندا آبیډ، کئے هُدا انت و

هُدایا آبیډ، کئے تلار؟

٣٢ اے هُدا انت که منا زور و واگ دنت و

منی راها تمان و بے ائیب کنت.

۳۳ منی پادان آسکانی پیما تیژ کنت و

منا بُرزیانی اوشتگا لاهکی دنت.

۳۴ منی دستان په جنگا آزمودگ کنت،

تان باسگن بُرنجین کمانا بلپینیت و چوٹ بکنت.

۳۵ تئو وتی سوږین بئگئے اسپرا منا بکشئ و

راستین دست منی پُشت و پناه انت،

تئی نرم دلی و بیکبری منا مزنی دنت.

۳۶ تئو منی پادانی چیرئ راها پراه کئئ

تانکه پادن ملرزنت.

۳۷ دژمنانی رندا کپان و

منی دست په آیان رسیت،

تان هلاک مېنت، پر نتران.

۳۸ انچش زمينا جنان که پاد آيگئے مؤه و واكش مبيت،

منی پادانی چیرا کپنت.

۳۹ تئو په جنگا منا زور و واگ بکشئ و

دژمنان منی پادانی چیرا دنور دئیئ.

۴۰ منی پادان دژمنانی گردنئ سرا ایژ کئئ و

من وتی دژمنان گار و گمَسارَ کنان.

٤١ په گُمکا پریاتَ کنت بله رَکینوُکے نیست،

چه هُداوندا گُمکَ لوُنت، بله پَسوُ ندنت.

٤٢ من آیان هاگَ کنان و گواتا دئیان،

دَمک و کوچهانی گِلے پیما چنڈان.

٤٣ تئو منا چه مردمانی جنگ و چوپایَ رَکینے و

کئومانی سردارَ کئے،

هما مردم منی هزمتا کنت که منش پِجّاهَ نیاران.

٤٤ تان منی تئوارا اِشکننت، پرمانَ برنت،

دَرامد منی دِیما وتی سرا جَهَل کنت.

٤٥ آ دِلثَرگَ بنت،

لرزان و دُرهان چه وتی کلاتانَ تچنت.

٤٦ هُداوند زندگِ انت. په منی تَلارینَ هُدایا نازینک.

منی رَکینوُکینَ هُدایا شان و شوکت بات.

٤٧ هُدا انت که منی بیِرا گِییت،

کئوم و راجان منی چیردستیا نادیئیت و

٤٨ منا چه دژمنانَ رَکینیت.

هئو! تئو منى دژمنانى دېما منا سرپراز كنئى و

چه زالمين مردمان چټيئى.

او هداوند! پميشكا ترا كئومانى نياما ستا كنان و

تئى ناما نازينان.

آ وتى بادشاهى مزين سوږ و پيروزي بكشيت و

وتى روگن پر مشتگينا مهر كنت،

بزان داوود و آيئى نسل و پدريچا تان ابد.

هداوندئى شريت تمان و بى ائيب انت

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئى زبور.

آسمان هداوندئى شان و مزنيا پدري كنت،

برزين ارش آيئى دستئى كاران.

اے روچ په آ روچا هبر رئوان كنت و

اے شپ په آشپا زانت و هكمت درشان كنت،

نه هبرى و نه گالے،

آيانى تنوار اشكنگ نبيت.

پدا هم آوازش سرجمين زمينا شنگ و تالان بيت و

هبرش تان جهانئى گډى مرز و سيمسراڼ رسنت.

په روچا، هدايا آسمانا تمبوۍ بستگ،

روچ سالونکيۍ پئما چه وتی کلېندا در کئیت و ۵

چو که پهلوانه شادان مئیدان کنت.

چه آسمانۍ یک گوریا در کئیت و ۶

تان آدگه گورا چهړ وارت،

هچ چیړۍ چه آییۍ هُرم و گرمیا چیړ نه انت.

هداوندۍ شریّت تمان و بے ائیب انت و ۷

جسم و جانا بوّد کاریت.

هداوندۍ هُکم پُراختبار انت و

گمزانان دانا و اگلمند کنت.

هداوندۍ رهبنده راست انت و ۸

دلا شادان کنت.

هداوندۍ پرمان پاک انت و

چمان رُژناگ کنت.

هداوندۍ تُرس پاک انت و ۹

تان ابد پایدار.

هداوندۍ پرمان برهک انت و

سَرجمیا اَدل،

١٠ چه تلاها دلکشر، تنتنا چه اسیلین زر هم،

چه شهدا شیرکنتر، تنتنا چه بینگئے گدامئے هر ترمپا و شتر.

١١ تئی هزمتکارا چه آیان داه و هُشار رسیت و

گون آیانی دارگا مزنین مُرے.

١٢ کئے انت آ که وتی ردیان بزانت و سرید ببیت؟

منا چه وتی نزانتگین گناهان پاک و سلّه کن.

١٣ وتی هزمتکارا چه گروناک و پُرکبرین کار و کردان بدار،

مئیل که منی سرا بالادست ببت.

هما وهدا تمان و بے ائیب بان و

چه هر مزنین گناها پاک.

١٤ او هُداوند! منی دپئے هبر و دلئے پگر و هئیال

تئی دلا بننداتنت،

تئو که منی تلار و پُشت و پناه ائے.

او هُداوند! بادشاه سؤب و پیروزی بدئے

په سازگر و وشراوازانی سالارا. داوودئے زبور.

١ هُداوند ترا سگی و سوریانی روچا پَسئو بدئیات،

آکوبئے هُدا ئے نام ترا نگهپان بات.

٢ چه وتی پاکین جاگها په تئو کُمو برسینات و

چه سهیونا ترا مَدَت کنات.

٣ تئی سجّهین گربانیگان وتی یاتا بدارات،

تئی سوچگی گربانیگانی مټوک بات. اوشت...

٤ تئی دلئ واهگان برجاه دارات و

تئی سجّهین شئوربندیان کامیاب کنات.

٥ تئی سوږ و پیروژیا گون شادمانی کوگار بکین و

وتی بئیرکا تئی نامئ سرا بُرزاد بچندینین.

هُداوند تئی سجّهین دزبندیان پوره و سرجم بکنات.

٦ نون زانئن که هُداوند وتی روگن پر مُشتگینا رگینیت و

چه وتی پاکین آسمانا آبیَا پَسئو دنت،

گون وتی راستین دستئ رگینوکین واک و تاگتا.

٧ لهتین وتی اسپ و آرابهانی سرا پهر کننت،

بله ما وتی هُداوندین هُدائئ نامئ سرا پهر کنین.

٨ آ سرین پرؤش بنت و کینت،

بله ما پاد کاین و مهر اوشتین.

٩ او هُداوند! بادشاها سوږ و پیروزی بدئ.

تئوار که کنین، مئے پَسَّوَا بدئے.

هُدائے داتگین سوْبئے شُگريا

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئے زبور.

۱) او هداوندا! بادشاه چه تئى زورا شادمانى كنت و

چه تئى رگينگا انت که اينچک گل و بال انت.

۲) تئو آيئے دلئے مراد بکشاتگ انت و

آيئے لئنانى واهگت چه آيا دور نداشتگ انت. اوشت...

۳) چيا که گوڼ بازيڼ برکتانى دئىگا په آيئے وش اتکا در آتکگئے و

تاجے چه اَسيلين تلاها سرا دات.

۴) آيا چه تئو زند لوټت و تئو بکشات،

روچانى ذراجى، ابد تان ابد.

۵) چه تئى بکشاتگين کامرانىان، آيئے شان و مراه مزن انت،

آييارا شوکت و مزنى داتگ.

۶) په راستى ابدمانين برکت بکشاتگ و

وتى بگلا گل و شادانت کرتگ.

۷) چيا که بادشاه هداوندئے سرا تئوکل كنت و

بُرزین اَرشے هُداوندئے مِهر ا نلر زیت.

٨ تئی دست، سَجّهین دژمنان در گِجیت،

تئی راستین دست په آیان که چه تئو نِپرت کنت رسیت.

٩ آ وهدی که زاهر بئے

آیان پُراچشین ترونئے پیما کئے.

هُداوند وتی هژمئے تھا آیان ایَر بارت و

آییئے آچش آیان وارت.

١٠ آیانی پدریچا چه زمینا گار و بیگواه کئے،

چک و نبیرگانش چه مردمانی نیاما.

١١ هرچنت که تئی هلاپا پلیتین شئوربندی بکنت و

بدین رپک و پندل بسازنت بله سؤیین نبت،

١٢ چیا که تئو آیان تاجینئے،

وهدے که وتی کمانا دیم په آیان ترینئے.

١٣ او هُداوند! گون وتی زور و توانا انچش مزن شان باتئے.

تئی واک و کدرتا ستا کنین و نازینین.

تئو چیا منا تنها اِشت؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور. ”سهرگاهی آسکئے“ ترزئے سرا.

۱) او منی هُدا، او منی هُدا! تئو چیا منا تهنا اِشت؟

په چه منی رَکینگا دور ائے،  
چه منی آه و پریاتان سک جتا ائے.

۲) او منی هُدا! سَجْهین رُچا پریات کنان و تئو پَسَّوے ندئیے،

سَجْهین شپا هم، بله آرام نِگران.

۳) اَنگت هم تئو پاک و پلگار ائے،

بنی اِسرائیل ترا نازیْنیت که تئو په بادشاهی نِشتگئے.

۴) مئے پتان تئیی سرا تئوکل کرت،

تئیی سرا تئوکلش کرت و تئو رَکیننت.

۵) تئیی درگاها پریاتش کرت و رَکنت،

تئیی سرا تئوکلش کرت و پَشل و شرمندگ نبوتنت.

۶) زانا، من انسانے نه آن، کرمے آن؟

مردمانی دِیما سُبک آن و کئومئے چما بے اِزت.

۷) هرکس که منا گندیت کلاگ و ریشکند کنت.

دپا چوٹ کنت، سرا سُریننت و گوشت:

۸) ”اَنگت وتی اوْست و اُمیتا په هُدایا بند،

پل آترا برَکینیت،

برکښت اگن ترا دوست داريت.

٩ بله تئو منا چه مائے لاپا در آورت و

مائے سينگا آسودگی دات.

١٠ چه پيدايشا تئى بډا دئور دئىگ بوتان،

چه مائے لاپا منى هدا بوتگے.

١١ چه من دور مئے،

چيا که سگى و سوري نزيک انت و

گسے په گمکا نيست.

١٢ بازين نرين گوکيا منى چپ و چاگرد گيتگ،

باشانے سردگاري زوراوريں گوکان منا انگړ کرتگ،

١٣ وتى پراهين دپش په من پريتگ،

گروک و دروکين شيرانى پئما.

١٤ چو که آيا ريچگ و تالان بوتگان

سجهين هډن چه بندان در آتکگ انت.

دلن چو که مؤما آپ انت و سينگا سوچيت.

١٥ زور و تاگتن کونزگی چنډے که هُشک بوتگ و

زبانن نکا لچتگ،

منا مرکے هاکا وايپنتگت.

١٦ ګچکان منی چپ و چاګرد ګپتګ،

شِر و بدکارانی رُمبا اَنګر آن،

منی دست و پادش ټنگ ټنگ کرتګ اَنت،

١٧ وتی سَجّهین هَدان شمار کرت کنان.

آیان وتی ټیلګ په من سک کرتګ اَنت،

١٨ منی پُچان وتی نیاما بهر کنت و

جامگۍ سرا پال جنت.

١٩ بله تئو، او هداوند! دور مېۍ.

او منی زور و تئوکل! په منی کُمکا اِشتاپ کن.

٢٠ منی ارواها چه رهم و شمشیرا برکین و

منی زندګیا چه ګچکانی زلم و زوراکیا.

٢١ منا چه شیر و مزارانی دپا نجات بدۍ،

که تئو منا چه وهشپین کایيګرانی کانثان رَکپنتګ.

٢٢ تئیی ناما په وتی براتان جار جنان و

مُچيۍ نیاما ترا نازینان.

٢٣ شما، او هداثرسان! آييا بنازینیت.

او آکوبۍ سَجّهین چک و اوږادګان! آييا اِزت و شان بدئیت.

او اِسراييلۍ پدريچان! آيۍ هئيتا بچارۍت.

چيا كه آيا چه ستم ديستگيۍ بږگيا پُشت نكرتگ و ۲۴

ديۍ چه آيا نترۍنتگ.

پرياتي كه كرتگ آيا اِشكتگ اَنت.

مزين ديوانا مني ستا و سنا په تئو اَنت، ۲۵

وتي كئولان همياني ديۍ سَرجمَ كنان كه هُداثرس اَنت.

بيكبر و دربيش وراگ ورنَت و سِرَ بنت و ۲۶

آ كه هُدايا شوهازَ كننَت آيا نازيۍنت.

شمۍ دل تان اَبَد زندگ بات.

زمينۍ چاريۍ كُنډ آيا ياتَ كننَت و ۲۷

ديۍ په هُداوندا پَر ترنَت،

سجّهيۍ كئوماني هاندان و كُټم آيۍ بارگاها سرا جَهَل كننَت.

چيا كه بادشاهي هُداونديگ اَنت و ۲۸

هما اَنت كه كئوماني سرا هاکمۍ كننَت.

زمينۍ سجّهيۍ زؤراور وراگ ورنَت و آيۍ ديۍ كپنَت، ۲۹

هاكيۍن انسان كوۍنډانَ كپيت،

هما كه وتا، وت زندگ داشتَ نكننَت.

آيوکين نسل آيۍ هزمتا بنت، ۳۰

دېمی پدريچ هداوندئ بارئوا سهیگ کنگ بنت و

٣١ په آیان که انگت ودی نبوتگ انت

آییئ ادل و انساپا جار جننت.

گوشنت: ”آهما ات که اے کاری کرت.“

هداوند منی شپانک انت

داوودئ زبور.

١ هداوند منی شپانک انت،

هچ چیرئ مهتاج نبان.

٢ منا سرسبزین چراگاهان واپینیت و

په آرامین آیان سر کنت.

٣ منی ارواها تازگ کنت و

په وتی نامئیگی پهریزکاریئ راهان منا دیمما بارت.

٤ اگن چه مرکئ تهارترین شپ و درگان هم بگوزان

چه هچ بیم و بلاها نترسان،

چیا که تئو گون من گون ائ،

تئی لٹ و اسا منا تسلا بکشیت.

٥ دژمنانی چمانی دیمما پرزونگه په من پچ کنئ،

په شَرَب دئیگا منی سَرگا ئیلَ جنئے و

منی جاما مُدام پُر کنان ائے.

۶) اَلْمَا، مِهْر و نِیْکی زَنْدئے سَجَّهین رُوچان منی پد و رندا اَنْت و

هُداوندئے کلاتا جهمنندَ بان، تان اَبَد.

مَزن شائین بادشاه

داوودئے زَبور.

۱) زمین و آییئے سَجَّهین هستی هُداوندئیگ اَنْت،

جهان و سَجَّهین مَهلوک.

۲) چیا که هُداوندا آییئے بنیات مان دریایا نادینت و

آپانی سرا اوشتارینت.

۳) کئے چه هُداوندئے کوها بُرزاد شت کنت؟

کئے آییئے پاکین جاگها اوشتات کنت؟

۴) هما که دلی ساپ و دستی پاک اِنت،

هما که وتی ارواها دیم په ناهودگیا نترینیت و

دروگین سئوگند نوارت.

۵) آ چه هُداوندا برکت گیت و

چه وتی رَکینوکین هُدایا، اَدل و اِنساپ.

٦ همے پئما أنت، آ مردم که آکوبئ هُډائے شوهازا أنت،

هما که په آبيئے دئما هُډوناک أنت. اوشت...

٧ او دروازگان! وتی سرا بُرز بدارئت.

او کوهنين در و دپیگان! وتا په شاهگانی پچ کنئت،

تانکه مزنی و شائے بادشاه بگوزیت.

٨ مزنی و شائے اے بادشاه کئے انت؟

پرواک و زوراوړین هُډاوند،

هُډاوند که جنگا دلیر انت.

٩ او دروازگان! وتی سرا بُرز بدارئت!

او کوهنين در و دپیگان! وتا په شاهگانی پچ کنئت،

تانکه مزنی و شائے بادشاه بگوزیت.

١٠ مزنی و شائے اے بادشاه کئے انت؟

لشکرانی هُډاوند

هما انت مزنی و شائے بادشاه. اوشت...

راها منا پیش بدار

داوودئے زبور.

١ او هُډاوند! من په دل و جان دئیم په تئو کایان.

۲ او منی هُدا! تئی سرا تئوکل کنان،

مئیل که پَشَل و شرمندگ بیان و

دژمن منی سرا بالادست بښت.

۳ جی هئو! آ که تئی سرا اوست و امیټ کنت،

هچبر سرجهل بښت.

آ که بے سئوبا بیوپایی کنت

سرجهل و شرمندگ بښت.

۴ او هُداوند! راها منا پیش دار و

وتی کشکا منا تالیم دئے.

۵ دیم په وتی راستیا منا رهشون بئے و سبک بدئے،

چیا که تئو منی رَکینوکیڼ هُدا ائے و

سجّهین روچا تئی انتظار و ودارا آن.

۶ او هُداوند! وتی رهمت و مِهرایات کن،

چیا که آ چه ازلا هستانت.

۷ منی ورنایيئے ناپرمانی و گناهان یات مکن،

وتی مِهرئے کساسا منا یات کن

که تئو نیک ائے، او هُداوند!

۸ هُداوند نیک و راست انت،

پمیشکا گنھکاران راها سوچ دنت.

٩ بيکېر و دريښين مردمان راستيۍ راها رهشونۍ دنت،

و وتی کشکا آيان پيش داريت.

١٠ هما که هداوندۍ آهد و پئيمانۍ سرا اوشتنت،

آييۍ سجھين راه په آيان چه مهر و وپايا سرريچ انت.

١١ او هداوند! په وتی ناميگی منی گناه و مئياران بېکش،

چيا که مزن انت.

١٢ کۍ انت هما که په دل هداثرس بيت؟

هداوند آيا هما راستين راها سوچ دنت که بايد انت گچيني بکننت.

١٣ آ وتی روچان په سيړی و هزگاری گوازينيت و

آييۍ چک و اوډادگ زمينۍ ميراس بروک بنت.

١٤ هداوند وتی دلۍ راز و رمزان گوڼ هداثرسان درشان کنت،

وتی آهد و پئیمانا په آيان پجارينيت.

١٥ منی چم مدام ديم په هداوندا انت،

چيا که هما انت که منی پادان چه داما آزات کنت.

١٦ وتی ديم گون من بکن و منا رهمت بېکش،

چيا که من بيگس و ستم ديستگينه آن.

١٧ منى دلئى سځى و سؤرى باز آنت،

منا چه پريشانيا برگين.

١٨ منى رنج و سځيان بچار و

سجھين گناهان بکش.

١٩ منى دژمنان بچار که چينچک باز آنت و

چه من چؤن په گهر نيرت کنت.

٢٠ منى زندا بپهريز و برگين،

مئيل که شرمندگ بيان،

چيا که تئى باهوټ و مئيار آن.

٢١ تچکى و راستى منى نگهپان بات،

چيا که منى اُميت تئو ائى.

٢٢ او هُدا! اسرايىلا چه سجھين سځى و سؤريان برگين.

او هُداوند! وتى دستان بيگناهيئى تها شوډان

داوودئى زبور.

١ او هُداوند! گناهئى بهتاما چه منى سرا بئگلين،

چيا که وتى بيئمئيارئى تها گامُن جتگ و

بے لرزگۍ هُداوندۍ سرا تئوکلن کرتگ.

۲ هُداوندا! منا بچگاس و آزمایش کن،

منی دل و هئیالا چه چگاسا بگوازیڼ.

۳ چیا که تئی مِهَر مُدام منی چمّانی دیمّا انت و

تئی وپاداریئۍ ساهاگا گام جنان.

۴ نه گون پرېبکاران همدیوان بان و

نه دوتل و دوپوستین مردمانی همراه.

۵ چه بدکارانی همراهیا نپرت کنان و

گون ردکاران همدیوان نبان.

۶ او هُداوندا! وتی دستان بیگناهیئۍ تها شُودان و

تئی گربانجاهئۍ سرا چهر وران،

۷ تان وتی شگرگزارئۍ تئوارا بُرز کنان و

تئی سجّهین اَجَبین کارانی کِسها بیاران.

۸ او هُداوندا! منا تئی لوگ سک دُوست انت،

تئی شان و شئوکتئۍ جاگه.

۹ منی ساها گنهکارانی هوریگا مگر و

زندا گون هونیگان،

١٠) که گندهښ پندلش دستا انت و

راستين دستش چه رشوتا سرريچ.

١١) بله من وتی بيمياريه تها گام جنان،

منا برگين و منی سرا رهم کن.

١٢) پادن تچک و ساپين جاگه اير انت،

مزين ديوانان هداوندا نازينان.

هداوند منی رزن و رگينوک انت

داوودئ زبور.

١) هداوند منی رزن و رگينوک انت،

چه کنيا بترسان؟

هداوند منی زندئ کلات انت،

چه کنيا بيمه بيت؟

٢) وهده بدکار همله کننت که منی جسم و جانا بدرنت و اير ببرنت،

وهده دژمن و بدواه منی سرا ارش کننت،

آوت تگل ورننت و کپنت.

٣) بل که لشکره منی چاگردا وتی گدانان مک بکنت،

انگت منی دل نلرزيت،

اځن جنگه هم منى سرا بکييت،  
انگت دلجم آن.

٤ چه هداوندا يک چيزه لوټگن و

همشيئه پد و رندا بان،  
که وتى زندئه سجھين روچان  
هداوندئه لوگا جهمند بيان،  
تانکه هداوندئه زيباييا بگندان و  
پرستشگاها چه هماييا رهشوني بلوټان.

٥ چيا که سگي و سورياني روچا

منا وتى ساھگا داريت،  
وتى تمبوئه تها چير دنت و  
تلاريئه سرا برزا اوشتاريټيت.

٦ نون دژمناني انگرآ

سرپراز بان و  
گون شادماناني کوگارا آيئه تمبوئه تها گربانيگ کنان،  
هداوندا په سئوت و ساز نازينان.

٧ او هداوند! وهده پريات کنان منى تئوارا بشکن،

منى سرا رهم کن و پسئو بدئه.

٨ تئو گوشتگ: ”منی چهرگئے شوہازا بیئے.“

دل گوشتیت: ”هډاوندا! تئی چهرگئے شوہازا آن.“

٩ دیمہ چہ من چیر مدئے،

وتی هزمتکارا گون هژم پر مترین،

تئو کہ منی مدتکار بوتگئے.

او منی رگینوکین هدا!

منا دنور مدئے و یله مکن.

١٠ اگن مات و پت هم منا یله بکننت،

هډاوند وت منا زوریت و دست گپیت.

١١ او هډاوندا! وتی راها منا سوچ دئے،

دژمنانی سئوبا منا راست و تچکین راها رهشون بئے.

١٢ په دژمنانی واهگا منا یله مکن،

چیا کہ دروگین شاهد منی هلاپا پاد آتکگانت

کہ جنگ و چوپئے آسا دمنت.

١٣ دلجم آن کہ هډاوندئے نیکیا

زندگینانی زمینا گندان.

١٤ هډاوندئے ودارا بئے،

زورمند بئے و دلا دد کن.

هئو! هداوندئ ودارا بئ.

پريات

داوودئ زبور.

① او هداوند، او منى تلارا! ترا تنوار كنان،

چه من نادلگوش مبئ.

اكن تنو بيتنوار ببئ،

همايانى پيما بان كه گل و كبرا كينت.

② منى پريات و زاريئ تنوارا گوش دار،

وهده چه تنو مدت لوټان و

وتى دستان ديم په تئى پاكيڼ بارگاها برز كنان.

③ منا بدكارانى همراھيا گران مكن و مكش،

هما كه ردين كار كننت و

گون همساھگان چه سهل و سلاھا هبرا انت،

بله ديش چه شير و شورا پرائنت.

④ كرتگيڼ كارانى مزااش بدئ،

همسنگ گون آيانى بدين كاران،

دستئ كرتگينانى مزااش بدئ،

آیانی کارانی گدا.

۵ پمیشکا که هداوندی کارانی پرواها نکنت،

آییی دزهنری کارانی هاترا ندارنت،

آشان تباہ کنت و

هچبر په رُست و رُدوما نیلیت.

۶ هداوندا ستا بات،

چیا که منی پریات و زاریی تئواری اِشکتگ.

۷ هداوند منی زور و اسپرانت،

دلن آییی سرا تئوکل کنت و مدتن رستگ.

دل چه شادمانیا سرریچ انت و

گون وتی سئوت و نازینکان آییی شگرا گران.

۸ هداوند وتی مردمانی زور و توان انت،

په روگن پر مُشتگینا رگگئے کلاتے.

۹ وتی مردمان برکین و وتی کئوما برکت بدئی،

آیانی شپانک بئی و تان ابد وتی کوپگا بجلیش.

هداوندی تئوار زورمند انت

داوودی زبور.

۱) او آسمانيان! هداوندا ستا كنيت،

هداوندئ شان و كدرتا ستا كنيت.

۲) هداوندئ نامئ شان و شئوكتا ستا كنيت،

هداوندا مان آيئ پاڪ و پلگارين درپشناكيا ستا كنيت.

۳) هداوندئ تئوار آپاني سربرا انت،

شان و شئوكتئ هدا گرنديت،

هداوند پرزورين آپاني سربرا گرنديت.

۴) هداوندئ تئوار زورمند انت،

هداوندئ تئوار درپشناك انت.

۵) هداوندئ تئوار گزان پرؤشيت،

هداوند لبنائئ گزان پرؤشيت.

۶) آلبنانا گوسكيئ پئما جاه سرنيت،

سيریونا جلبين گوکيئ پئما.

۷) هداوندئ تئوار گرند و گروكين آچش رئوان كنت.

۸) هداوندئ تئوار گيابانا لرزينيت،

هداوند كادشئ گيابانا لرزينيت.

۹) هداوندئ تئوار آپسين اسكان گيجينيت و

جنگلا بے لمب و تاگ کنت.

آییئے پرستشگاها سَجْهَین گوانک جننت: ”سئوکت و شان!“

۱۰ هُداوند هار و توپائے سربرا، وتی تهتئے سرا نِشتگ،

هُداوند تان ابد وتی بادشاهی تهتئے سرا نِشتگ.

۱۱ هُداوند وتی کئوما واک و کدرت بېکشات،

هُداوند وتی کئوما گون سُهَل و ایمنی برکت بدئیات.

مؤتکئے بدل ناچ و سُهبت

داوودئے زبور. په مزنین پرستشگاهئے وِیکا سئوتے.

۱ او هُداوند! ترا شان و سئوکت دئیان،

چیا که تئو منا چه جُهَلانکیان چست کرت و

نه اِشتت دژمن منی سرا شادهی بکننت.

۲ او هُداوند، منی هُدا! تئی گورا په کُمکا پریاتن کرت و

تئو منا چه ناجوژیا ذراه کرت،

۳ منی ارواه چه مُردگانی جهانان در آورت و

چه آیانی نیاما که کَل و کبر بوتنت زندگ کرت.

۴ او هُداوندئے دوستداران! په هُداوندا نازینک بجنیت،

آییئے پاک و پلگارین نامئے شُگرا بگریّت.

٥ چيا كه هژمى دمانه و

مهر و رهمتي امرئ دراجيا.

بيت كه سجهين شپه په گريوگ بگوزيت،

بله بامگواها شادهى وتى چهرگا زاهر كنت.

٦ من وتى آسودگيئ وهدا گوشت:

”هچبر لرزينگ نبان.“

٧ او هداوندا! تئو منا چه وتى مهر و رهمتا

مهرين كوھيئ پئما اوشتارينتغات،

بله وهدے وتى ديټ چه من ترينت،

تړسټن.

٨ او هداوندا! ترا تئوارن جت،

تئى گورا زارى و پريائن برز كرت:

٩ ”منى مركا چه سوټے مان و

كبرئے تھا منى اير رنوگا چوئين پايدگے؟

زانا، هاك ترا ستا دنت؟

جار جنت كه تئو وپادار ائے؟

١٠ او هداوندا! بشكن و منى سرا مهربان بئے.

هداوندا! منى مدت كنوك بئے.“

١١) تئو منى مؤتک ناچ و شهبته کرت،

سوگی گد و پوښاک در کرت و

منا گون شادمانيا پوښينت،

١٢) تانکه منى ارواه ترا ستا بدنت و بيتئوار مبيت.

او هداوند، منى هدا! تان ابد تئى شگرا گران.

تئى مئيار و باهوټ بان

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئ زبور.

١) او هداوند! تئى مئيار و باهوټ بوتگان،

هچبر مئيل که شرمندگ بيان،

وتى ادل و انسايئ تها منا نجات بدئ.

٢) وتى دلگوشا گون من بدار و

منا زوت برکين.

په من پناهئ تلارے بئ و

په منى رگينگا مهرين کلاتے.

٣) په راستى منى تلار و کلات ائ،

په وتى نامئيگى منا راه سوچ دئى و رهشونى کنئ.

٤) منا چه آدما در بيار که په من چير و انديم انت،

چیا که منی پناه تئو ائے.

۵ وتی روہ و ساہا تئیی دستا دئیان.

او هداوند، او وپادارین هدا! تئو منا رگینئے.

۶ ترا چه آیان نپرت انت که دلگویش گون بے ارزشین بٚتان انت،

بله من تئیی سرا تئوکل کنان، او هداوند!

۷ تئیی مہرا گل بان و شادہی کنان،

چیا که تئو منی سیہرؤچی دیستگانت و

منی ارواہے سکیانی نیمگا هیال گور کرتگ.

۸ منا دژمنانی دستا ندئیے و

منی پادان پراہ و شایگانین جاگھے ایر کنئے.

۹ او هداوند! منی سرا رہم کن

چیا که پریشان آن،

چمن چه گم و اندوہان نزور بوتگانت،

جسم و ارواہ ہم.

۱۰ چیا که زندن گمان وارتگ و

امر نالگان،

چه منی گناہا، تاگتے په من پشت نکپتگ و

هڈ و بندن پوسان انت.

۱۱ دژمنانی سئوډا سُبک و کلاگی بوتگان،

هاس په همساهگان،

پجَارووک چه من تُرسان اَنت و

هرگس منا کوچه و دَمکان گندیت، تچیت.

۱۲ مُردگانی وژا چه یاتا شتگان و

پُرشَتگین کونزگیئے پنیما بوتگان.

۱۳ چیا که بازیښیئے بُهتاماڼ اِشکڼگا اَن،

تُرس و دهشت چه هر گُورا،

گُون یکدگرا پندل جوژیننت و

په منی کُشگا مندر و رپک سازنت.

۱۴ بله او هُداوند! من تئی سِرا تئوکل کنان و

گوشان که ”تئو منی هُدا ائے.“

۱۵ منی وهد و دمان تئی دستا اَنت،

منا چه دژمنان برکین،

چه همایان که منی رندا کپتگ اَنت.

۱۶ دِیما په وتی هزمتکارا دُرشان کن،

گُون وتی مِهرنا منا برکین.

۱۷ هُداوند! مئیل که شرمندگ ببان،

چیا که ترا تئوارن پر جتگ،

بل که شرور سرجهل و شرمندگ بښت و

مردگانی جهانای بیتئوار.

درؤگبندین لُنْش چپ باتنت، (۱۸)

که گون کبر و ایر جنگ پهریزکارانی هلاپا په گروناکی هبر کنت.

تئی نیکی چنکدر باز انت، (۱۹)

که په هداثرسان امبارت کرتگ و

بنی آدمانی چمانی دیمای په همایان پوره و سرجم کرتگ

که تئی باهوټ بښت.

إشان وتی بارگاهئ پناها (۲۰)

چه مردمانی پندلان چیر و اندیم دارئ و

وتی ساهگا چه بھتام جنوکین زبانان دور.

هداوندای ستا بات، (۲۱)

چیا که وتی اجبین مهرا همی وهدا په من پدر کنت

که من دئوره بوتگین شهرئ پیما انگر آن.

من چه وتی ترسا گوشت: (۲۲)

”چه تئی چما بستگ و دور کیتگان.“

انگت تئو منی پریات و زاریا اشکنئ،

وهدے من په مَدَتا ترا تئوار کنان.

او هداوندئ سَجَّهين دؤستداران! آييا دؤست بداريت،

هداوند وتي وپاداراني نگهپانيا كنت،

بله گروناکينان باز سزا دنت.

او سَجَّهينان که هداوندئ ودارا ايت!

پرزور ببيت و دلا دد کنييت.

بهتاور هما انت که گناهی بکشگ بوتگان

داوودئ شيري گؤستانک.

١ بهتاور هما انت که هداوند چه آيئ ناسريان سر گؤستگ و

گناهی بکشگ بوتگان.

٢ بهتاور هما انت که هداوند آيئ گناها هچبر حساب نياريت و

آيئ ارواها پريئ مان نيست.

٣ وهدے چپ و بيتوار اتان

هد و بدن پوسان انت،

چه سَجَّهين رؤچئ زاري و پرياتان.

٤ چيا که رؤچ و شپ تئي دست مني سرا سنگين ات،

سَجَّهين تاگتن هُشگا ات، چو که گرماگئ تپئ چيرا بان. اؤشت...

٥ گڙا وتی گناهن تئیی درگاها مټت و

وتی ناپرمانیان چیر ندات.

گوشتن: ”وتی گناه و سرکشیان هداوندی گورا مټان“ و

تئو منی گناهئ مئیارباری بکشت. اوشت...

٦ پمیشکا، تان وهد و موه انت،

هر هدادوست تئیی گورا دوا بکنت،

وهده هارین آپ چست بنت،

هچ پیما په آیی سر بوت نکنت.

٧ تنو منی چیر بئیکئ جاگه ائ،

چه سگی و تنگیان منا ایمن دارئ و

گون آزاتیئ سئوت و زیملان گورامبار کنئ. اوشت...

٨ هداوند گوشت: ”تراهما راها سوچ دئیان که باید انت برئوئ،

ترا شئور و سلاه دئیان و

ترا چاران بان.

٩ ناسرپدین اسپ یا کچرئ پیما مئ،

که تهنا گون لگام و مهارا رام کنگ بیت،

اگن نه، تئیی نژیکا نئیئت.

١٠ بدکارئ رنج و آزاب باز انت،

بله هُداوندئ مِهَر هَمایئِ چَپ و چاگردا گیت

که هُداوندئ سرا تئوکل کنت.

۱۱) او پهریزکاران! هُداوندئ بارگاها شادهی کنیت و شادان بییت.

او سَجّهین نیکدلان! شادهی گوانکا بُرز کنیت.

هُداوندا اَدل و راستی دُوست بیت

۱) او پهریزکاران! هُداوندئ بارگاها په شادهی کوگار کنیت،

نیکدلان، هُداوندئ ستا کنگ زیب دنت.

۲) هُداوندا گُون چنگ بنازینیت،

گُون دَه تارین چنگا په آبیَا ساز بجنیت.

۳) په آبیَا، نوکین سئوتی بیاریت،

گُون و شپنجگی سیمان بلر زینیت و په شادهی گوانک جنیت.

۴) چیا که هُدا ئه هبر تچک و راست انت و

آبیئ سَجّهین کار گُون وپاداریا.

۵) آبیَا اَدل و راستی دُوست بیت،

زمین چه آبیئ مِهرا پُر انت.

۶) گُون هُداوندئ گال و هبرا آسمان اَد بوتگ انت و

آیانی سَجّهین لشکر، گُون آبیئ دپئ دما.

۷ دریائے آپان مچ و ھاکوٹ کنت و

جُھلیان مان اَمبارا.

۸ سَجَّھین زمین چہ هُداوندا بترسیت،

جھانئے سَجَّھین مردم آییَا اِزّت بدئینت.

۹ چیا که آییَا گوشت و هما چیز پئیم بوت،

پرمانی دات و برجاه دارگ بوت.

۱۰ هُداوند، کئومانی شئوربندیان پَج ریچیت و

راجانی کارسازیان کرؤجیت.

۱۱ بله هُداوندئے شئور و سلاه ابدمان اَنت،

آییئے دئے شئوربندی په سَجَّھین نسل و پدريچان.

۱۲ بهتاور هما کئوم اَنت که هُداوند آییئے هُدا اَنت،

هما مردم که آییَا په وتی میراسا گچین کرتگ اَنت.

۱۳ هُداوند چہ آسمانا جهلاد چاریت و

سَجَّھین بنی آدمان گندیت،

۱۴ چہ وتی بادشاهی تهتا

زمینئے سَجَّھین جهمنندان چاریت،

۱۵ آ که اے سَجَّھینانی دلی جوژ کرتگ و

آیانی هر کار و کردا زانت.

١٦ بادشاه، وتی لشکرئے مزنی نجات ندنت و

سرمچارا، وتی باسک و پنجگانی زور.

١٧ په سوږین بئیکا، اسپئے سرا امیت بنگ ناهودگ انت،

ثرے زوراور بیت بله رگینت نکنت.

١٨ هئو! هداوندئے چم گون همایان انت که چه آيا ترست،

گون همایان که اوست و امیتش آییے مهر انت،

١٩ تانکه آیانی ارواها چه مرکا برگینیت و

مان دگالا زندگش بداریت.

٢٠ مئے ارواه هداوندئے ودارا انت،

هما مئے گمک و اسپر انت.

٢١ مئے دل آییے بارگاه شادمانی کنت،

چیا که مئے تنوکل هماییے پاکین نامئے سرا انت.

٢٢ او هداوند! تئیی مهر مئے سرا ساهیل بات،

هما دابا که امیتن په تئو بستگ.

هداوندئے نیکیا بچشیت

داوودئے زبور. هما وهدا که آيا ابیملکئے کرا وتا گنوکانی پیما کرت، چه اودا در  
کنگ بوت و وتی راها شت.

۱ دایما هُداوندا نازیڼان

آییئې ستا و سنا مُدام منی دپا انت.

۲ منی ارواه هُداوندئې سرا پهر کنت،

بیځبريڼ مردم بشکننت و شادهی بکننت.

۳ گون من هوړیگا هُداوندا مزنی بدئییت،

بیایت که هئواریا آییئې ناما نازیڼین.

۴ هُداوندن شوهاز کرت و منا پَسووی دات،

چه منی سَجْهین تُرسان منا آزاتی کرت.

۵ آ که چمَش گون آییا انت دُریشان انت،

آیانی دیم هچبر شرمسار نبیت.

۶ اے مِسکینا تئوار پر جت،

هُداوندا آییئې تئوار اِشکت و

چه سَجْهین سگیان رَگینتی.

۷ هُداوندئې پریشتگ هُداثرسانی چپ و چاگردا پَلْے بندیت و

آیان نجات دنت.

۸ بچشییت و بچاریت که هُداوند نیک انت،

بَهِتاور هَما اِنْت كِه آيِيئِ مَئيار و باهُوٽ بِيْت.

۹ او هُداوندئِ پَلگارتگِينان! چِه هُداوندا بترسِيْت،

چيا كِه هُداثرسان هِچ كَمِيئِ نِيسْت.

۱۰ ورنائين شير مهتاج و شديگ بنت،

بله هُداوندئِ شوهاز كنوكان چِه نِيكيا هِچ كَمِيئِ نِيسْت.

۱۱ او چُگان! بيايْت و چِه من بِشكْنِيْت،

من شمارا سَبَك دُئيان كِه هُداوندا چُون بِمَنِيْت.

۱۲ چِه شما كِيئِ پِه زندا هُدوناك اِنْت و

وَشِين رُوچاني گندگِيئِ لَوٽوك؟

۱۳ وتي زبانا چِه بديا دور بدار و

لُنْتان چِه دروگا.

۱۴ چِه بديا پَر تَر و نِيكي كن،

سُهل و اِيْمِنِيئِ شوهازا بِيئِ و هَمِشِيئِ رندا بَكپ.

۱۵ هُداوندئِ چَم گُون پهريزكاران اِنْت و

گوشي هم پِه آياني پرياتان پِچ.

۱۶ هُداوندئِ دِيْم بدكاراني هَلاپا اِنْت،

تان آياني ياتا چِه جَهانا بَبْرِيْت و گَمسار بَكنت.

١٧ وهدے پهریزکار پریات کنت، هداوند اِشکنت و

آیان چه سجّهین سگیان رگینیت.

١٨ هداوند گوڼ پُرشته دِلان نَزیک انت و

دُرشته روهان رگینیت.

١٩ پهریزکارا بازیڼ سگی و سوړی رسیت،

بله هداوند آبیّا چه سجّهین سگیان رگینیت.

٢٠ آبیئے سجّهین هډان مَهر داریت،

چه آیان یگے هم پرؤشگ نبیت.

٢١ بدی بدکارا کُشیت و

هما که چه پهریزکارا نیرت کنت، میاربَار بیت.

٢٢ هداوند وتی هزمتکارانی زندا رگینیت،

هرکس که آبیئے باهوټ بیت، میاربَار نبیت.

او هداوند! په منی هگا جنگ کن

داوودئ زبور.

١ او هداوند! گوڼ همایان بمژ که گوڼ من مژنت و

گوڼ همایان جنگ کن که گوڼ من جنگ کنت.

٢ وټی گسان و مزین اسیران بزور و

منی مَدَتا جاه بجن.

٣ په آیان که منی رندا کیتگ آنت

وټی نئیرها چست کن و آیانى راها بند.

منی ارواها بگوش:

”تئی رگینوک من آن!“

٤ آ که منی زندئے تباہیئے رندا آنت،

رسوا و شرمندگ باتنت.

آ که په منی تاوانا پندل جوړیننت،

پشتا بکنزات و پشل باتنت.

٥ چش که پگ و پلار گواتئے دیما،

هداوندئے پریشنگ آیان بتاچینات.

٦ راهش تهاروک و لگشانک بات و

هداوندئے پریشنگ آیانى پدا بکیات،

٧ چیا که مپت و ناهاکا په من دامش چیر گیتکگ و

په منی ارواها کلش کوټکگ.

٨ اناگت تباہی اش چکا کیات و

وټی چیر گیتکگین داما کیاتنت،

کيات و گار و گمسار باتنت.

٩ گڙا منى ارواه هداوندئ بارگاها شادهى كنت و

په وتى رگگا لږت بارت.

١٠ آ وهدا هر بند و بوگن گوانك جنت:

”او هداوندا تئىي مټ كئى انت؟

تئو نيزگارا چه زوراوترينا رگينئى و

نزور و هاجتمندا چه پل و پانچ كنوكا.“

١١ بدواه و بېرهمين شاهد جاه جنت و

هما ميياران منا لږنت كه چه آيان سهيگ نه آن.

١٢ نيكيئى بدلا گوڼ من بدى كنت و

منى ارواه گميگ و پرسىگ انت.

١٣ بله وهدئ آ نادره اتنت،

من سوگى گد و پوښاك گورا كرت و

جسم و جان گوڼ روچگ دارگا رنجينت.

وهده منى دوا بېپسئو منتنت

١٤ گريوان بوتان،

هما دابا كه په دوست يا براتيا گميگ بنت،

سر جهل و مۆتك اران بوتان،

هما دابا که په ماتا زارَ جنت.

١٥ بله وهدے ټگلن وارت پست و لگور گوڼ مزين شادهيے مچ بوتنت،

منی هلاپا وهدے من سهيگ نه اتان،

آ منا دران اتنت و بسش نکرت.

١٦ چو هُداناباوران، آيان وتی مسکرا گيش کنان کرت و

په من دنتانیش درشت.

١٧ او هُداوند! تان کدين نندے و چارے؟

منی ارواها چه آيانی ستما برکين،

منی يکين زندا چه شيرانی دپا.

١٨ گرا مزين ديوانا تئي شگرا گران،

مردمانی مزين مچيا ترا ستا کنان.

١٩ مئيل که پريکارين دژمن

منی سرا شادهی کننت،

مئيل هما که مپت و ناهکا چه من بيزار انت

چمک و پونزک بکننت.

٢٠ چيا که په سهل و ايمني هبر نکنت،

په آ مردمان که ملکا آرام و بيچاک نشتگان

پرمکرين هبر پئيم کننت.

٢١ دپا په من پچ ريچنت و گوشت: ”هه، هه، هه!“

گوڼ وتی چمان دیستګ!“

٢٢ او هداوند! تئو اے دیستګ، چپ و بیتوار مېئ.

هداوند! چه من دور مېئ.

٢٣ آگاه بئ و په منی دادرسیا جاه بجن.

او منی هدا، او منی هداوند! په منی هگا.

٢٤ او منی هداوندین هدا! په وتی ادلیگی گناهئ بھتاما چه من تگلین،

مئیل آ منی سرا شادهی بکننت.

٢٥ مئیل وتی دلا بگوشت: ”هه، هه، هه!“ په وتی ارمانا رستین.

مئیل بگوشت: ”لنکهه کرت و ایرن برت.“

٢٦ هرگس که منی مسیبتانی سرا شادهی کنت

شرمندگ و سرجهل بات،

آ که وتا چه من برزتر کنت

گوڼ شرم و بیشرپی پوښینگ باتنت.

٢٧ آ که واهگش منی بیمیاری انت

شادمان باتنت و شادهیئ گوانکا برز کنانت،

مُدام بگوشتانت: ”هداوند مزن انت

که چه وتی هزمتکارئ سلامتیا گل بیت.“

٢٨ گڙا زبائن سڄھين روڇا تئي ادلا گوانڪ جنت،

تئي ستا و سنايا.

هدائے مهر چنڪدر پُراَرزش انت

په سازگر و وش آوازي سالا را. هداوندے هزمتكار داوودے زبور.

١ گناه، بدكارا مان آيئے دلے جُهلانكيا گوانڪ جنت،

آيئے چمان هداثرسي نيست.

٢ چيا كه آ وتي جندے دلا همينچك وتي تئوسيا كنت،

كه وتي گناه نزانتي و چه آيا نپرت كرت نكنت.

٣ دپے هبري بدی و پريب انت،

چه اگلمندی و نيڪ كاريا دستي ششتگ.

٤ تنتنا وتي گندل و بسترا پندل سازيت،

گنهكاريے راهي گيتگ و

بديا يله نكنت.

٥ او هداوند! تئي مهر ارشا رسيت و

وپاداري تان جمبران.

٦ تئي ادل و راستي بُرزترين كوهاني دئولا انت و

انساپ، مزین جُهلانکیانی.

او هداوند! تئو اے که انسان و هیوانئے رَکینوک اے.

او هدا! تئی مهر چنکدر پُراَرزِش انت، ۷

بنی آدم تئی بانزلانی ساهاگا پناه گیت.

آ چه تئی بارگاهئے سرریچین نیامتان سیر بنت و ۸

چه وتی لرتانی کئورا آیان سیِراپ کنئے.

چیا که زندمانئے سرچمگ تئو اے و ۹

چه تئی نورا انت که نور گندین.

په وتی دوستداران وتی مهرا مدام برجاه دار و ۱۰

ادل و راستیا په نیکدلان.

پُرکبرانی پاد منی سرا ایر مبات، ۱۱

بدکارانی دست منا سرگردان مکنات.

بچار بدکار چه پیما کیتگ انت، ۱۲

هاکا سرشکون و پاد آتک نکنت.

ردکارانی سرا هَسَد مکن

داوودئے زبور.

١ بدکارانی سؤبا جوّش مجن و

ردکارانی سرا هَسَد مکن.

٢ چیا که اے کاهئے پیما زوټ گیمَرنټ و

سبزگانی پیما هُشک ترَنت.

٣ هُدائے سرا تئوکل کن و نیکیئے راها گر،

وتی مُلکا جهمنند بئے و

وپاداریئے رَندگیر.

٤ چه هُداوندا شادمان بئے

که آ تئیی دلئے مرادا پوره کنت.

٥ وتی زندمانئے راها هُداوندئے سپردگ کن و

آییئے سرا تئوکل،

که کارساز هما انت.

٦ آ تئیی بیمنیاریا نورئے پیما روّشن کنت و

دادرسیا چو بامگواهئے رُزناییا درپشان.

٧ هُداوندئے بارگاها آرام بئے و

گؤن اوپارے آییئے ودارا.

آیانی سؤبا جوّش مجن که وتی راها کامران انت و

آیانی سؤبا هم که پلیتین پندلان کار بندنت.

٨ چه هژما دور بئ و گزبا يله كن.

جوښ مجن كه ترا ديم په بدكاريا بارت.

٩ چيا كه بدكار گډگ بنت،

بله آ كه هداوندئ ودارا انت ملكا ميراس برنت.

١٠ كمكه وهدا رند بدكار نمائيت،

شما آيا سكه باز شوهار كنيت بله نكديتي.

١١ نرم دل ملكا ميراس برنت و

چه وشين سهل و ايمنيا شادكامي كننت.

١٢ بدكار پهريزكارئ هلاپا پندل سازيت و

په آيا دنتان درشيت،

١٣ بله هداوند بدكارئ سرا كنديت،

چيا كه زانت آييئ روچ كنيت.

١٤ بدكار وتي زهما چه نياما در كننت و كمانا كشت،

تان نزور و هاجتمندان چير بتريننت و

نيكدلان تيگاني دپا بدئينت.

١٥ بله آياني زهم، وتي جندئ دلا ننديت و

كمانش پرشنت.

١٦ پهریزکارئے کمین هستی

چه بازیڼ بدکارانی هستیا گهتر انت.

١٧ چیا که بدکارانی باسکئے زور پرشیت،

بله هداوند پهریزکارانی مدت کنوک انت.

١٨ هداوند بیگناهانی روچانی نگهپان انت و

میراسش نمیران بیت.

١٩ بلاه و مسیبتانی وهدا بزگ و شرمندگ نبت و

کھتی و دگالئے روچان سیړ و آباد بنت.

٢٠ بله بدکار گار بنت،

هداوندئے دژمن چراگاهئے سبزگانی پیما گار.

هئو! زیان بنت، دوئے پیما زیان.

٢١ بدکار وام کنت و پدا ندنت،

بله پهریزکار په دسپچی بکشیت.

٢٢ ألما، آیان که هداوند برکت دنت ملکا میراس برنت،

بله آیان که نالت کنت، گار و بیگواه بنت.

٢٣ هداوند هماییئے گامان مهر کنت

که هداوندئے راها شادهی کنت.

٢٤ ٲرے بٲگلیٲ، زمینا نکپیٲ،

چیا که هُداوند آییئے نگهپانِ اِنٲ.

٢٥ ورنٲا اٲان و نون پیر اَن،

بله چُشپن پهریزکارے نديسٲن که هُداوندا يله کرتگ

يا که چُگی په نانپا گدا بوتگ اِنٲ.

٢٦ مُدام دَسپچِ اِنٲ و په آسانی وامِ دنت،

چُگی برکتِ کارنٲ.

٢٧ چه بديا ديما چهر دئے و نيکی کن،

گُژا تان ابد مُلکا جهمنند بئے.

٢٨ چیا که هُداوندا اَدل دُوستِ اِنٲ و

وتی دُستداران يله نکنت.

هُداوند تان ابد پهریزکارانی پُشت و پناه اِنٲ،

بله بدکارانی نسل گُډگ بیت.

٢٩ پهریزکار مُلکا میراس برنت و

تان ابد همؤدا جهمنند بنت.

٣٠ پهریزکارئے دپ هکمت تالان کنت و

زبانی اَدل.

۳۱ ځواندئ شريت آييئ دلا انت و

پادي نلگشت.

۳۲ بدكار، په پهريزكارا كمين كنت و

آييئ كوښئ رندا انت.

۳۳ بله ځواند آيا بدكارئ زورئ تها نيرينيت و

وهده هكديوانا برگ بيت، په مييارباريا نئليتي.

۳۴ ځواندئ ودارا بئ و همايئ راها بوشت،

كه ترا په ملكئ ميراس برگا سرپراز كنت،

وت گندئ كه بدكار چون گډگ بنت.

۳۵ بدكار و بيرهمين مرده ديستن كه

سرسبزين درچكئ پئما وتي جاها شاداب ات،

۳۶ بله نمند و زوت مرت،

هرچه شوهازن كرت، گندگ نبوت.

۳۷ بئ ائيبين مردا بگند و نيكدلا بچار،

چيا كه سهل و ائمينئ شوهاز كنوكا اكبت هست،

۳۸ بله سجهين سرکش گار و گمسار بنت،

بدكار گډگ بنت و آيان اكبت نيست.

٣٩ پهریزکارانی رَکینۆک هُداوند انت و

سکینے وهدا آيانی کلات.

٤٠ هُداوند آيان مَدَت دنت و رَکینیت،

چه بدکارانی دستا رَکینیت و نجات دنت،

چیا که آیینے مئیار و باهوٹ انت.

او هُداوند! منا یله مکن

داوودئے زَبور. دَربندیے.

١ او هُداوند! منا گوڼ وتی هژما هکل مدئے و

گوڼ وتی گزبا نهر.

٢ چیا که تئیی تیران منی جان سَپتگ و

تئیی دستئے زور منی سرا کپتگ.

٣ چه تئیی گزبا منی جسم و جانا هچ دَراهیے پَشت نکپتگ و

چه گناها، مان هَدان هم سلامتیے.

٤ منی مئیارباری چه سرا سر گوستگ،

گرانین باریئے پیما چه تاگتا گیش انت.

٥ چه منی اهمکیا

ټپن بو گپتگ و بژناک انت.

٦ پوره کُمپ و دوتل آن،

سجھين روچا ماتم کنانا گردان.

٧ سرينا سوچناکين دردے تئورينگا انت و

جسما ذراهيے نيست.

٨ من آجز آن و درُشگ بوتگان،

چه دلے آشوپا نالان.

٩ او هداوندا! مني سجھين ارمان تئبي ديما انت،

آهسرد و گينسارتن چه تئو چير نه انت.

١٠ دلن مان سينگا کپ کپا انت،

واک و توانن در شتگ،

چمانی رزنایي هم گار انت.

١١ دوست و همبلن ئپانی سئوبا چه من و تا کرے دارنت و

نزیکين هم دور اوشتاتگ انت.

١٢ آ که مني کوښے رندا انت، دام چير کننت،

بدواه مني گمسار کنگے هبرا کننت و

سجھين روچا پندل سازنت.

١٣) بله من كرئې پئېما آن كه نه اِشكنت و

گنگئې پئېما كه بېتئوار اِنت.

١٤) په راستې من اَنچېن مردميئې دئولا آن كه نه اِشكنت و

دپا پَسئوئې نېستې.

١٥) او هداوند! په تئېيگې اِنت كه ودارا آن.

او هداوند، منې هدا! اے تئو ائې كه پَسئو دئېئې.

١٦) چيا كه گوشتن: ”وهده پادَن لَرزيت،

هما مردمان منې سرا شادهې كنگا مئيل

كه وتا چه من مستر زاننت.“

١٧) چيا كه كيگې آن و

منې درد مُدام گون من گون اِنت.

١٨) وتې مئيارباريا مَّان و

چه وتې گناها سكّ پدرد آن.

١٩) سرزور و سلامت اِنت، آ كه منې دژمن اِنت،

بازيئې بې سئوبا چه من نپرت كنت.

٢٠) آ كه نيكيئې بدلا گون من بدې كنت،

منې دژمن و بْهتام جنوك اِنت، چيا كه من نيكيئې رندا آن.

۲۱) او هُداوند! منا يله مکن.

او منی هُدا! چه من دور مېئ.

۲۲) او هُداوند، منی رَکینوک!

په منی مَدَتا اشتاپ کن.

منی روچانی هساب چی انت؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. په یدوتونا. داوودئ زبور.

۱) گوشتن که ”پهریزر کنان

تان گوون وتی زبانا گناه مکنان.

تان وهده بدکاره منی کرا انت

وتی دپا لگام کنان.“

۲) چپ و بیتئوار بوتان، تننا شریین هبره هم نکرثن،

بله درد و اندوهن گیشتر بوتنت.

۳) دلن مان درونا جوش جنگا انت.

وهده گیشتر پگرن کرت، آسا شماله کشت،

گزا زبائن پچ بوت.

۴) ”او هُداوند! منی اکبتا پدر کن،

منی روچانی هساب چی انت،

پل تان بزنان که چوَن زوَت گوزنت.

٥ تئو منی زند بچیلئے کدا کرتگ،

منی زندمانئے سال، تئیی چما هچ نه انت.

سدک آن که انسانئے زند یک ساهے گیش نه انت. “اؤشت...

٦ بییشک انسان چو ساهگیا چکریت،

بییشک که آمپت و ناهودگا تچ و تاگ کنت،

مچ و امبار کنت، بله نزانة که کئیا رسنت.

٧ “بله نون او هداوند! من چه چیزئے ودارا آن؟

أمیئن تئیی سرا انت.

٨ منا چه سجھین ناپرمانیان چئین و

اهمکانی کلاگی مکن.

٩ بیئتوار آن و دپا پچ نکنان،

چیا که اے تئو کرتگ.

١٠ وتی زربتا چه منی سرا دور کن،

که چه تئیی شهмата تستگ و کیتگان.

١١ تئو په هکل انسانا چه گناها ادب دئیی و

آییئے دوستینان هما پیما کئے که رمیز و ورؤگ کنت.

سدک آن که انسانئے زند ساه و دمه گیش نه انت. اؤشت...

۱۲ ”او هُداوندا! منی دوايا بشکن و

په کُمکا منی پریاتئ نيمگا دلگوش کن،

ارسائُن مشموش و بیتتوار مېئ.

چیا که تئی گورا مهمانيئ پئما آن،

دَرامد، وتی پت و پیرينانی دُولا.

۱۳ وتی گزبا چه من دور کن،

تان چه جهانئ یله کنگا پیسر پدا گل بیان.“

هُداوندا نوکین سوتے منی دپا دات

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئ زبور.

۱ گوڼ سبرے په هُداوندا ودارُن کرت،

دیمی گوڼ من ترينت و منی پریاتی اِشکت.

۲ منا چه جُهلانکین کَلِّیا در آورتی،

چه گِل و گنداپا،

منی پادی تلاریئ سرا اوشتارينت و

گامی مَهر کرتنت.

۳ نوکین سوتے منی دپا داتی،

مئ هُدائے ستا و سنائے شئیر.

بازينے گندیت و منیت و

هداوندے سرا تئوکل کنت.

٤ بهتاور هما انت که هداوندے سرا تئوکل کنت و

دیمه گون پُرکبرینان نکنت،

گون همایان که دروگین هدایانی رندگیریا گمراه انت.

٥ او هداوند، او منی هدا!

تئو په ما بازین آجبین کار و شئورے کرتگ،

هچکس تئیی مټ بوت نکنت.

اگن بلوټان تئیی کارانی بارئوا جار بجنان و هبر بکنان،

همینچک باز انت که چه حسابا در انت.

٦ ترا په هیرات و گربانیگا هاجتے نیست،

بله منی گوشت پچ کرتگ،

سوچگی گربانیگ و گناهانی گربانیگت نلوټتگ.

٧ گزا گوشتن: ”من آتکگ و تئیار آن،

منی بارئوا کتابے تومارا نبیسگ بوتگ.

٨ او منی هدا! آرمائن تئیی لوټ و واهگئے سرجم کنگ انت،

تئیی شریت منی دلا انت.“

٩ رگینگ و نجاتے وشین هالن مزین دیوانا جار جتگ.

او هداوندا! هما دُولا که تئو زانئ من وتی دپ لگام نجتگ.

١٠ تئیی رَکینوکیڼ مَدَتَن وتی دلا چیر نداتگ،

تئیی وپاداری و نجاتبکشیئ بارئوا هبرُن کرتگ و  
چه مزین دیوانا تئیی مهر و وپا اُن نیوښینتگ.

١١ او هداوندا! منا چه وتی رهمتا زبهر مکن،

تئیی مهر و وپا تان ابد منا ایمن بدارات.

١٢ چیا که بیهسابین سکیان منا اَنگِر کرتگ،

مئیارباریان منا گیتگ و دیست نکنان،

چه منی سرئ مودان گیش اَنت،

منی دل کیتگ.

١٣ او هداوندا! مهربانی کن و منا برگین.

هداوندا! زوت په منی مَدَتا بیا.

١٤ آ سَجِهین که منی کوښئ رندا اَنت و منی مرکا لوښت

سرجهل و شرمسار باتنت،

آ که منی سیهرؤچیئ پدا اَنت

پُشتا برئوات و رسوا باتنت.

١٥ آ که منی سرا ”هه، هه“ کنت

وتی سرجهلیا هییران و هَبگه باتنت.

١٦ بله آ که تئیی شوهازا انت

سجھین تئیی بارگاها شادهی کنات و گل و بال باتنت،  
آ که تئیی رگینوکین مدتش دوست انت،  
مدام بگوشتانت: ”هډاوند مزین انت.“

١٧ من گریب و هاجتمند آن،

هډاوند منی هیال گور بات.  
تئو منی کمک و رگینوک ائے.  
او منی هډا! دیر مکن.  
او هډاوند! منی سرا رهم کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور.

١ بهتاور هما انت که گریب و بزگانی هیالا انت،

هډاوند آییا بلاه و مسیبتانی روچا رگینیت.

٢ هډاوند آییئے نگهپانیا کنت و زندگ داریت،

آ، ملکئے تنها بهتاور بیت.

تئو آییا دژمنانی واهگانی سرا یله نکئے.

٣ هډاوند آییا نادراهیئے وهدا زور و واگ دنت،

چه ناجوژی و کمزوریان آییا ذراه کنت.

٤ من گوشت: ”او هداوند! منی سرا رهم کن،

منا ذراه کن که تئی گنهار آن.“

٥ دژمن په بدواهی منی بارئوا گوشت:

”کدین مریټ و نامی گار بیت؟“

٦ وهدے چه آیان یگے منی دیدارا کئیت

دوزبانی هبر کنت و

دلا بدی روډینیت،

ډنا که در کپیټ، وتی دلے هبرا کنت.

٧ سجھین دژمن منی هلاپا هلوت و سکسک کنت و

په منی تاوان دئیگا پندل سازنت.

٨ گوشت: ”سلین نادراهییا گپتگ،

چه وپتگین جاها هچبر پاد آتک نکنت.“

٩ تنتنا منی نژیکیڼ دوست که چه آیی دلجم اتان،

هما که گون من همکاسگ ات،

آییا هم منا دروهتگ.

١٠ بله تنو، او هداوند! منی سرا رهم کن،

منا پاد کن تان وتی جُستانِش بکنان.

١١) چه اِشيا زانان كه چه من وشنود ائې،

كه دژمن منى سرا بالادست نبوتگانټ.

١٢) چه منى تچكى و راستيا، تئو منى پُشت و پناه بوتگئې و

مُدام وتى بارگاها جاگه دئېئې.

١٣) هُداوندا ستا بات، اِسرائييلئې هُدايا،

چه ازل تان اُبد.

اُنچش بات. آمين.

زبورئې دومى كتاب

زبور ٤٢—٧٢

او منى ارواه! چيا پريشان ائې؟

په سازگر و وش آوازانى سالارا. كورھئې چُگاني شئيرى گوشتانك.

١) آسكئې پئېما كه په كئورئې آپان زهيروار اټ،

همې پئېما، او منى هُدا، منى ارواه تئې زهيران اټ.

٢) منى ارواه په هُدايا تئېگ اټ،

په زند بكشوَكين هُدايا،

كه بارين كدى هُداي بارگاها رئوان و آبيئې دئېما زاهر بان؟

٣ شپ و روچ وراکن ارس انت،

وهده مردم مدام منا گوشنت:

”تئی هدا کجا انت؟“

٤ وهده وتی دله دردان درشان کنان،

هئالا کپان که چه پیما مزنین مچیئه همراه اتان،

جشنه مزنین مچیئه و

گوڼ شادهیئه کوگار و شگرزاریئه سئوتان

دیم په هدائه لوگا آیانی رهشون اتان.

٥ او منی ارواه! چیا گیمرتگه؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائه؟

اوست و امیت هدائه سرا بکن،

چیا که نوکسرا هماییا نازینان،

وتی رگینوک و

٦ وتی هدایا.

منی درونا ارواه گیمرتگ

پمیشکا ترا چه اُردننه سرډگار و هرْموننه کوها یات کنان،

چه میسارنه کوها.

٧ تئی مزنین آپشارانی گرندا،

جُهَلانکی، جُهَلانکیا گوانک جنت،

تئی سَجھین چئول و مئوج،

منی سرا پُرشتگ آنت.

٨ روچا، هُداوند وتی مِهر دیم دنت و

شیا سئوت و زیملی گون من انت،

نواے دیم په وتی زند بکشوکیڼ هُدايا.

٩ گون هُدايا که منی تلار انت گوشان:

”چیا منا شُمشتگت؟“

چیا چه دژمنئ آزارا

مؤتک بیاران؟“

١٠ دژمنانی شگانان، منی هُدهورت کرتگ آنت،

چیا که سَجھین روچا منا گوشنت:

”تئی هُدا کجا انت؟“

١١ او منی آرواه! چیا گیمَرَتگئے؟

چیا منی دل و درونا پریشان ائے؟

اؤست و اُمیت هُداے سرا بکن،

چیا که نوکسرا هماییا نازینان،

وتی رَکینۆک و وتی هُدايا.

او منى ارواه! چيا پريشان ائى؟

۱) او هُدا! گناهئى بهُتاما چه منى سرا بئُگلين،

هُداناباورين كئومئى ديمَا، په منى هگا جاه بجن و

منا چه بدكار و پرييكارانى دستا برگين،

۲) چيا كه تئو منى كلات ائى.

تئو پرچا منا چه وت دور كرتگ؟

چيا چه دژمنئى آزارا

مؤتك بياران؟

۳) وتى رُژن و راستيا راه دئى،

تانكه منى رهشؤن ببت و

منا پاكين كؤها و تئى بارگاها بيارنت.

۴) آ وهدى هُداى كُربانجاها رئوان،

دِيم په هُدايا كه منى وشى و شادهى انت.

او هُدا، منى هُدا!

ترا گؤن چنگا نازينان.

۵) او منى ارواه! چيا گيمرتگئى؟

چيا منى دل و درونا پريشان ائى؟

اؤست و امیت هُداے سرا بکن،

چیا که نوکسرا هماییا نازینان،

وتی رَکینوک و وتی هُدا.

او هُدا! مئے مدتا بیا

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چُگانی شئیری گوشتانک.

① او هُدا! ما وتی گوشانِ اِشکتگ،

مئے پت و پیرینان گوشتگ

که آیانی زمانگا چُونین کارِت کرتگ،

گوستگین دئور و باریگان.

② تئو گون وتی دستا کئوم در کرتنت،

بله مئے پت و پیرین سبز کرتنت.

کئومت درُشتنت و

مئے پت و پیرین شاهگانی بکشاتنت.

③ نه آیانی زهمانی زور ات که مُلکش گپت

نه که باسک و بازووان سوږین کرتنت.

اے تئیی راستین دست ات، تئیی باسک و

چهرگئے رُژن،

چیا که آیانی سرا مهربان اتئے.

٤ او هُدا! تئو منى بادشاه ائى.

په آكوبا پيرؤزيئى هُكما بَر.

٥ چه تئى نيمگا انت كه دژمنان پد كنزىنن،

چه تئى ناما انت كه اُرش برؤكان لگتمال كنن.

٦ من وتى گمانئى سرا تئوكل نكان و

زهم منا سؤبين نكت.

٧ اے تئو ائى كه مارا چه دژمنان رگيئتگ و

بدواه سرجهل كرتگان.

٨ او هُدا! ما مدام تئى سرا پهر كرتگ و

تان ابد تئى نامئى شُگرا گرين. اوشت...

٩ بله نون تئو مارا دئور داتگ و بے اُزت كرتگ،

مئى لشكرئى همراه نبئى.

١٠ مارا دژمنانى ديمَا پد كنزىنئى و

بدواه مارا آوار جننت.

١١ مارا كُربانيگين پسانى پئىما په كُشگا اشتگت و

كئوماني نياما شنگ و شانگ كرتگ.

١٢ تئو وتى كئوم ارزانا بها كرتگ و

چه آیانی بهایا سوټے نبرتگ.

مارا همساهاگانی ریشکندی کرتگ و ۱۳

کِرّ و گورّے مردمانی کلاگی.

تنو مارا کئومانی نیاما ټک و نشان کرتگ، ۱۴

درکئوم سرا چنډیننت و مسکرا کننت.

سجّهین روچا گوڼ سرجهلیا دیم په دیم آن و ۱۵

شرما منی دیم پوشتگ،

چه بد و رد گوښوکانی شگانا، ۱۶

چه دژمن و بیرگیرئے دستا.

اے سجّهین مئے سرا آتکگانت، ۱۷

بله انگت ما ترا نشمشتگ و

گوڼ تئیی اهدا ناراست نبوتگین.

مئے دل چه تنو پر نترتگ و ۱۸

پاد و گام چه تئیی راها در نبوتگ.

بله تنو مارا پروش داتگ و گوڼ وهشیین هیوانان یکجاه کرتگ، ۱۹

گوڼ تهارترین تهاروکیا پوښینتگ.

اگن ما وتی هدائے نام بشمشتین، ۲۰

يا دست په بيگانگين هدايا بُرز كرتين،

هدايا نزانگات؟ (۲۱)

چيا كه آچه دئې راز و اسراران سرپد انت.

بله ما تئې سئوبا سجھين روچا گون مرکا ديم په ديم اين و (۲۲)

گربانيگين پساني پئېما حساب آرگ بين.

او هداوند! آگاه بئې. په چه و اب ائې؟ (۲۳)

جاه جن و مارا تان ابد يله مكن.

چيا وتي ديم چير دئې و (۲۴)

په چه مئې بزگي و لگتماليا شموشئې؟

چيا كه ما هاکا ديم په چير اين و (۲۵)

لاپ زمينا لچتگ،

پاد آ و مئې مدتا بيا، (۲۶)

وتي مهرئې سئوبا مارا بموک و برگين.

او هدا! تئې بادشاهي ابدمان انت

په سازگر و وشراوازاني سالارا. "سوسناني" ترزئې سرا. كورهئې چگاني شيري  
گوشتانك. اشكي سئوت.

دلن چه زيباين گالان سريچ انت، (۱)

شئیرے په بادشاها گَوْشان،

زبان، زبردستین نبیسوکیئے کَلْمے پئِما انت.

٢ تئو آدمیانی نیاما زیاترین ائے و

چه تئیی لُنان لال و گئوهر گواریت،

پمیشکا هُدایا ترا ابدمانین برکتے داتگ.

٣ او تمردين بادشاه! گون وتی شان و شئوکتا

زهما لانکا بند.

٤ گون هما شئوکتا پیروزیئے اسپا بتاچین،

په راستی، بیکبری و انسایئے دارگا،

بل که راستین دست ترا باکمالین کار سوچ بدنت.

٥ تئیی تیر تیز انت و بادشاهئے دژمنانی دلا نندنت،

کئوم تئیی پادانی چیرا کینت.

٦ او هُدا! تئیی بادشاهی تهت مُدامی و ابدمان انت،

تئیی بادشاهی آسا، اَدل و انسایئے آسا انت.

٧ تئو پاکی و راستی دؤست داشتگ و چه بدیا نپرت کرتگ،

پمیشکا هُدایا، تئیی هُدایا، ترا گیشتر چه تئیی همراهان

شادهیئے روگن پر مُشتگ.

٨ سَجّهین جامگت گون مرّ و اوود و توجا مُشتگ و وشبؤ بوتگ انت.

آجین کسرانی تها سیمي سازانی زیمل ترا شادان کنت.

۹) بادشاهانی جنک تئی گرانازین مهمان أنت،

تئی راستین نیمگا، ملکه گون آپیرئ تلاهانی سینگارا اؤشتاتگ.

۱۰) او جنک! بشکن و شریا دلگوش کن،

وتی کئوم و پتی لوگا شموش،

۱۱) بل بادشاه تئی زیباییئ شئیدا بیت،

آییئ دیما په ادب بؤشت که آتئی واجه انت.

۱۲) سورئ شهرئ مردم گون وتی ئیکیا کئیت،

شهرئ هستؤمندین مردم تئی رزا و وشنؤدیئ رندا بنت.

۱۳) شاهئ جنک وتی کسرا سک زییدار انت،

آییئ پؤشاک زرگواپ انت.

۱۴) گون ُردؤچین جامگان بادشاهئ کرا برنتی،

نشتگین جنک، آییئ دزگهار، آییئ پدا گون انت.

۱۵) په شادهی دیم دئیگ بنت و

بادشاهی کلاتا سر بنت.

۱۶) تئی پت و پیرکانی جاگها، اؤبادگت نندنت،

آیان سجھین ملکئ کماش و مستر کئئ.

١٧ تئیی نامئے یاتا نسلانی نسل زندگ داران،

پمیشکا سجهین کئوم ترا ابد تان ابد نازیننت.

هَدا مئے کلات انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئے چکانی زبور. ”الاموتئے“ ترزئے سرا.  
سئوتے.

١ هَدا مئے پناهگاه و زور و واک انت،

مَدَت کنوکے که سگیانی وهدا تئیار انت.

٢ پمیشکا نترسین، ترے زمین بجمبیت و

کوه دریائے دلا بکپنت.

٣ ترے آییئے آپ گرومبان و کپ و گج ببت و

کوه چه آیانی گرومبگا بلرزنت. اوشت...

٤ کئورے هست که جوئی هُدا ئے شهر شادمان کننت،

برزین ارشئے هُدا ئے پاکین جاگها.

٥ هَدا شهرئے نیاما انت و شهر نسریت،

بامگواها هَدا مَدَتی کنت.

٦ کئوم شورش کننت و هکومت سرشکون ببت،

آ وتی تئوارا برز کننت و زمین آپ بیت.

٧ لشکرانی هُداوند گُون ما گُون اِنْت،

آکوبئ هُدا مئ کلات اِنْت. اوشت...

٨ بیايت هُداي کاران بچاريت،

بگنديت که آيا زمينا چُونين بيرانی اورتگ.

٩ زمينئ چارين کُندان جنگان هلاس کنت،

کمانا پرؤشيت، نئيزها هورت هورت کنت و

آرابهان آس مان داريت.

١٠ ”وتا بداريت و بزانيت که من، هُدا آن،

کئومانی سرا هُکمران و

جهانا هاکم.“

١١ لشکرانی هُداوند گُون ما گُون اِنْت،

آکوبئ هُدا مئ کلات اِنْت. اوشت...

هُدا، سَجْهين جهانئ بادشاه

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورھئ چُگانی زبور.

١ او سَجْهين کئومان! چاپ بجنيت.

گُون شادمانئ بَرزین سئوتان ديم په هُدايا کوگار کنيت.

٢ چيا كه بُرزيڼ اَرشئ هُداوند باگمال اِنْت،

سجّهين جهائئ مزنيڼ بادشاه.

٣ كئومان مئ چيږدست كنت،

راجان مئ پاداني چيږا.

٤ مئ ميراسا په ما گچيڼ كنت،

وتي دؤستين اكوږئ پهرا. اوشت...

٥ هُدا شادمانئ كوگارانئ نياما بُرزاد شتگ،

هُداوند سُرنائئ تئوارئ نياما.

٦ گؤن وتي نازينكان هُدايا ستا كنيت، نازينك جنيت،

بنازينيت، مئ بادشاه بنازينيت.

٧ چيا كه هُدا سجّهين جهائئ بادشاه اِنْت،

آييا گؤن شيرئ بنازينيت.

٨ هُدا كئوماني سرا بادشاهي كنت،

آ وتي پاكين تهتا نشتگ.

٩ كئوماني سروك و مستر مچ بوتگانْت،

گؤن ابراهيمئ هُداي كئوما يكجاه،

چيا كه جهائئ سجّهين سردار، هُدايگ اِنْت،

آ بيهساب مزن شان انت.

مئ هُدا ئ شھر

كُورھئ چُگانی زبور.

١ هُداوند مزن و ستائے باز لاهك انت،

مئ هُدا ئ شھرئ تها.

آييئ پاكين كُوه،

٢ سَهيونئ كُوه، زيبا گُون وتي بُرزيا،

سَجَّهين جھانئ شادھي،

شمالئ بُرزترين بلندي،

مَزن شانين بادشاھئ شھر انت.

٣ هُدا آييئ بُرجان انت،

وتا مُهرين كلاتئ پَجارِينتگي.

٤ بادشاھ يکجاھ بوتنت و

ھُوريا ديمَا شتنت،

٥ بله آنچش که شھرِش ديست،

ھئيران و ھَبگه منتنت و تُرسانا چستنت.

٦ لرزگش دلا کيت،

دردے ترندیڼ چو که جنینئے چلگ و زَنکا.

٧ تئو گون روډراتکی گواتا

ترشیشئے بندنئے بوجیگ پرؤشتنت.

٨ هما دابا که اِشکتگ نون گون وتی چمان گندیڼ،

لشکرانی هداوندئے شهرئے تھا،

مئے هدا ئے شهر

که هدا تان ابد پاداری کنت. اوشت...

٩ او هداوند! تئی پرستشگاهئے تھا

مئے جهلانکیڼ پگر و هیال گون تئی مهرا انت.

١٠ او هدا! تئی نامئے پیما،

تئی ستا زمینئے چارین کنډان سر بیت.

تئی راستین دست اَدل و راستیا پُر انت.

١١ چه تئی دادرسیا یهودائے میتگ شادمان باتنت و

سهیونئے کو ه شادان.

١٢ سهیونا زیارت کنیت، آیئے چاگردا بگردیت و

برجان حساب کنیت،

١٣ آیئے مهرین دیوالانی نیمگا شریا هیال گور دئییت و

سجهین کلاتانی بچاریت،

تانکه گون نوکين نسلا بگوشيت

١٤ كه هدا همش انت، مئ هدا، ابد تان ابد،

هما انت كه تان مرکا مئ رهشون بيت.

مالئ سرا تئوکل نادانيه

په سازگر و وش آوازانی سالارا، کورهئ چکاني زبور.

١ او سجھين کئومان! بشکنييت.

او جهانئ درستيگين جهمنندان! دلگوش کنييت.

٢ بُرز و جھلين مردم دوين،

آزگار و نيزگار، شما سجھين.

٣ مني دپ، هکمت بئيان کنت،

دلئ جھلانکين پگر، پهم و زانت بکشيت.

٤ گؤشا ديم په نمونه و بتلے ترينان،

وتي دلئ چاچئ گرنچا گون چنگئ سازا پچ کنان.

٥ بلاه و سکياني روچان چيا بترسان،

آ وهدا كه رد دئوکاني بدی منا انگر کنت؟

٦ آياني تئوکل په وتي زر و مالا انت و

وتی مزین هستیئ سړا پهر کنت.

٧ سډک آن که هچکس وتی براتئ زندا مۆکت نکنت و

آییئ هون بهایا هدايا دات نکنت.

٨ چیا که زندئ مۆگ سگ گران انت و

هچ کیمتئ آیی پړ کرت نکنت

٩ تانکه انسان نمیران بمانیت و

هچبر کبرا مگندیت.

١٠ چیا که گندگا این، دانا هم مرنت و

نادان و بیسډ هم هلاک بنت و

وتی مال و هستیا په دگران کلنت.

١١ کبر آیانی ابدمانین لوگ بیت،

نسلانی نسل، آیانی منندجاه،

هرچنت که گلگانا وتی نامش پر کرت.

١٢ آدمی وتی ارزش و هستومندیا نمانیت،

چارپادانی پیما انت که بیړان بنت.

١٣ اش انت جاهلانی آسر،

همایانی اکبت که وتی هبرانی مۆک انت. اوشت...

١٤) پسانى پئىما ديم په مُردگاني جهاننا راه دئىگ بنت،

هموډا كه مرك آيانى شپانك بيت.

بامگواهان، نيكدل آيانى سرا هُكمرانى كننت و

آيانى جسم و جان كبرا پوسيت،

دور چه بُرزين ماڙيان.

١٥) بله هُداوند منى ارواها چه مُردگاني جهاننا موكيت و

منا وتى دستا زوريت. اوشت...

١٦) وهده شما گنديت كسه هستومند بيت و

لوگنه شوكتى گيش بيت، مئرسيت.

١٧) چيا كه مركه وهدا چيزه گون وټ نبارت و

شوكتى گون آيا كبرا نرئوت.

١٨) تان هستومند انت مردم آيا ستا دئينت.

هرچنت كه زندا وټا بهتاور زانتگى،

١٩) بله وتى پت و پيرينانى همراه بيت،

كه زندئه رژنا هچبر نكندنت.

٢٠) آدمى وتى ارزش و هستومنديه تها نادان انت،

چارپادانى پئىما انت كه بيړان بنت.

هُدَا وَت مئے دادرِس اِنْت

اَساپئے زَبور.

① هما پُرواک، هُداوندین هُدا

هَبَرَ کنت و زمينا گوانکَ جنت،

چه روډراتکا تان روڼندا.

② هُدا چه سَهيونا

که زيباييئۀ کمال اِنْت، وتی نورا دُریشان کنت.

③ مئے هُدا کئيت و بِيَتئوارَ نبیت،

ایر بروکین آسۀ دِیما اِنْتی و

تَرُندین گوات و لوژۀ چاگردا.

④ بُرُزین آسمانان هم گوانکَ جنت و زمينا هم،

تانکه وتی مردمانی دادرسیا بکنت.

⑤ ”هُدادوستان منی گُورا یکجاه کئیت،

هما که گون کُربانیگ کنگا، گون من اهدش بستگ.“

⑥ آسمان آییئۀ اَدل و راستیا جارَ جنت،

چیا که هُدا وت دادرِس اِنْت. اوشت...

۷ ”او منی مردمان! بِشکنیت که هبرَ کنان.

او اِسرائیل! تئی هلاپا گواهی دئیان.

من هُدا آن، شمئ هُدا.

۸ په کُربانیگی نه انت که ترا هگل دئیان،

تئی سوچگی کُربانیگ مُدام منی چمانی دِیما انت.

۹ نه چه تئی لوگا گوسکے زوران و

نه پَسے چه تئی گواشا.

۱۰ چیا که جنگلے سَجّهین هیوان منیگ انت،

هزاران کوّهانی دلوت.

۱۱ کوّهستگانی سَجّهین بالی مُرگان جاه کاران و

هر چه که زمینا گردیت منیگ انت.

۱۲ اگن شدیگ اتان ترا سهیگن نکرتگات،

چیا که جهان و هرچه آییما هست، منیگ انت.

۱۳ گوکانی گوشتا واران؟

پسانی هوّنا نوّشان؟

۱۴ وتی شگرزاریئے کُربانیگا هُدایا پیش کن و

وتی کئولا گون بُرزین ارشئ هُدایا پوره کن.

١٥ سڳي و سورياني روچا منا بلوٽ،

من ترا نجات دئيان و

تئو منا شان و شوکت دئيے.

١٦ بله هدا گوڼ بدکارا چش گوښت:

”ترا چه هک انت که مني شريتے رهبنداني هبرا بکنے

يا مني آهد و پئيمانے بارئوا چيرے بگوښے؟

١٧ چيا که چه ادب و تاليم بيزار اے و

مني هبرا پُشتا دئور دئيے.

١٨ دُرے که گندے، دييت روشن بيت و

گوڼ زناکاران همراه بے.

١٩ دپے لگاما په بديا يله کنے و

زبانا په پريبا.

٢٠ مدام وتي براتے هلاپا هبر کنے،

وتي ماتے چکے سرا بهتام جنے.

٢١ تئو اے کار کرتگ انت و من هچ نگوښت،

هئيات کرت که من تئي پئيمنے آن.

بله نون ترا ملامت کنان و

تئي مييار و گناهان تئي چماني ديما اير کنان.

۲۲ ”او هُدا شمشتگینان!

اے هبرا نشان کنیت،

اگن نه، شمارا چُنڈ چُنڈ کنان و گس شمارا رَکینَت نکنت.

۲۳ آ گس که شُگرگزارِیئے کُربانیگا پیَش کنت

هما منا شان و شوکت دنت،

په وت راهے تئیار کنت و

من آييا هما نجاتا پیَش داران که چه منی نیَمگا اِنَت.

چه منی گناهان سر گوز

په سازگر و وش آوازانی سالارا، داوودئے زبور، وهدے ناتان نبی، چه داوود و  
بَثِشَبهئے ویت و وَا با رند، آيئِے کِرا اَتک.

۱ او هُدا! په وتی مِهر ا بچار و

منی سرا رهم کن!

چه وتی بیِکِساسین رهمتان

ناپرمانیان گار کن.

۲ په سَرجمی منا چه مئیارباریان بشوَد و

چه گناهان پاک کن!

۳ چیا که وتی ناپرمانیان زانان و

منی گناه مُدام چمّانی دیمّا انت.

٤ من تئی هلاپا، تهنا تئی هلاپا گناه کرتگ و

هما کارن کرتگ که تئی چما بد انت.

پمیشکا، تئو که هبر کنئ برهک ائ و

دادرسیئ وهدا بے ائیب ائ.

٥ په راستی من میاربایر پیدا بوتگان و

چه هما وهدا که ماتئ لاپا کپتان، گنهار.

٦ نون دلجم آن که تئو چه منی دل و جبینا راستیئ لوٹوک ائ و

چیر و پناهین درونا منا هکمت بکشئ.

٧ گون زوپائے لمبان پاکن کن که پاکیزگ بان،

منا بشود که چه برپا اسپیت تر بان.

٨ بل که شادهی و شادمانیا بشکنان،

بل آ هڈ که تئو درشتگان گل و بال بنت.

٩ چه منی گناهان سر گوز و

سجهین میاربایران گار کن.

١٠ او هدا! منی درونا پاکین دے بجوړین و

منی دل و جبینا پدا مھرین روھے بیار.

۱۱) منا چه وتی بارگاها دور مېړین و

وتی پاکین روها چه من پچ مگر.

۱۲) وتی داتگین رگینگه شادهیا پدا بدئ و

منا مرادیگین روھے بکش.

۱۳) گړا سرکشین مردمان تئی راھان تالیم دئیان و

گنھکار تئی کړا واتر کنت.

۱۴) او هدا! او منی رگینوکین هدا!

منا چه هوڼ و کوښه گناھا برکین و

زبان تئی اډل و راستیا نازینیت.

۱۵) هداوندا! منی لښان پچ کن،

تانکه منی دپ ترا ستا بکنت.

۱۶) ترا په گربانیگا واهگه نیست،

اګن نه، من آورت،

سوچگی گربانیگ ترا وشنود نکنت.

۱۷) هدائے دلپسندین گربانیگ، پړشتگین ارواه انت.

او هدا! پړشتگ و تئوبهکارین دلیا تئو جهل نجنئ.

۱۸) په وتی وشنودیا بچار و گوڼ سهیونا مهربان بئ،

اورشليم ديوالان پدا اڏ كن.

١٩ گڙا چه راست و آدلين گربانيگان شادان بئ،

چه سوچگي گربانيگا كه سرجما سوچگ بيت،

تئبي گربانجاها گوسك پيش كنگ بنت.

تئوگل په هډائ مهرا

په سازگر و وش آوازاني سالارا، داوودئ شيري گوشتانك، آ وهدا كه اډومي  
دوييگ، شاوولئ كڙا شت و آ سهيگ كرتي كه ”داوود، اهميلكئ لوگا شتگ.“

١ او پُرزورين مرد! چيا بديئ سرا پهر كنئ؟

هډائ مهرا دايمي انت.

٢ او پرييكارا! تئبي زبان، تباهي و برباديئ پندلان سازيت،

الماسين تيگيئ پئما.

٣ ترا بدى چه نيكييا دوستر انت و

دروگ چه راستيا. اوشت...

٤ او پرييكارين زبان! هر بيران كنوكين هبرا دوست دارئ.

٥ بله هډا ترا ابدى پروشيت.

ترا چكاپيت و چه تئبي گډانا گوجيت و

چه زندگيناني زمينا تئبي ريشگا كشييت. اوشت...

٦ پهریزکار گندیت و ثرسیت،

بدکارے سرا کندیت و گوشیت:

٧ ”هئو! ایش انت آ گس که هُدایی وتی کلات نکرت.

تئوگلی وتی بازیڼ مال و دئولتے سرا بست و

وتی برباد کنگا توانا بوت.“

٨ بله من زئیتونے سبزین درچکيے پیما آن،

که هُدائے لوگا سبز بیت.

منی تئوگل هُدائے مهرے سرا انت

أبد تان أبد.

٩ په تئیی کرتگین کاران

مُدام تئیی شُگرا گران و

هُدادوستانی دِیما

په تئیی ناما اُمیتوار آن،

چیا که تئیی نام نیک انت.

نیک کارے نیست

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”مهلاتے“ تَرزے سرا. داوودے شیری گوشتانک.

١ نادان وتی دلا گوشیت:

”هُدَاے نِیست.“

اے پَلِیتِ اَنت و کارِش بَرِناک،

نِیک کارے نِیست.

هُدَا چہ آسمانا بنی آدما چارِیت (۲)

تان بگندِیت بارِین داناے هست

کہ هُدائے شوهازا اِنت.

سَجَّهینان هُدائے راه گار داتگ، (۳)

هوړیگا پلِیت بوَتگ اَنت،

نِیک کارے نِیست،

یگے هم نِیست.

بدکار هچ سرِپَد نِبت؟ (۴)

اے منی کئوما اَنچَش ورنَت کہ مردم نگرَ ورنَت و

هُدایا هچ تئوار نِکنت.

اوډا کہ هچ تُرسے نِیست (۵)

اے سَک تُرسنت،

چیا کہ هُدَا شَمئے اَنگِرَ کَنوکانی هُدَان شِنگ و شانگ کنت،

تئو اِشان شرمندگ کئے،

چیا کہ هُدایا آ چہ و ت دئور داتگ اَنت.

٦ گسے چه سَهيونا بيايات و اسرائيلا برَکينات.

وهده هُدا وشبھتيا په وتي کئوما پر ترينيت،

اکوب گل و بال بيت و اسرائيل شادهي کنت.

گون وتي ناما منا برگين

په سازگر و وش آوازاني سالارا. گون سيمی سازان. داوودئ شيري گوشتانک،  
هما وهدا که زيپئ مردم شاوولئ کرا شت و گوشتش: ”بارين، داوود وتا مئ  
نياما چير دئگا نه انت؟“

١ او هُدا! گون وتي ناما منا برگين.

گون وتي زورا گناهئ بھتاما چه مني سرا بښگلين.

٢ هُدايا! مني دوايا گوش کن و

دپئ هبران بشکن.

٣ چيا که بيگانگ، مني دئما په دژمني پاد آتکگ انت و

ستمگر مني کوشئ پدا انت،

هما که هُدايا وتي چماني دئما نئيارنت. اوشت...

٤ بله هئو! هُدا مني گمک کنوک انت،

هَداوند مني زندئ داروک انت.

٥ مني دژمناني بدی آياني جندئ چکا کيات،

وتی وپاداریئے سئوټا، آیان گار کن.

۶ او هداوند! وتی دلکشین کربانیگان ترا پیش کنان و

تئی نامئے شگرا گران، چیا که نیک انت.

۷ پرچا که تئو منا چه هر سکی و سؤریا رگینتگ،

منی چم دژمنئے پرؤش ورگئے شاهد بوتگانت.

چه دژمنانی تنوارا هئیران آن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. گون سیمی سازان. داوودئے شیری گوشتانک.

۱ او هدا! منی دوايا بشکن و

وتا چه منی زاری و پریاتان چیر مدئے.

۲ منی نیمگا دلگوش کن و پسو دئے،

وتی نالگ و زنگان پریشان آن.

۳ چه دژمنانی تنوار و

چه بدکارانی کوکاران بیتاگت و هئیران آن.

چیا که ناهگا منا رنجینت و

گون هژمے منی دژمنیا کننت.

۴ دل مان سینگا آزاب انت و

مرکئے ترسن سرا کپتگ و

٥ بيم و دِهشتا منا چير ترينتگ.

٦ گوشان: ”دريچا كيوتي بالن پر بوتين،

تانکه بالن بکرتين و آرام بگپتينان،

٧ هئو! ديم په دورين جاگهان شتان و

دشت و گيابائن وتي هنکين کرت. اوشت...

٨ په اشتاپي شتان و جاهي چير بوتان،

چه لوژ و توپانان دور.

٩ هداوندا! آياني زبانا انچش بترين

که يکدوميا سرپد مېنت،

چيا که شهرا جنگ و چوپ گندان.

١٠ روچ و شپ شهرئ چاگردا ديوالاني سرا ترگا انت و

شهر چه ناانسايي و پتنها پُر انت،

١١ چه هرابي و بيرانيا سرريچ انت و

ستم و رپک، چه آبيئ بازارا دور نبيت.

١٢ اے دژمنه نه انت که منا شگان جنت،

اگن نه، من سگت،

بدواه نه انت که گون پهره مني ديما اوشتاتگ،

اځن نه، چه آيا چير بوتان.

١٣ جی، تنو اے منی مټ،

منی براهندگ و نزيکين دوست،

١٤ که مارا وشين همراهیے هستات

هما وهدا که گون مزين مچيے هدائے لوگا گامن جت.

١٥ مرک آيانی چکا بکيات و

زنده گور باتنت،

چيا که بدی آيانی لوگ و دلانی تها انت.

١٦ بله من هدایا گوانک جنان و

هداوند منا رگينيت.

١٧ بيگاه و سباه و نيروچا

زنگ جنان و پريات کنان و

آ منی تنوارا اشکنت.

١٨ منی جسم و جانا چه هما جنگا که ديما در آتکگ

په ذراهی و سلامتی رگينيت،

بل ترے بازیے منی ديما اوشتاتگ.

١٩ هدا که چه ازل وتی بادشاهی تهتے سرا نشتگ،

اشکنت و شرمندگش کنت. اوشت...

چيا كه بدل نېنت و

هډا ترسي اېش نېست.

٢٠ مني براهندا وټي دست دوستانې هلاپا شهرت و

وټي كئولي پروشت.

٢١ زباني چو ټيلا چرپ ات

بله دلي جنگيگ،

دپي هبري چه روگنا نرمتر،

بله گشتگين زهم انتت.

٢٢ وټي پريشانيان په هدايا بل،

كه آ تئبي داروك انت،

آ هچبر پهريزكاران كيگا نيليت.

٢٣ بله تئو، او هدا،

بدكاران جهلترين كلا دنور دئي،

هونوار و پرييكارين مردم

وټي روچاني نيما هم زندگ نمانت،

بله من تئبي سرا تئوكل كنان.

هډاي سرا تئوكل كنان

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”بیتنوار و دوردستین کیوټئے“ ترزئے سرا.  
داوودئے شیر، هما وهدا که پیلستان داوود گتئے شهرا دزگیر کرت.

۱) او هدا! منی سرا رهم کن،

که دژمن سک منی رندا أنت،

سجھین روچا، منی سرا اُرش کننت.

۲) سجھین روچا، دژمن منا لگتمال کننت،

چیا که بازیئے په کبر منی سرا اُرش کننت.

۳) وهدے منا ترسیت

تئی سرا تئوگل کنان.

۴) هداے سرا، که آیئے هبرا ستا کنان،

هداے سرا تئوگل کنان و نترسان،

هاکیین انسان منا چه کرت کننت؟

۵) سجھین روچا، منی هبران تاب دئینت و

سجھین هنرش په منی آزار دئیگا انت.

۶) پندل سازنت و کمین کننت،

منی گامان چارنت و

منی گشگئے رندا أنت.

٧ گون اے سڄھين بديان رگت کنت؟

او هدا! وتي هڙمئے تها کئومان سرشکون کن.

٨ تئو مني دريدريئے هسابان دارئے،

مني ارسان وتي ارسدانا بکن،

اے تئبي کتاب و دپتران نبشته نه انت؟

٩ گڙا آ وهدا که ترا گوانک جنان

دڙمن پد کزننت.

اشيا زانان که هدا گون من انت.

١٠ هما هدا که آيئے هبرا ستا کنان،

هئو، هما هداوند که آيئے هبرا ستا کنان،

١١ هما هدائے سرا تئوکل کنان و نئرسان.

انسان منا چه کرت کنت؟

١٢ او هدا! بايد انت گون تئو وتي کرتگين کئولان پوره بکنان،

په تئو شگرگزارئے کربانيگان پيش کنان.

١٣ چيا که تئو، او هدا، منا چه مرکا رگيئے و

مني پادان چه لکشگا دارئے،

که زندئے رژنا تئبي بارگاها گام بجنان.

تئی بانزلانی ساہگا پناہ زوران

پہ سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکنے“ ترزے سرا. داوودے شیر، هما  
وہدا کہ داوود چہ شاوولا تَتک و گاریا چیر بوت.

① منی سرا رهم کن. او هُدا! منی سرا رهم کن،

چیا کہ منی ارواہ تئی میار و باهوٹ انت.

تئی بانزلانی ساہگا پناہ زوران،

تان هما وہدا کہ اے بلاہ برئوت و بگوزیت.

② بُرزین ارشے هُدائے گورا پریات کنان،

هما هُدا کہ گناہے بُہتاما چہ من ٹگلینیت.

③ چہ آسمانا وتی کُمکا راہ دنت، منا رَکینیت و

آیان کہ منا لپاشنت، پہ هُگل ادب کنت. اوشت...

هُدا وتی مہر و وپاداریا رنوان کنت.

④ منی ارواہ شیرانی نیاما انت،

آس بُن دئیوکانی نیاما وپسان،

هما مردمانی نیاما کہ دنتانیش تیر و نئیزہ انت و

زبانیش تیژین رَهم.

⑤ او هُدا! آسمانانی سرا باتے،

تئی شئوکت سجھین زمینا شنگ بات.

۶ منی پادانی دیم دامش چیر کرت و

أرواهن سرشکون بوت.

راهے سرا چاتش کوټک،

بله وت اودا شکون بوتنت. اؤشت...

۷ او هدا! منی دل مھر انت.

منی دل مھر انت و

سئوت و ساز جنان.

۸ او منی ارواه! آگاه بے.

او چنگ و سرودان! آگاه بیت.

من بامگواها چه و ابا یاد کنان.

۹ او هداوند! ترا کئومانی نیاما ستا کنان و

په تئیگی گبیلھانی نیاما سئوت جنان.

۱۰ چیا که تئی مھر باز انت،

تان ارشا رسیت و

تئی وپاداری تان جمبران.

۱۱ او هدا! آسمانانی سرا باتے،

تئی شئوکت سجھین زمینا شنگ بات.

هَدا زمينے دادرس انت

په سازگر و وش آوازي سالا را. ”برباد مكنے“ ترزے سرا. داوودے شير.

۱) او هاكمان! شمے بيتنواړي ناانساي نه انت؟

مردمانى نياما په انساي دادرسي كنيت؟

۲) انّه، وتى دلا بے ادلى سازيت و

شمے دست زمينا پتنه پاډ كنت.

۳) بدكاران چه مائے لپا وتى راه گار داتگ و

چه پيدايشا گمراه و دروگبند انت.

۴) آيان زهرے مان انت چش كه مارے زهرا،

سيه ماريے ډولا انت كه گوشي بستگ انت و

۵) هچ پيما وتى ديما په مارگراني آوازا نترينيت،

هرچنت كه ازم و هنر كنت.

۶) او هدا! اشاني دنتانان مان دپا پرؤش.

هداوند! اے ورنائين شيراني نيشين دنتانان چه بئا در كن.

۷) تچوكين آپاني پيما گار باتنت،

وهده كمان كشت تيرش كُنت باتنت و پد و نشانه ميلا تنت،

٨ ټلزونئې پئټما كه گون رټوگا آپ بيت و

اښكند بوتگيڼ چكئې پئټما كه هچبر روچئې رژنا نكنديت.

٩ چه اښيا پيسر كه شمئې ديز كټنگاني آسا بمارنت، تر بېنت يا هُشك،

هُداهش گار و گُمسار كنات.

١٠ پهريزكار، بيرا كه گنديت، شادهي كنت،

وتي پادان مان بدكاراني هونا شوډيت.

١١ مردم گوشت:

”البت كه په پهريزكارا مړه هست،

هُداه هست كه زمينئې سرا دادرسي كنت.“

منا چه دژمنان برگيڼ

په سازگر و وشراوازاني سالارا. ”برباد مكنئې“ ترزئې سرا. داوودئې شير، هما  
وهدا كه شاوولا په داوودئې كوشا، لهتيڼ چاروگ آييئې لوگا رټوان دات.

١ او مني هُدا! منا چه دژمنان برگيڼ و

چه آيان كه مني هلاپا جاه جننت، مني نگهپانيا بكن.

٢ منا چه بدكاران برگيڼ و

چه هونيگان نجات بدئې.

٣ بچار كه چه پئټما په مني كوشا كمينش كرتگ.

او هداوند! زوراکين مرد منى هلاپا یکجاه بوتگ أنت،

منا هچ گناه و مئيارے هم نيست.

٤ من هچ گناه و مئيارے نکرتگ، بله اے انگت منى سرا اړش کنگا تئيار  
آنت.

په منى کُمکا پاد آ و منى هالا بچار.

٥ او هداوند، او لشکرانى هدا! تئو اسرائيلے هدا اے،

آگاه بے، سجهين کئومان سزا بدے و

بدکارين دروهوکانى سرا رهم مکن. اوشت...

٦ شپا پر ترنت،

کچکانى پئىما گرنت و

شهرے چاگردا گردنت.

٧ بچار که چه دپا چے در کننت،

زهمش دپا انت،

گوشنت: ”کس اشکنگا نه انت.“

٨ بله تئو، او هداوند، آيانى سرا کندے،

سجهين کئومانى سرا ريشکند کنے.

٩ او منى واک و زور! تئى رهچار آن،

چيا که تئو منى کلات اے، او هداوند!

١٠ هُدا په من مهربان انت و منى كُمكا كُئيت،

دژمنانى سرا وتى پيرؤزيا گندان.

١١ او هُداوند كه مئى اسپر ائى! آيان مگش،

چش مبيت كه منى كئوم بشمؤشيت.

گؤن وتى زؤراكيا اشان سرگردان كن و اير بيار.

١٢ په وتى دپئى گناه و لُنْثانى هبران

وتى كبرئى تها بنديگ ببت.

اشانى نالت و درؤگبنديئى سؤبا،

١٣ اشان وتى هژمئى تها گار و گمسار كن،

گار و گمسار كن كه هچ پَشت مكپنت،

تان زانگ بببت

كه چه آكوبا بگر تان زمينئى هر كندا هُدا بادشاهى كنت. اوشت...

١٤ شپا پر ترنت،

كُچكانى پئىما گرنت و

شهرئى چاگردا گردنت.

١٥ وراكئى شوهازا سر سر جنان بنت و

اگن سيړ مبننت واب نكپنت.

١٦ بله من تئىي كدرتئى تئوسپيا سئوت و ساز جنان،

سُهبا تئیی مِهړئے ستایا سئوت جنان و شادهی کنان،

چیا که تئو منی بُرزین کلات ائے و

سگیانی وهدا منی پناهگاه.

او منی واک و توان! ترا نازینان. (۱۷)

هَدا منی بُرزین کلات اِنْت،

منی هَدا که گون من مِهَر کنت.

دژمنانی دِیما مارا مَدَت کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”سوسنئے“ تَرزئے سرا. گواهیے. په تالیم داوودئے  
شئیر، هما وهدا که داوودا گون نَهَرئیمئے آرامیان و سَوَبَهئے آرامیان جنگ کرت و  
هما وهدا که یوآب پر تَرَت و وادئے دشتا چه اِدومیان دوازدہ هزار مردمی کُشت.

او هُدا! تئو مارا یله کرتگ و مئے سنگر پرؤشتگ اَنت، (۱)

هژمناک بوتگئے، بله نون گون ما وِشان بئے.

زمینت جُمبِینتگ و تل داتگ، (۲)

تَلانی بگر که لرزگا اِنْت.

وتی کئومت گرانین جاوران پرِینتگ، (۳)

مارا مدهوش کنوکین شرابت وارِینتگ.

بله اَنگت بئیرکت په هُداثرسان بُرزاد کرتگ (۴)

تانکه یکجاہ بنت و چه دژمنئے کمانا برگنت. اوشت...

۵ گۆن وتی راستین دستا برگین و پَسُو بدئے

تان هما که ترا دؤست أنت برگنت.

۶ هُدايا چه وتی پاکيا هبر کرت:

”شکيما گۆن شادهی بهر کنان و

سوگۆتئے دَرگا کِساس کنان.

۷ گلياد منيگ انت و مَنَسى منى،

اِپراييم منى جنگى کلاه انت،

يَهُودا، بادشاهيئے آسا و

۸ موآب منى دسشودى ثَرشت،

اِدومئے سرا وتى سواسا چگل دُئيان و

پيليستيهئے سرا وتى پيُروزيئے گوانکا جنان.“

۹ كئے منا چُشين شهرِيا كاريت كه سنگربند انت؟

كئے منا ديم په اِدوما رهشون بيت؟

۱۰ او هُدا! تئو مارا يله داتگ.

او هُدا! پدا مئے لشكرانى همراه نبئے.

۱۱ دژمنانى ديما مارا مَدَت كن،

چيا كه انسانئے مَدَت بيكار و ناهودگ انت.

١٢ گون هدايا سوږيڼ بڼ،

هما انت كه مئ دژمنان پادمال كنت.

منا ديم په تلارا بر

په سازگر و وشراوازاني سالارا. گون سيمي سازان. داوودئ زبور.

١ او هدا! مني پرياتا بشكن و

مني ذوايا گوش دار.

٢ ترا چه زمينئ گډسرا گوانك جنان،

وهده دلن ذرهيت.

منا ديم په تلاريا بر كه چه من برزتر انت.

٣ چيا كه تئو مني پناهگاه بوتگئ و

دژمناني ديما مهرين برجه.

٤ بل كه تئبي تمبوا تان ابد بمانان و

تئبي بانزلاني ساهاگا پناه بزوران. اوشت...

٥ چيا كه تئو، او هدا، مني داتگين كول اشكتگان و

وتي نامئ ترستگيناني ميراست منا بكشاتگ.

٦ بادشاهئ امرئ روچان باز كن و

آييئە سالان، تان سَجَّهَيِّن نسلان.

٧ ھُدائە بارگاھا تان اَبد شاھي تھتا بئندات،

وتی مِھر و وپاداريا آييئە نگھيان کن.

٨ نون تئیی ناما مُدام نازيَئان و

وتی کئولان هر رُؤچ پورە کئان.

أرواھن ھُدائە رهچار اَنت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”یدوتونئە“ تَرزئە سرا. داوودئە زَبور.

١ منی أرواه په ایمنی تھنا ھُدائە رهچار اَنت،

چیا که منی رَکَيَئَنگ چه ھماییئە نَيَمگا اَنت.

٢ منی تَلار و منی رَکَيَئَئوک تھنا ھما اَنت،

منی کلات اَنت، ھچبَر نلرزان.

٣ تان کدَيَن مردَيَئە سرا اَرُش کئیت

تانکه سَرجمیا بکشيَئتی،

چُش که پَرُشتگَيَن دیوال و کيتگَيَن شَنک و پَلّە؟

٤ البت پندَل سازنت که آييا چه بُرزاد سرشکون بکننت.

چه دروگ بنداگا لَزَت برنت،

گوَن وتی دپا برکت دئینت،

بله دلئې تهنا نالت كننت. اوشت...

۵ او منى ارواه! په ايمنى تهنا هُداي رهچار بئې،

چيا كه منى اُميت گون همايا انت.

۶ منى تلار و منى رگينوك تهنا هما انت،

منى كلات انت، من نلرزان.

۷ منى نجات و اُرت گون هُدايا انت،

هما منى مَهرين تلار انت، منى پناهگاه انت.

۸ او مردمان! هُداي سرا تئوكل كنيت و

دلئې هالان هماييئې دِيما درشان كنيت،

هُدا مئې پناهگاه انت. اوشت...

۹ په راستى كه انسان چه دَميا گيشتَر نه انت،

بنى آدم پرييې،

اگن شاهيما تورش بكننت هچ نه انت.

اے سَجَهيْن، يكجاہ چه دَمې گيشتَر نه انت.

۱۰ په زلم و زورا تئوكل مكنيت و

په دُزيا اُميت مبنديت،

هرچنت كه شمئې مال گيشتَر بيت،

په آيا دل مبنديت.

۱۱ ھډاڤا ڀک ھبرے گوشتگ و

من دو ښکتگ

که زور و کدرت ھډاښگ ښت و

۱۲ مھر و رهم هم تښيگ ښت، او ھډاونډا!

تنو هرکسا آبيئے کرتگښ کاراني ھسابا، مزر دئيئے.

ارواھن تئي تښيگ ښت

داوودئے زبور، هما وھډا که يهودائے گيابانا ات.

۱ او ھډا! مني ھډا تنو ائے،

گون وتي سجھښن دل و جانا تئي شوھازا آن،

ارواھن تئي تښيگ ښت و

جسم و جانن تئي ھډوناک،

بے آپ و ھشکښن زمينيا.

۲ تئي پاکښن جاگھا، منا تئي شبيښن بوتگ،

تئي شان و کدرتن ديستگ،

۳ چيا که تئي مھر چه زندا شرتر ښت،

مني لنت ترا نازښنت.

۴ تان زندگ آن ترا نازښان و

په تئیی ناما دستان بُرَز کنان.

۵ ارواهن آنچش سیَر بیت چو که یگے وشین وراکه بوارت و

دپن گوڼ شادمانین لُنان ترا نازینیت.

۶ وتی بسترئے تها هم ترا یات کنان و

شپانی پاسان تئیی هئیالا بان.

۷ تئیی بانزلانی ساهاگا ترا نازینان،

چیا که تئو منی مدتکار ائے.

۸ ارواهن گوڼ تئو بندوک انت و

راستین دست منی پُشت و پناه.

۹ آ که منی کُشگئے پد و رندا انت گار و گُمسار بنت و

زمینئے جُهلانکیان ایر رئونت.

۱۰ زهمانی دپا ترنت و

تؤلگانی وراک بنت.

۱۱ بله بادشاه هُدائے درگاها شادهی کنت و

هرگس که گوڼ هُدايا سئوگند وارت پهر کنت،

چیا که دروگبندانی دپ چپ و بندگ بیت.

منا چه بدکاران چیر دئے

په سازگر و وش آوازانى سالارا. داوودئى زبور.

۱) او هُدا! وهده نالان و پريات كنان، منى تئوارا بشكن و

زندا چه ثرسناكښ دژمنان برگښن.

۲) منا چه بدكارانى پندلان چير دئى،

چه ردكارانى آشوپا.

۳) چيا كه وتى زبانا زهمانى پئىما تير كننت و

وتى تهليښ هبران تيرئى پئىما كار بندنت

۴) تانكه چه وتى سنگران بيمئيارا نشانگ بكننت.

اناگت و به ترسا آيا تير جننت.

۵) ردښ كارا يكدوميا دلبدئى دښنت،

هبر كه كننت، مكسدش وتى دامانى چير كنگ انت.

گوشنت: ”كئى اش گنديت؟“

۶) ناانساپيا دليل و هنر كننت و گوشنت:

”ما تمان و كمالښ شئورے كرتگ.“

په راستى كه انسانئى دل و هيال زانگ نبنت.

۷) بله هُدا آيان تير جنت و

اناگت ئپيگ بنت.

٨ آ وتی جندئے زبائے سؤبا ٹگل ورنټ.

هرگس که بگندیتش په آیان سرا چنڈینیت.

٩ سجھین بنی آدم ترسنت،

هْدائے کارا جارَ جنت و

آییئے کارا په هوش و سارَ چارنت.

١٠ پهریزکار هْداوندئے درگاها شادهی کنات و

آییئے درگاها پناه بزورات.

سجھین نیکدل پهر بکنانت.

هْدائے کنور سرریچ انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور. سئوتے.

١ او هْدا! سهیونا ستا و سنا تئی ودارا انت،

گۆن تئو مئے کئول پوره بنت.

٢ او تئو که دوايان اشکنئے!

سجھین مردم دیم په تئو کاینت.

٣ آ وهدا که گناه منی سرا لمبتنت،

تئو مارا بکشت.

٤ ٲهٲاور هما انت كه ٲئوى گچږن كنئى و وٲى بارگاها كارئى

ٲانكه همؤدا جهمننډ ببيت.

چه ٲئى درگاهئى نىكيا سږاپ باٲن،

چه ٲئى پرستشگاهئى ٲاكيا.

٥ گون وٲى باكمالين كاران، مارا ٲه اډل و انساپ ٲسئو ډئى.

او مئى رگينوكين هډا!

زمينئى چار گنډ و ډوردست ترين دريائى اُميت گون ٲئو انت.

٦ ٲئو ائى كه گون وٲى زور و واكا كوٲت جوړينٲگ انت و

وٲا گون كډرتا سلهبنډت كرتگ،

٧ دريائى گرگت آرام كرتنٲ،

مئوجانى ٲئوار و كئومانى آشوپ.

٨ زمينئى چار گنډا ننډوك چه ٲئى نشانيان هييران انت،

ٲئو شگرب و مگربا ٲرمائى كه شادمانىئى كوگارا بكننٲ.

٩ ٲئو زمينئى هيالداريا كنئى،

آيبا آٲ ډئى و آباډ كنئى.

هډائى كنور سرريچ انت

ٲئو مردمان گنډم بكشئى

چيا كه ٲئى شئور همى بوٲگ.

١٠) تئو زمينئې پلان آپ دئئې و

ډگارا همدست كنئې،

گون گوارگا نرمي كنئې و

رُست و ردوما برکت دئئې.

١١) گون وتي نيکيا سالا تاجې سرا دئئې،

تئبي پادراه هم چه برکتا سرريچ انت.

١٢) گياباناني چراگاه آباد بنت و

کوهان وتي سرين په شادمانی بستگانت.

١٣) ډگاران وتا گون رمگان پوښتنگ و

درگان گون گندما،

شادمانئې کوگارا برز کنت و سوت جننت.

تئبي کار باکمال انت

په سازگر و وش آوازي سالا را. سوتې. زبورې.

١) او زمينئې سجھين مردمان! په هدايا شادهيئې گوانکا بجنيټ.

٢) آيئې نامئې مزنيا نازينيټ و

آيئې شان و شوکتا ستا کنيټ.

۳ ھُډایا بگوښیت: ”تئی کار چنکدر باکمال أنت.

تئی واک و کدرتئ مزئیئ سئوبا  
دژمن تئی دیم هاکا کپنت.

۴ زمینئ سجھین مردم ترا سجدہ کننت و

ترا نازیننت.

هئو! تئی ناما ساژاينت. ”اؤشت...

۵ بیايت و بچاريت که هُډایا چے کرتگ،

أجبین کار په بنی آدما.

۶ دریایی هُشک کرت و

هُډائے کئوم اؤډا پاد پیاداکا چه کئورا گوست،

آییئ بارگاها شادمانی بکنین.

۷ آ گؤن وتی کدرتا تان ابد بادشاهی کنت،

چمّی گؤن کئومان انت.

سرکش آییئ هلاپا پاد میاينت. اؤشت...

۸ او کئومان! مئ هُډایا ستا کنیت،

په بُرزتئواری بنازینیتی.

۹ مئ زندی رَکینتگ و

پادی چه ټگلگا داشتگ أنت.

۱۰ او هُدا! چيا كه تئو مارا چگاښتگ،

تئو مارا نگرهئې پئېما پلگارتگ.

۱۱ تئو مارا داما دئور داتگ و

مئې گردنا مزنيڼ بارې اشتگ.

۱۲ چه تئې رزايا مردمان مارا سرجميا لگتمال کرتگ،

چه آپ و آسا گوستگين،

بله مارا سرسبزېن جاهيآ آورتگت.

۱۳ گون سوچگي گربانيگان تئې درگاها كايان و

گون تئو وتي كنولان پوره كنان،

۱۴ هما كنول كه لئنان واده داتگ و دپا گوشتگان

سگي و سورياني وهدا.

۱۵ پزوريڼ دلوتان سوچگي گربانيگ كنان،

گون گورانډاني گربانيگي دوتان،

په تئو پس و گوک ندر كنان. اوشت...

۱۶ او سجهين هداثرسان! بيايت و بشكنيت،

هما چيزان گوشان كه په من کرتگانتي.

۱۷ گون وتي دپا آييئې كرا پريائن کرتگ،

آييئې ستا و سنا مني زبانا آت.

اځن بديې مني دلا بوتين (۱۸)

هډاوندا مني هېر ګوش نداشتګات.

بله هډايا په راستي اِشکتګ و (۱۹)

مني ډوائې تئواري ګوش داشتګ.

هډايا ستا بات که چه مني ډوايا نادلګوش نبوتګ و (۲۰)

وتي مېري چه من دور نداشتګ.

سجھين کئوم ترا ستا کنانت

په سازګر و وش آوازاني سالارا. په سيمې سازان. زبورې. سئوتې.

هډا مئې سرا مهربان بات، مارا برکت بدئيات و (۱)

وتي ديمې په ما ډریشان کنات، اوشت...

تانکه تئیی راه جهانې زانګ ببیت و (۲)

تئیی داتګین رګینګ سجھين کئوماني نياما.

او هډا! کئوم ترا ستا کنانت، (۳)

سجھين کئوم ترا ستا کنانت.

کئوم شادهي کنانت و شادمانیئې ګوانکا بجنانت، (۴)

چيا كه تئو كئوماني سرا په انساي دادرسي كنئ و

جهانئ كئوماني رهشون بئ. اوشت...

٥ او هدا! كئوم ترا ستا كنانت،

سجهين كئوم ترا ستا كنانت.

٦ زمينا وتي بر و سمر داتگ،

هدا، مئ هدا، مارا بركت بدئيات.

٧ هدا مارا بركت بدئيات

تانكه زمينئ چار كند آيئ مزنيا شرپ بدئينت.

هدا جاه جنات

په سازگر و وش آوازي سارا. داوودئ زبور. سئوتئ.

١ هدا جاه بجنات و آيئ دژمن شنگ و شانگ باتنت،

آ كه چه آيا نيرت كننت چه آيئ درگاها بتچانت.

٢ انچش كه دوټ بال كنت اشان بتاچين،

انچش كه مؤم آسئ ديما آپ بيت،

بدكار هدائ درگاها گار و گمسار باتنت.

٣ بله پهريزكار شادمان و

هدائ درگاها گل و بال باتنت و

چه وشيا شادهى كنانت.

٤ په هدايا سئوت بجنيت و آييئ ناما نازينيت،

په آيا كه جمبران سوار انت ستا و سنائ تئوارا برز كنيت.

آييئ نام هداوند انت،

آييئ بارگاها شادهى كنيت.

٥ هدا وتى پاكين بارگاها

چورئوانى پت انت و جنوزامانى دادرس.

٦ هدا بيگسان په لوگ و جاه كنت و

بنديگان، آزات و آباد،

بله سرکش، هسكين زمينيا نندوك بنت.

٧ او هدا! آ وهدا كه وتى كئومئ رهشون اتئ،

آ وهدا كه گيابانا ملان اتئ، اوشت...

٨ زمين لرزت و

آسمانان هئور گورت،

هدائ بارگاها، سينائ كوئئ يكدانگين هداي،

هدائ بارگاها، اسراييلئ هداي.

٩ او هدا! تئو بازين هئورئ گوارينت و

تئى ميراس كه هسك و وئيران بوتگات، تئو سيراپ كرت.

١٠ تئیی رمگ اوډا جهمند بوت.

چه وتی نیکیا، او هُدا،

تئو بیوس روژی دانت.

١١ هُداوند وتی هبرا جار جنت،

بشارت آروکین جنین، مزین لشکرے آنت.

١٢ بادشاه گون وتی لشکران جهنت و تچنت،

جنین وتی لوگا آواران بهر کنت.

١٣ ثرے گواش و آهرانی تها واب بیئ

کیودرانی بال نگره پووش بنت و پُش تِلاه رنگ.

١٤ وهده پُرواکین زورا بادشاه شنگ و شانگ کرتنت،

بریا سلمونئے کوهئے سرا گورت.

١٥ او مزن کوه! او باشانئے کوه!

او بازئلین کوه! او باشانئے کوه!

١٦ او بازئلین کوه! په چه هما کوها گون هسدے چارگا ائے

که هُدايا په وتی لوگجاها گچین کرتگ،

هموډا که هُداوند تان ابد جهمند بیت؟

١٧ هُدايے آرابه هزارانی هزار و

لځانی لک آنت،

هډاوند چه سینائے کوها وتی پاکین جاگها آتکگ.

١٨ آ وهدا که ارشا بُرز بوتئے

بازین بندیکے زرت،

چه مردمان ئیکی ات زرت،

تنتنا چه سرکشان هم،

تانکه تنو، او هډاوندین هدا، اوډا جهمنند ببئے.

١٩ هډاوندا ستا بات، مئے رگینوکین هدايا

که هر روچ مئے باران سگیت. اوشت...

٢٠ مئے هدا رگینوکین هدا انت،

چه مرکا رگینگ هډاوندئے دستا انت، تنها هډاوندئے.

٢١ بله هدا دژمنانی سرا پروشیت،

همایانی پرمودین سرئے کُها پروشیت که وتی گناهانی تنها گام  
جننت.

٢٢ هډاوندا گوشتگ: ”آیان چه باشانا پر ترینان،

آیان چه دریائے جُهلانکیان پر ترینان،

٢٣ تانکه تئیی پاد آیانی هوڼا لگتمال بکننت و

تئیی کچکانی زبان هم وتی بهرا چه دژمنان بگرننت.“

۲۴ او هُدا! تئیی جشنئے کاروان گندگ بیت

منی هُدا و منی بادشاهئے کاروان مان پاکین جاگها.

۲۵ دیم شائر و پُشتا سازگر و

نیاما جنک تمبورگ جنگا آنت.

۲۶ هُدایا مان مزین دیوانان بنازینیت.

او اسرائیلئے اوبادگان! هُداوندا بنازینیت.

۲۷ بنیامینئے گسانین گبیله همودا انت،

یهودائے کماش آیانی هاکم آنت،

زبولونئے کماش و نپتالیئے کماش، مزین رُمبے آنت.

۲۸ تئیی هُدائے پرمان انت که تئو زوراور ببئے.

او هُدا! انچش که پیسرا کرتگت، وتی زور و واکا مارا پیش بدار.

۲۹ په تئیی پرستشگاهئے هاترا که اورشلیما انت

بادشاه په تئو ٹیکي کارنت.

۳۰ کَلَم و کاشانی نیامئے رسترا هگل دئے و

کنومانئے گوسکانی نیاما گوسکانی گورما.

رستر ایردست بیت و نگره کاریت.

جنگ دُوستین کنومان شنگ و شانگ کن.

کاسد چه مسرا کانت ۳۱

هَبَشَه اِشتاپيا وتی دستان دیم په هُدايا بُرزاَد کنت.

او جهائے مُلکان! په هُدايا سئوت بجنیت، ۳۲

هُداوندا گُون سئوتا بنازینیت، اوشت...

همایيا که آسمانان شَهِسوارۍ کنت، کوَهنین آسمانان، ۳۳

همایيا که وتی آوازا بُرَز کنت، تُرند و پُرواکین آوازا.

هُدائے کدرتا جار بجنیت، ۳۴

که شان و شئوکتی اِسرائیلے سرا انت و

کدرتی، آسمانانی سرا.

او هُدا! تئو وتی پاکین جاگها باکمال ائے، ۳۵

اِسرائیلے هُدا وتی کئوما زور و واگ بکشیت.

هُدايا ستا و سنا بات.

او هُدا! منا بَرکین

په سازگر و وش آوازانی سالارا. "سوسناني" تَرزے سرا. داوودئے زبور.

او هُدا! منا بَرکین ۱

که آپ تان منی گردنا انت.

٢ جُهَلانکيڼ پوجگلان مڼن بوتگان،

جاگهه که پاد نه اوشتيت.

جُهَلانکيڼ آپانی تها کپتگان و

هار و لهژان منا انگر کرتگ.

٣ چه بازيڼ پرياتان دمن برتگ،

منی نك هُشک انت و

چم وتی هُدائے ودارا تهار بوتگ انت.

٤ آ که بيسنوب چه من نيرت کننت

چه منی سرئے مودان گيشتر انت.

بازيڼے منی گار کنگئے رندا انت

دژمن منی سرا دروگيڼ بَهتام جننت.

چه من لوئننت هما چيزان پر بترينان

که من ندرتگ انت.

٥ او هُدا! تئو زائے که من اهمکی کرتگ،

منی گناه چه تئو چير نه انت.

٦ او هُداوند، او لشکرانی هُداوند!

هما که تئیی وداريگ انت منی سؤبا شرمندگ مباتنت.

او اسرائيلئے هُدا!

هما که تئیی شوهازا آنت منی سئوبا رسوا مباتنت.

۷ چیا که په تئییگی منا سُبک کنت و

منی دیم چه شرما پوښینگ بوتگ.

۸ براتانی چما بیگانگ بوتگان و

وتی مائے چکانی دیم دَرآمدے.

۹ آ گئیرت که منا په هُدائے لوگا هستانت،

منا جانسوچ کنت و باهینیت و

تئیی رد و بد کنوکانی رد و بد،

منی سرا کپتگانت.

۱۰ آ وهدا که آرسن ریټکگ و روچگن داشتگ

سُبک کنگ بوتگان.

۱۱ آ وهدا که سوگی گد و پوښاکن گورا کرتگانت،

إشانی کِرا بټلے بوتگان.

۱۲ شهرئے مسترانی گورا نام و دپ آن و

شرابیانی سئوت.

۱۳ بله من، او هداوند، تئیی رهمئے وهدا،

تئیی درگاها دوا کنان.

او هدا! چه وتی بازین مهر و وپاداریا،

گۆن دلجمین رَکینځ پَسَو بدئ.

۱۴) منا چه پوجگلان در کن،

تانکه ایر مبدان.

چه نپرت کنوکانی پنجا منا برگین و

چه جُهلانکین آپان در کن.

۱۵) مئیل که هار منا انگر کنت،

یانکه جُهلانکی منا ایر برنت،

یا منی سرا گل وتی دپا بِنَدیت.

۱۶) او هداوند! منی پَسَوا بدئ که تئی رَهِمت باز أنت،

وتی رَهِمتانی کِساس و حسابا، وتی دِیما گۆن من بترین.

۱۷) دِیما چه وتی هزمتکارا میوِشین،

په منی مَدَتا اشتاپ کن

که سک تَنگ آتکگان.

۱۸) نَزیک بیا و منا برگین،

دژمنانی سؤبا منا بموک.

۱۹) تئو آ سُبکیان وت زائے که منی سرا أنت و

منی شرمساری و رسواییان،

منی سَجّهین دژمن تئی دِیما أنت.

۲۰ سُبْگي و بے اِزْتیان منی دل پرؤشتگ و در منتگان،

رهمئے ودارا اتان و دستا نکیت،

گمواریئے شوهازا اتان و نرست.

۲۱ وراکئے بدلا، منا جنورش دات و

وهدے تنیگ بوتان ترپشین شرابش نوشینت.

۲۲ پرزؤنگش دامے بات و

سُهل و ایمنی اش تلکے.

۲۳ چمّش تهار بات و مگنداتنت و

سرینش درهگ و لرزگا بات.

۲۴ وتی هژما آیانی سرا بگوارین،

گزبئے آچشا په آیان برسین.

۲۵ لوگ و جاگه اش هراب و وئیران بات،

آیانی گدانان هچگس جهمنند مبات.

۲۶ چیا که هماییا آزار رسیننت که تئو جتگ و

همایئے رنجانی هبرا کننت که تئو ئپیگ کرتگ.

۲۷ مئیار په مئیارش بلد،

چه تئیی ادلا بیبهر باتنت.

٢٨ چه زندگينانې ديترا گار باتنت،

گوڼ پهریزکاران یکجاء نبيسگ مباتنت.

٢٩ بله نون من، ستم ديستگ و پدرد آن.

او هدا! تئیی نجات منا ایمن بدارات.

٣٠ هدائے ناما گوڼ سئوت نازینان و

گوڼ بازیڼ شگرزاریا شان و شئوکتی دئیان.

٣١ اے چیز هدایا چه گوسکیا گیشتر پسند بیت،

چه مزن کانث و مزن سړمبین گوکیا.

٣٢ بیګبر و دربیښ اے چیزا که بگندنت گل و شادان بنت.

او هدائے شوهاز کنوکان! زندهدل باتیت.

٣٣ هداوند نیازمندانی ذوایان گوښ داریت و

وتی بندیګین مردمان بزګ و وار نکنت.

٣٤ آسمان و زمین آییا بنازیننت،

دریا و آییئے تهئے سجھین سهدار.

٣٥ چیا که هدا سهیونا نجات دنت و

یهودائے شهران نوکسرا اډ کنت.

کئوم اوډا جهمند بیت و

مُلکئے هَکَّيْن وارسَ بیت.

۳۶ مُلک آییئے هزمتکارانی پُشتپدئے میراسَ بیت و

آییئے نامئے دؤست دارووک اوډا جهمنندَ بنت.

په منی مَدَتا اشتاپ کن

په سازگر و وش آوازانی سالارا. داوودئے زبور. دزبندی.

۱ او هُدا! زوټ کن و منا برکيْن.

او هُداوندا! په منی مَدَتا اشتاپ کن.

۲ آ که منی کوښئے رندا أنت،

سرجهل و شرمسار باتنت،

آ که منی بربادیا گل بنت،

پد بکنزات و رسوا باتنت.

۳ آ که منی سرا ”هه، هه“ کنت،

چه پشلیا پُشتکا کنزاتنت.

۴ بله آ که تئی شوهازا أنت،

سجّهيْن تئی درگاها شادهی کنات و گل و بال باتنت،

آ که تئی داتگيْن نجاتش دؤست بیت،

مُدام بگوښاتنت:

”هُداوند مَزَن شان اِنْت.“

٥ ٠ بله من سِتَم دِستگين مهتاجه اَن.

او هُدا! دِيم په من اشتاپ كن،

تئو مني رَكِينوَك و مَدَتكار ائِه.

او هُداوند! دِير مكن.

او هُداوند! منا يله مكن

١ ٠ او هُداوند! من تئِي مئيار و باهوٹ اَن،

منا شرمسار مكن.

٢ ٠ په وتي ادلا منا بَرَكِين و بچُئِين،

دلگوښا گوَن من كن و منا بَرَكِين.

٣ ٠ مني پناه دئِيگئِه تلار بئِه،

كه مُدام دِيم په آييا بيبيان.

تئو په مني رَكِينگا هُكم كرتگ،

چيا كه مني تلار و كلات تئو ائِه.

٤ ٠ او مني هُدا منا چه بدكاراني دِستا بَرَكِين،

چه ستمگر و بِيرهماني پنجا.

٥ ٠ چيا كه تئو، او هُداوند، مني اُمِيَت ائِه و

چه کسانیا، او هداوند، اوست و امیئن تئی سرا بوتگ.

٦ چه پیدایشا منی کمک کنوک بوتگئے،

اے تئو بوتگئے که منا چه ماتا پيدا کرتگ،

منی ستا و ساڙایگانی دیم مدام گون تئو انت.

٧ په بازیڼیا نشانی بوتگان،

چیا که تئو منی مھرین پناهگاه ائے.

٨ دپن چه تئی تئوسپا پُر انت،

چه تئی شان و شوکتا سجھین روچا.

٩ پیریا منا چه وتا دور مکن،

آ وهدا که توانن کُتیت، یله ان مکن.

١٠ چیا که دژمن منی هلاپا هبرا انت،

آ که منی کُشگئے رندا انت هوریکا پندل سازنت.

١١ گوشنت: ”هدایا یله کرتگ،

برئوین بگرینی،

کسی نرکینیت.“

١٢ او هدا! چه من دور مئے.

او منی هدا! منی مدتا اشتاپ کن.

١٣ منى بُهتام جنوڪ شرمسار و تباہ باتنت و

آ كه منى آزارئے پدا آنت

پَشل و شرمندگ باتنت.

١٤ بله من مدام تئىي كُمكنے اُميتوار آن و

ترا گيش و گيشتر ستا كنان.

١٥ تئىي آدلين كارانى هبرا كنان،

سجھين روچا تئىي داتگين نجاتئے جارا جنان،

هرچنت كه آيانى هساب چه منى زانگا دَن انت.

١٦ مَن كايان و هداوندئے پرواكين كارانى جارا جنان، تهنا هداوندئے،

تئىي آدلئے جارا جنان، تهنا تئىي.

١٧ او هدا! تئو منا چه كسانيا سوچ داتگ،

مدام تئىي اجبين كارانى جارا جنان.

١٨ او هدا! نون كه پير آن و مود اسپيت آنت،

منا يله مكن،

تان نوكين پدريچئے نياما تئىي زورئے جارا بجنان و

سجھين آيوكين نسلان چه تئىي واك و توانا سهيگ بكنان.

١٩ او هدا! تئىي آدل تان برزين ارشا انت،

تئو ائے كه مزين كارِت كرتگ.

او هُدا! تئیی مټ کئے انت؟

هرچنت تئو منا بازیڼ سځی و سوری پیش داشتگ،

بله پدا منی زندا بؤدینئے.

هئو، نوکسرا منا چه زمینئے جُهلانکيا بُرزاد کارئے.

منی اِرتا بُرزتَر برئے

منا پدا آسودگ کنئے.

من ترا گوڼ چنگ و سُروَد نازیڼان،

چیا که تئو وپادار ائے، او منی هُدا!

گوڼ ربابئے سازا ترا نازیڼان،

او اِسرائیلئے پاکین!

منی لُنت شادمانیئے کوگارا کننت،

من ترا نازیڼان،

که تئو منا موکتگ.

سجّهین روچا تئیی آدلیڼ کارانی زگرا کنان

چیا که آ که منی آزار رسینگئے لوټوک اتنت،

سرجهل و شرمسار بوتگ انت.

وتی ادلا بادشاها بکش

سُلیمانئے زبور.

۱ او هُدا! وتی ادلا بادشاها بیکش،

وتی انساپا بادشاهئے چکا،

۲ تانکه آ په انساپ تئی کئومئے سرا دادرسی بکنت،

ستم دیستگینانی سرا په ادل.

۳ کوه په کئوما آبادی بیاراتنت،

جُمپ و تُمپ، پهریزکاریئے سَمرا.

۴ بادشاه کئومئے ستم دیستگینانی هگا بدئیات،

مهتاجانی چکان برگینات و

ستمگران تباه کنات.

۵ نسلانی نسل تئی شَرپ و اِرتا بداراتنت،

تانکه رُوج دُریشیت،

تانکه ماه نور دنت.

۶ بادشاهئے هاکمی هما هئورانی پئیمایات که رُتگین سبزگانی سرا  
گوارنت،

هما هئورانی پئیمایات که زمینا سیړاپ کننت.

۷ آییئے اهدا پهریزکار شاداب باتنت،

تان هما وهدا که ماه نور دنت آبادی بات.

۸ دریا تان دریا آییئے بادشاهی برجاه بات و

چه کئورا تان زمينئے گډی سيمسران.

٩ آيئے درگاها گيا بانئے نندوک سرا جهل بکنانت،

آيئے دژمن هاك بچئانت.

١٠ ترشيش و تئيا بگوراني سردگارئے بادشاه همايا سُنْگ و ماليات  
بدئياتنت،

شيبا و سَبائے بادشاه په آيا ئيكي بياراتنت.

١١ سَجْهين بادشاه، آيئے دِما سرا جهل بکنانت،

سَجْهين کئوم آيئے هزمتا بکنانت.

١٢ چيا که آها جتمدان هما وهدا رگينيت که پريات کنت،

ستم ديستگينان و همایان که مَدتکارے نيستش.

١٣ نزور و هاجتمداني سرا رهم کنت و

هاجتمداني زندا رگينيت.

١٤ آياني زندا چه زلم و شدتا نجات دنت،

آياني هوئا گران کيمت زانت.

١٥ اُمري باز بات،

سَبائے تلاه آيئے پيشکش باتنت.

مردم مُدام آيئے نواگو باتنت و

سَجْهين روچا په آيا برکت بلوئانت.

١٦ گندم سَجَّهين مُلکا اَنچش باز بات که

جُمپانی سرا چئول بجنټ و

بَر و سَمري اَنچش باز بات که لُبنا اِنټ.

شهران مردم اَنچش آباد باتنت که سَبزگ مان دگاران.

١٧ بادشاهئے نام نميران بات،

تان رُؤچ دُرپشيت نام و تئواری بمانات.

سَجَّهين کئوم چه آيا برکت بگراتنت و

آيا مبارک بگوشتانت.

١٨ هُداوندين هُدايا ستا بات، اِسراييلئے هُدايا،

اجبين کارانی کنوک تهنّا هما اِنټ.

١٩ آيئے پرشئوکتين ناما تان اَبَد ستا بات،

آيئے شان و شئوکت سَجَّهين زمينا بگرات.

اَنچش بات. آمين.

٢٠ داوود يَسِيئے دوا همدا کُنت.

زبورئے سيمي کتاب

زبور ٧٣—٨٩

آ که چه تئو دور اَنټ گار و گُمسار بنت

اساپئے زبور.

۱) په راستی هُدا په اِسرايِیلا مهربان اِنْت،

په همایان که دلش ساپ اِنْت.

۲) بله کمے منتگات بڼگلان،

نژیک ات پاد بلگشت.

۳) چیا که په پُرکبران هسدي بوتان،

هما وهدا که من بدکار آبادی و آسودگیا دیستنت.

۴) چیا که آیان تان مرکا دردے پر نیست و

وښ و سپرلاپ اِنْت.

۵) آ دگرانی پیما رنج و زهمتا نه اِنْت و

مردمی بلاهانی تها نکینت.

۶) پمیشکا کبر آیانی گورئے هار اِنْت و

هژم و گزب آیانی پوښاک.

۷) چمّش چه پزوریا در آتکگ اِنْت و

دلئے هنیالانیش هدے نیست.

۸) په مسکرا و بدواهی هبر کننت،

په کبر زلم و ستما وتی زبانا کارنت.

۹ دیا آسمانۍ هلاپا پچ کنت و

زبانۍ سځهين زمينا گيټ.

۱۰ پميشکا کئوم ديم په آيان رټوت و

په گله همایانی دستۍ آيان وارت.

۱۱ گوشت: ”هدا چه پئما زانت؟“

برزين ارشۍ هدايا اے ډولين زانتکاری هست؟“

۱۲ هئو، بدکار چش انت،

مُدام آسودگ انت و مال و ملکتش ديم رټوان انت.

۱۳ په راستي من وتی دل مپت و ناهودگا پاک داشتگ و

دست مان بيگناهي ششتگان.

۱۴ هر روچ آزاران کيتگان و

هر سُهبا هگل وراڼ.

۱۵ اگن بگوشتيئن: ”اے هبران کنان،“

من تبي چگانی نسل دروختگان.

۱۶ وهده اے سځهين چيزانی زانگۍ جهډن کرت،

په من گران ات،

۱۷ تان هما وهدا که هدائۍ پاکين جاگها شتان.

نون اے مردمانی آکبٹن دیست.

۱۸) په راستی آیان لکشانکین جاهان پریښی،

گار و گماریی چاتا دئور دئیی.

۱۹) اناگت گار و زئوال بنت،

چه ترسا سرجما بیړان بنت.

۲۰) وایی دئولا انت که وهدے چم پیچ بنت گار بیت،

آ وهدا که تئو پاد کای، او هداوند،

ایشان وهمی پئما مان نیارے.

۲۱) آ وهدا که منی ارواه زهر و تهل ات و

دل ریش،

۲۲) بیپهم و نزانکار اتان،

تئی درگاها هیوانی پئما،

چه پهم و پوها دن.

۲۳) انگت هم مدام گون تئو آن،

تئو منی راستین دستا گرے.

۲۴) گون وتی سر و سوجان منا رهشونی کنے و

رندا گون شان و شوکتے زورے.

٢٥ آسمانا، ابيد چه تئو منا كئ هست؟!

زمينا هم، ابيد چه تئو هچ چيز نلوتان.

٢٦ مني جسم و جان و دل بلكين زئوال ببت،

بله هدا مني دلئ كلات انت،

تان ابد مني گيشتگين بهرونډ.

٢٧ په راستي آ كه چه تئو دور انت گار و گمسار بنت و

همايان بيران كنئ كه گون تئو بيوپا انت.

٢٨ بله په من وشي هميش انت كه هدائ نزيكا بيان،

هداوندن وتي پناهگاه كرتگ،

تان تئوي سجهين كاران جار بجنان، او هداوندا!

او هدا! چيا مارا يله داتگت؟

اساپئ شيري گوشتانك.

١ او هدا! چيا مارا تان ابد يله داتگت؟

په چه تئوي هژمئ آس په تئوي چراگاهئ پسان روک انت؟

٢ وتي كنومئ ياتا بكپ،

كه تئو چه ديرين زمانگان په بها زرتگ انت،

كه تئو موكتگ انت تان تئوي كنوم و ميراس ببت.

سهيونئې كوهئې هيالا بكپ كه اودا جهمند بوتگئې.

۳ وتي گامان ديم په وتي همې مداميگين وئيرانگان بترين،

چيا كه دژمنا هر چيز بيران كرتگ كه تئيبى پاكين جاگها بوتگ.

۴ دژمنا تئيبى ديدارجاهئې تها گرت و

وتي بئيرك په نشانيا مك كرتنت.

۵ هماياني پئما اتنت كه وتي تيران

جنگلئې درچكاني سرا برز برنت.

۶ آيان، تئيبى پاكين جاگهئې سجھين اجتگين دار

گون وتي تير و تيشگان پروشت و هورت كرتنت.

۷ تئيبى پاكين جاگه اش اس كشت و هاك و پر كرت،

تئيبى نامئې منندجاهش پليت كرت.

۸ وتي دلا گوشتش: ”آيان سرجميا وتي پنجگئې چيرا كارين،“

گزا هدائې سجھين ديدارجاهش اے سردگارا سوتكنت.

۹ نون هچ نشانيه ننگدگا اين،

هچ نبيې پشت نكپتگ و

چه ما كس هم نزانن كه تان كدين اے پئما بيت.

۱۰ او هدا! تان كدين دژمن تئيبى سرا بكنديت؟

دژمن تان ابد تئیی ناما بد و رد بکنت؟

۱۱ چیا وتی دستا پُشتا دارئے،

وتی راستیډن دستا؟

دستا پچ کن و په آیان گاری و تباھیے بیار.

۱۲ بله هُدا چه دیرین زمانگان منی بادشاه انت،

که زمینئے سرا نجات بکشین کار کنت.

۱۳ اے تئو اتئے که دریات گون وتی زور و واکا دو نیم کرت و

دریائے بلاهانی سرت آپانی نیاما پرؤشتنت،

۱۴ لیویاتائے سرت پرؤشتنت و

گیابائے سهدارانی وراکت کرت.

۱۵ جو و سرچمگ، تئو رُمبیت و رنوان کرتنت،

مُدامیگین کنور، تئو هُشک کرتنت.

۱۶ روچ تئییگ انت و شپ هم تئیی

ماه و روچ تئو برجاه داشتگ انت.

۱۷ اے تئو اتئے که زمینئے هند و سیمسرت گیشیتنت،

گرماگ و زمستانئے اڏ کنوک تئو ائے.

۱۸ او هُداوند! یاتا بکپ که دژمن چه پئیما مسکرا کننت و

نازانتين مردم تئیی ناما چه پئیما بد و رد گوشت.

۱۹ وتی کیوټا رسترانی وراک مکن و

ستم دیستگین کئومئے زندا تان ابد مشمؤش.

۲۰ وتی بستگین اهدا بدار،

چیا که اے سرډگارئے تهارین جاگه

چه زلم و زورئے کدوه و گداما پُر انت.

۲۱ مئیل که پادمالین مردم گون رسوایی پد بکنزنت،

ستم دیستگ و هاجتمند تئیی ناما ستا بکنانت.

۲۲ او هدا! جاه جن و وتی هگئے دیمپانیا بکن،

یاتا بکپ که نازانت سجھین روچا چه پئیما تئیی سرا کدنت.

۲۳ وتی دژمنانی کوگاران مشمؤش،

دژمنانی شورشا که مدام بُرزاد انت.

هدا آدل انت

په سازگر و وش آوازانی سالارا. ”برباد مکئے“ ترزئے سرا. اساپئے زبور. سئوتے.

۱ او هدا! تئیی شگرا گرین،

تئیی شگرا گرین که تئیی نام نژیک انت و

مردم تئیی آجبین کارانی هبرا کنت.

٢) تنو گوښه: ”وتی گیشینتگین وهدا

په انساپ دادرسی کنان.

٣) هما وهدا که زمین و آییئ سجهین نندوگ لرزنت،

اے من آن که آییئ پادگان مهر داران. اوشت...

٤) گون پركبران گوشان: ”پهر مبنديت، و

گون بدكاران: ”وتی كاننان برز مكنيت.

٥) وتی كاننان انكدر برز مكنيت و

په كبر و گروناکی هبر مكنيت.“

٦) چيا که سرپرازی نه چه رودراتکا کئيت،

نه چه روئندا و نه چه گيابانا.

٧) اے هدا انت که دادرسی کنت،

يگيا اير جنت و يگيا سربرز کنت.

٨) چيا که هدائے دستا جامے،

چه پرجوشين شراب و تهلگا پُر انت.

شرابا ريچيت و زمينئ سجهين بدکار

آييا تان گډی ترمپا ورنټ.

٩) بله من مدام هدائے کارانی هبرا کنان،

آکوبئے هُدايا نازيڼان.

١٠ ”سجھيڼ بدکاراني کانثان پرؤشان،

بله پهريزکاراني کانث بُرز دارگ بنت.“

هْدائے دِيما کئے اوشتات کنت؟

په سازگر و وش آوازاني سالارا. گون سيمى سازان. آسايے زبور. سئوتے.

١ يهوديها هُدا زانگ و پجاه آرگ بيت،

إسرائيلا آيئے نام مزن إنت.

٢ آيئے تمبو شليما إنت و

منندجاه، سهيونا.

٣ آسگوارين تيري همؤدا پرؤشتنت،

زهم و إسپر هم، که جنگي سلاه أنت. اوشت...

٤ تئو درپشان ائے و

شئوکت و شانت، چه آ کوهستگان زيياتر إنت که شکارا پُر أنت.

٥ دليِر آوار جنگ بوتنت،

وتی گڈی و ابا أنت،

چه جنگاوران يگے هم نمنت

که دستے بسرينيت.

٦ او آكوبئ هُدا! چه تئى نهران،

آيانى آرابه و اسپان سر په مَرَكئ و ابا دات.

٧ تئو باگمال ائ،

وهده هژم گرئ، كئ تئى دئما اوشتات كنت؟

٩-٨ تئو چه آسمانا دادرسي كئ و q2-9 وهده تئو، او هُدا، په دادرسيا جاه  
جنئ q2-9 كه زمينئ سجھين ستم ديستگينان نجات بدئئ، q2-9 زمين  
چه ترسا چپ و بيئتوار بيت. اوشت...

١٠ په انسانا تئى هژم هم تئى ستائ سئوب بيت و

پشت كپتگين هژما تئو وتى لانكا بندئ.

١١ گون وتى هُداوندين هُدايا كول بكنيت و وتى زبائى سرا بوشتيت،

آ سجھين كه كر و گوران انت

په هماليا ئيكي بيارنت كه باگمال انت.

١٢ آ هاکمانى گوروران پرؤشيت،

زمينئ بادشاه چه آيا ترسنت.

سكى و سوريانى روجا هُداي شوهازا ان

په سازگر و وشراوازانى سالارا. په جدوتونا. آسايئ زبور.

١ من هُدايا تئوار كنان و په كُما هماليا گوانك جنان،

منی پریات گون هُدايا انت و آ منی آوازا گوش داریت.

۲ سگی و سوریانی روچا هُداوندئ شوهازا آن،

سجّهین شپا منی دست ذراج انت و دم نبران،  
منی ارواه آرام گرگ نلوئیت.

۳ هُدايا يات کنان و نالان،

پگر کنان و دلپروش بان. اوشت...

۴ تنو منی چمان نر بئیکا نیلئ،

پریشان آن و هبر کرت نکان.

۵ گوستگین وهدانی هیالا کیان،

کوهنین اهد و باریگانی.

۶ شپان، وتی سئوتئ هیالا کیان،

دلا باز پگریگ بان و ارواهن جُست کنت:

۷ ”هُداوند تان ابد یله کنت و

پدا هچبر مهربان نبیت؟

۸ آیئ مِهَر په مدامی هلاس بوتگ و

کنولی په سجّهین نسلان زئوال؟

۹ هُدايا مهربان بئیک شمشتگ و

وتی رهمتی هژمئې تنها بند کرتگ؟“ اوشت...

۱۰ من گۆشان: ”اے شک و سؤال منا رنجیننت

نون هما اهد و باریگانی هیالا کپان

که برزین ارشئې هدایا وتی راستین دست شهارتگ.“

۱۱ او هداوند! تئی کاران یات کنان،

تئی اجبین کاران که تئو پیشی زمانگان کرتگ انت.

۱۲ تئی کرتگین سجھین کارانی بارئوا پگر کنان و

تئی کردانی هیالا بان.

۱۳ او هدا! تئی راه پاک انت.

کجام هدا مئې هدائې پیما مزن بوت کنت؟

۱۴ تئو هما هدا ائې که اجبین کار کنت.

تئو وتی زور و واک سجھین کئومانی نیاما پیش داشتگ،

۱۵ گون وتی باسک و کدرتا وتی کئوم رگیننتگ،

آکوب و ایسپئې چک. اوشت...

۱۶ آپان ترا دیست، او هدا!

آپان ترا دیست و لرزنت،

جھلانکی ذرهگا لگنت.

١٧ جمبران آپ گورت و

آسمانان گرندت،

تئی ګرؤکئ تیر هر نیمګا رتکنت.

١٨ تئی ګرندئ تئوار دنز و ګواتانی تها آت،

تئی نورا جهان رؤشنا کرت،

زمین لرزت و جُمیت.

١٩ تئی راه چه مزین دریایا ګوست و

تئی کشک چه مزین آیان،

بله تئی پادانی پد ګندګ نبوتنت.

٢٠ تئو وتی کئوم موسا و هارونئ دَستا رهشونی کرت،

رمگیئ پیما.

إشیا په دیمی نسلان سر کنیت

آسایئ شیري ګوشتانک.

١ او منی کئوم! منی سؤجان ګوش دار و

دلګوشا ګون منی هبران کن.

٢ وتی دپا په بتل پچ کنان و

کوھنن چاچ و چیستانان مانا کنان،

٣ هما که ما اِشکتگ و زانتگ اَنت،

هما که مئے پیرینان مارا گوشتگ اَنت.

٤ اِشان چه آیانی چُک و نَماسگان چیرَ ندئیین،

گوڼ آیوکیڼ نَسلا هُداوندئے پُرشئوکتین کارانی کِسها کارین،

هُداوندئے زور و توانئے کِسها کارین و

آییئے کرتگیڼ اَجَبین مَوْجزهانی کِسها.

٥ آيا گواهیے په آکوبا اِشت،

شَریتی په اِسرائیلا اورت و

مئے پت و پیرینی پرمان داتنت

که اِشان وتی چُک و نَماسگان سرید بکنیت،

٦ تان دیمی نسلش بزانت و

هما چُک هم که اَنگت پیدا نبوتگ اَنت،

وتی وهدا، گوڼ وتی چُک و نَماسگان اِشانی کِسها بکننت،

٧ تانکه آهم هُدائے سرا تئوکل بکننت و

هُدائے کاران مَشْمُوشنت و

آییئے هُکمان بمئنت.

٨ وتی پت و پیرینانی پئِما مَبنت،

سَرکش و مانمئیاتک

که دلش گون هدايا نبست و

ارواهش گون هدايا وپادار نه ات.

۹) اپراييمي، هرچنت که گون کمانان سلهبند اتنت،

بله جنگئ روچا تتکنت.

۱۰) آيان هدائے اهد نداشت و

وتي دلا شئورش کرت که ”آييئ شريتئ سرا زند نگوازيئني.“

۱۱) آييئ کرتگيئ کارش شمشنت،

هما اجبيئ کار که آيانا پيشی داشتگاتنت،

۱۲) هما کار که آيانی پت و پيريئانی ديما کرتگاتنتی،

مسرئ ملکا، زوهائے گيابانا.

۱۳) آيانی ديئمئ دريایی نييم کرت و آیی گوازيئتنت،

آپی، دويئ ديئمان چو ديوالا مک کرت.

۱۴) روچا، گون جمبرا رهشونی ای داتنت و

شپا گون آسئ رُژنا.

۱۵) گيابانا، تلاری تل کرتنت و

آيانا، جُهلين زريئئ کساسا آپی دات.

۱۶) چه تلاران چمگی بوټکنت و

آپی چو کئورا رُمبښت.

١٧) بله آيان انگت گيشتړ گناه كرت و

گيا بانا بَرزښن اَرشئ هُډائے هلاپا شوَرشش كرت.

١٨) هُډايش په زانت هما وراكاني سرا چگاښت

كه آيانى دلا لوُت.

١٩) هُډائے هلاپا هبرش كرت و گوشتش:

”هډا اے گيا بانا پَرزوَنگے پچ كرت كنت؟

٢٠) تلارى وه جت و چه آييا آپ رثوان بوت و

كئور سر رچان بوتنت،

بله وتى مردمان نان هم دات كنت؟

يا په وتى كئوما گوشت هم تئيار كرت كنت؟“

٢١) هُډايا كه اِشكت، زهر گپت،

آسے په آكوبا روُكى كرت،

هژمى په اِسرائيلا چست بوت.

٢٢) چيا كه هُډائے سرا ايمانِش نښتات و

باورِش نبوت كه هُډايش رَگښت.

٢٣) آسمانى په پچ بئگا پرمان دات و

اَرشئ دروازگى پچ كرتنت.

۲۴ مَنی په آیان چو هئورا گورت که بورت،

آسمانی گندمی بکشاتنت.

۲۵ مردمان پریشتگی وراک وارت،

په آیان بیکساس وراکی رنوان دات.

۲۶ چه آسمانا روډراتکی گواتی سر دات و

گوون وتی زورا جنوبی گواتی چست کرت.

۲۷ دنزانی پیما په آیان گوشتی گوارینت،

دریائے ریکانی کساسا، بالی مرگ،

۲۸ آیانی اردگاها ایری اورتن،

آیانی گدانانی کر و گوران.

۲۹ وارت و سیرش کرت،

په هر چیزا که آیان هرس ات، داتنتی.

۳۰ بله چه آیانی هرسے پوره بیگا پیسر،

که وراکش انگت دپا ات،

۳۱ هدائے هزم آیانی سرا پاد اتک،

آیانی زورمندترین مردمی گشتنت و

اسراییلے ورنایی جگینتنت.

۳۲ اے سَجَّهَيْنِ کارشِ دیستنت و اَنگت هم گناهشِ کرت و

آییئے اجبِینِ کارانی سرا باورشِ نکرت.

۳۳ گڑا آیانی روچی په ناهودگی هلاس کرتنت و

سال په ترس.

۳۴ هُدايا که آیانی کُشگِ پندات کرت، نون آییئے شوهازا در کپتنت.

دیم په هُدايا پر تَرَتنت و په سِتک و دل هُدائے شوهازا بوتنت.

۳۵ هئِیالا کپتنت که هُدا آیانی تلارِ انت،

هما بُرزینِ ارشئے هُدا، آیانی پُشت و پناه.

۳۶ بله گوڼ وتی دپا، گوڼ آييا چرپ زبانی اش کرت و

گوڼ زبانا دروگشِ بَسْت.

۳۷ دلش گوڼ آييا وپادار نه ات و

آییئے بستگینِ اهدشِ نداشت.

۳۸ بله آ اَنگت مهربان ات و آیانی گناهی بکشتنت و

سَجَّهَيْنِ نكشتنت.

رند په رندا وتی هژمی داشت و

وتی سَجَّهَيْنِ گزبی درشانِ نکرت.

۳۹ زانتی که اے هاکیینِ انسان انت،

رئوؤکښن گواته که پدا پر نتریت.

ګیابانا چینچک رندا چه هُدايا سرکشی اِش کرت، ٤٠

اوډا اِش گمیگ کرت.

رند په رندا هُدا اِش چکاست، ٤١

اِسرائیلئ پاکښ ازار دات.

آییئ دستئ زورِش یات نکرت ٤٢

که آ روچا چوَن چه دژمنانی دستا رَکښتنتی،

هما وهدا که مسرا وتی نشانی ای پدَر کرتنت و ٤٣

زوهانئ ګیابانا اجبښن کاری کرت.

آیانی کتوری هوَنا بدل کرتنت ٤٤

که گسا چه وتی جوآن آپ وارث نکرت.

مکسکانی رُمبی آیانی نیاما راه دانتت که مکسکش بورنت و ٤٥

پُگلانی رُمب، که بریادش بکننت.

آیانی کشاری مدگانا دانتت و ٤٦

بر و سمر گئگان وارنتت.

آیانی انگوری گوَن ترؤنگلا زئوال کرتنت و ٤٧

انجیرانی درچک، گوَن هار و توپانان.

آیانی رمگی په ترؤنگل کُشتنت و ٤٨

دلوت، په گړند و گړوک.

وتی سوچوکین گهر و گزی آیانی سرا رئوان دات، ٤٩

کهر و گزب و آزاب،

گار و گمسار کنوکین پریشتگانی ئولی آیانی سرا.

راهی په وتی هژما راست و تچک کرت، ٥٠

چه مرکا نرکینتنتی، وبایانی دپای داتنت.

مسرئ سجهین اولی چگی جنتت، ٥١

مسرئ گدان نندانی مردانگیئ اولی بر و سمر.

بله وتی مردمی رمگئ پیما سر دات و برتنت، ٥٢

پسانی دئولا گیابانان رهشونی ای کرتنت.

آیی په ایمنی رهشونی کرتنت که مثرسنت ٥٣

بله آیانی دژمن دریایا مان پتاتنت.

گزا آیی وتی پاکین زمینا سر کرتنت، ٥٤

هما کوهستگین ملکا که گون وتی راستین دستا گیتگاتی.

آیانی دیما کئومی چه اودا در کرتنت، ٥٥

کئومانی زمینی آیانی میراس کرتنت و

إسرائييلے گبيله ای گدانانی تها جهمند کرتنت.

٥٦ ( ) بله آنګت آيان بُرزین آرشے هُدا چګاست و

آییئ هلاپا سرکشی اِش کرت،

آییئ هُکمِش نمّت.

٥٧ ( ) وتی پیرینانی پئما راستین راهش یله دات و بیوپا بوتنت،

چو سُست و ناباورین کمانا منتنت.

٥٨ ( ) بُرزین جاهان بُتهانه اِش بست و هُدا اِش زهر براينت،

بُتَش جوړينت و هُدا اِش هسديگ کرت.

٥٩ ( ) هُدايا که دیست، سک هژم گیت و

إسرائیلی سرجمیا یله کرت.

٦٠ ( ) وتی شیلوهئ منندجاهی یله کرت،

هما تمبو که هُدا اوډا مردمانی نیاما جهمند ات.

٦١ ( ) وتی زور و واکئ پیټی ای بندیگ کناينت،

وتی شان و شوکتئ نِشانی ای دژمنانی دستا دات.

٦٢ ( ) وتی کئومی زهمانی دپا دات،

وتی میراسئ سرا سک هژمناک بوت.

٦٣ ( ) ورناین بچک، آسا وارتننت و

جنگ، په سوری نازیښکان سر نبوتنت.

دینی پیښوا زهمانی دپا کپتنت و ۶۴

جنوزامان گریټ نکرت.

نون هُدايا اُنچش جاه جت که یگے چه و ابا بُست کنت، ۶۵

چو که جنگوَله چه شرابئې بېهوشيا جاه بجنت.

وتی دژمنی جت و پُشتا کنزینت و ۶۶

أبدی رُسواییږا دئور داتنت.

بله ایښپئې تمبویي نادوست کرت و ۶۷

پراييمئې گبيلهي نژرت،

یهودائې گبيلهي گچین کرت، ۶۸

سهيونئې کوډه، که دوست آتی.

وتی پاکین جاگهی، بُرزگانی پئیماد کرت، ۶۹

زمینئې پئیمانمیران، جوژي کرت.

وتی هزمتکارین داوودی گچین کرت و ۷۰

چه پسانی گواشا دری کرت،

چه ادا و رند، آیی چه میثانی شپانکیا در کرت و ۷۱

وتی کئوم، اکوبئې شپانکی کرت،

وتی میراس، اِسرائیلے.

٧٢ داوودا گۆن سایین دله آيانی شيانکی کرت و

گۆن هُرمَندین دِستے آيانی رهشۆن بوت.

بندیگانی پریات ترا سر باتنت

اَسایئے زبور.

١ او هُدا! کئومان تئی میراس گیتگ،

تئی پاکین پرستشگاهش پلِت کرتگ و

اورشَلیم، وئیران.

٢ تئی هزمتکارانی جۆنش بالی مُرگانی وراک کرتگ و

تئی وپادارانی جائے گوشت، رَسْتَرانی.

٣ اِشانی هۆنش آپئے پیما سَجّهین اورشَلیم ریتکگ،

کَس نَمَنت که مُردگان کُبر بکنت.

٤ همساهاگانی دیم رُسوا بوتگین و

کَش و کِرئے مردمانی گلاگی.

٥ او هُداوند! تان کدین زهر بئے؟ تان ابد؟

تان کدین تئی هسد آسئے پیما روک بیت؟

٦ وټی گزبا هما کئومانی سرا بگوار که ترا پجّاه نئیارنت و

هما مُلکانی سرا که تئیی ناما نگرنت،

٧ که آکوبش وارتگ و ایر برتگ و

آییئ مُلکش وئیران کرتگ.

٨ گوستگین نسلانی گناهان مئ سرا مَلَد،

تئیی رهمت زوت مئ سرا بیایانت

که سک وار و بزگ این.

٩ او مئ رَکینوکیَن هُدا! مارا مَدَت کن،

وټی نامئ شان و شوکتئ سئوبا،

په وټی نامئیگی مارا برکین و

مئ گناهان بیکش.

١٠ چیا درکئوم بگوشنت:

”إشانی هُدا کجا إنت؟“

مئ چمّانی دیمّا کئوم بگندانت که

تئو وټی هزمتکارانی رتکگین هؤنانی بیرا گرئ.

١١ بندیگانی آه و پریات په تئو سر باتنت،

گؤن وټی باسکئ زؤرا

همایان برکین که کُشگ بیگا آنت.

۱۲) او هداوند! چه مئے همساهاگان هما سُبگيانى بيرا

هپت سري گيشتر بگر که تئى شانا کرتگانتش.

۱۳) گزا ما، تئى کئوم

که تئى چراگاهئے پس اين،

تان ابد تئى شگرا گرین،

نسلانى نسل ترا ستا کنين.

هدا! وشان بئى

په سازگر و وشراوازانى سالارا، "سوسنانى" ترزئى سرا. گواهىء. آسايئى زبور.

۱) او اسرائيلئى شيانک! گوش دار،

تئو که شيانکئى پئىما ايسپئى رمگئى رهشون ائى.

او هدا! تئو که گرّوبيانى نياما بادشاهى تهتا نشتگئى،

وتى نورا تالان کن.

۲) اپراييم، بنيامين و منسىئى دئىما،

وتى واک و تاگتا برز کن و

په مئى رگينگا بيا.

۳) او هدا! گوون ما وشان بئى

وتى دئىما گوون ما رزنا کن

که ما برکځين.

۴ او هداوند! لشکرانی هدا! تان کډين

هڅمئې آسا وتی کئومئې دوايانی سرا گواران بئې؟

۵ تنو آيانا ارسئې نګن و

آرسانی سررېچين جام وارينت.

۶ تنو مارا همساھګانی ديمآ بئام کرتګ و

دژمن مارا ګلاګ بندنت.

۷ او لشکرانی هدا! ګون ما وشان بئې

وتی ديمآ ګون ما رژنا کن

که ما برکځين.

۸ تنو انگورئې درچکې چه مسرا ګوتک،

تنو کئوم دژنا در کرتنت و اے درچک کشت.

۹ تنو زمین په آيا پراه کرت،

ګژا ريشګی جت و زمينی پُر کرت.

۱۰ آيئې ساھګا کوھ پوشتنت و

آيئې شاھژان رُستګين ګژ.

۱۱ شاھژی تان میان زرا و

ټالی تان پراتۍ کورا سر بوتنت.

١٢ گړا تئو چيا آيۍ پل پرؤشت و دئور دات

که همک رهگوز آيۍ بران بچنت؟

١٣ جنگلي هوک آيا اير برنت و

دشتۍ جانورۍ ورنټ و سير کنت.

١٤ او لشکراني هدا! مۍ گورا پر تر،

چه آسمانا دلگوش کن و بچار،

اے انگورۍ دلگوشا بدار،

١٥ همۍ انگورۍ که تۍ راستۍ دستا کشت،

همۍ چکۍ که تئو په وت روډينت و زورمند کرت.

١٦ دژمنان انگور گډت و آسا دئور دات،

اے گون تۍ هکليا گار و گمسار باتنت.

١٧ تۍ دست هما مردۍ سرا بات که تۍ راستۍ نيما انت،

هما انسانۍ چکۍ سرا که تئو په وت روډينت و زورمند کرت.

١٨ گړا ما وتي دۍما چه تئو نترينۍ،

مارا زند بکش که تۍ ناما بگرين.

١٩ او هداوند، لشکراني هدا! گون ما و شان بۍ،

وتی دېما گون ما رزنا کن

که ما برگین.

دریگتا منی کئوما منی هبر گوش بداشتین

په سازگر و وش آوازانى سالارا. ”گیتیتئے“ ترزئے سرا. آسایئے زبور.

① هُدايا په شادهى بنازینیت که مئے زور و واک انت،

په آکوبئے هُدايا شادمانیئے کوگارا برز کنیت.

② ساز و تمبورگا بُنگیچ کنیت،

وشتئوارین چنگ و سُرودان.

③ ماهئے نوکا، گورانڈئے کانٹئے تئوارا برز کنیت،

ماهئے چاردها، مئے پاکین اییدا.

④ اے په اسرائیلا هُکمه،

رهبندے چه آکوبئے هُدائے نیمگا.

⑤ وهده مسرئے هلاپا در آتک

کانونے په ایسپا اِشتی.

من اِشکت، ناآشناين زبانیا گوشت:

⑥ ”بارن چه آییئے کوپگا دور کرت و

دست چه گرانیڼ سپتا آرات کرتنت.“

٧ تئو سځيانی ساهتان پريات کړت و من ترا رځپنت،

من گردان انديم اتان و ترا پسئو دات،

مريباي آپانی کړا ترا چگاستن. اوشت...

٨ او منی کئوم! بشکن که ترا ډاه دئيان،

او اسرائيل! دريگتا تئو منی هبر گوش بداشتین.

٩ شمئ نیاما درامدین هډاه مبات و

بیگانگین هډايئ دیم سرا جهل مکنيټ.

١٠ من هډاوند آن، تئیی هډا

که ترا چه مسرا در کړت و آورت.

وتی دپا سرچما پچ کن،

که من پړی کنان.

١١ ”بله کئوما منی هبر گوش نداشت و

اسرائیل منی پرمانبردار نبوت.

١٢ گړا من آيله داتنت که وتی سنگین دلانی رندگیریا بکننت،

وتی جندئ راه و هئیلانی.

١٣ دريگتا منی کئوما منی هبر گوش بداشتین و

اسرائیل، منی راها بشتین.

١٤ آ وهدا من دمانا آيانی دژمن پرؤش داتگانتت و

منی دست آيانی دژمنانی هلاپا چست بوتگآت.

١٥ هما که چه هُداوندا نِپرت کنتت، دوتل و سرجهل بوتگانتت،

تان ابد انچش بوتگآت.

١٦ بله ترا گهترپن گندمئ وراکن داتگآت و

ترا چه تالارا در کرتگین بیڼگا سیړن کرتگآت.

نزورانی هگا بگریټ

آسایئ زبور.

١ هُدا، وتی هُدایی بارگاها برجم انت،

”هُدایانی“ دیوانا دادرسی کنت.

٢ تان کدین په ناانسای شئور بُریت؟

تان کدین بدکارانی بدلا بیت؟ اوشت...

٣ نزور و چورئوانی دادرسیا بکنیت و

گریب و ستم دیستگینانی هگا بگریټ.

٤ نیزگار و هاجتمندان برگینیت و

چه بدکارانی دستا آزات کنیت.

۵ اے ”هَدا“ هجّ نزاننټ و سړيدَ نبت،

تهاريا سرگردان اَنټ و

زمينئ سَجَّهين بُنِياد لَرزگا اَنټ.

۶ گوشتن: ”شما ’هَدا‘ ايت و

شما سَجَّهين، بُرزين اَرشئ هَداي چک ايت،

۷ بله مردمانی پئما مريت و

شهزادگانی پئما سرشکون بيت.

۸ او هَدا! جاه جن و زمينئ دادرسيا بکن،

که سَجَّهين کئوم تئیی میراس اَنټ.

او هَداوند! بيتئوار مبي

اَسايئ زبور. سئوتی.

۱ او هَدا! بيتئوار مبي،

هاموش مبي و هُشکا مَيند، او هَدا!

۲ بچار که تئیی دژمن چه پئما گَرنت و

چه تئو نيرت کنوکانی سر چؤن بُرزانټ.

۳ تئیی کئومئ هَلاپا په چالاکی پندل سازنت و

تئی گران گدرینانی هلاپا شئور و سلاه کنت.

٤ گۆشت: ”بیايت گار و گمسارش کنین که کئومے مماننت و

إسرائیلے نام په یاتیا هم پَشت مکپیت.“

٥ په همدلی شئورش کرتگ و

تئی هلاپا آهدے بستگش.

٦ اِدومی و إسماییلی،

موآبی و هاگاری،

٧ گیبالی، آمونی و آمالیکی،

پیلیستی و سورئے نندوک،

٨ آشوری هم گۆن آیان همراه أنت و

په لوتئے چُگان باسکے بوتگ أنت. اوشت...

٩ گۆن آیان هما پیما بکن که تئو گۆن میدیانا کرت،

گۆن سیسرا و یابینا، کیشونئے کئورئے کرا،

١٠ که إندؤرا تباه بوتنت و

زمینئے گد و سَمات بوتنت.

١١ إسانی سرداران اُریب و زهیبئے پیما کن،

شهزادگانِش زبَه و زلمونائے ڈئولا،

١٢) كه ټوشتگ آتش: ”بيايت هډائے چراگاهان په زور گرځين.“

١٣) او مني هډا! اشان دنزيئے پئما بال دئے،

چو كه پلارے، گواتئے دئما.

١٤) انچش كه آس جنگلا سوچيت و

كوهان مان داريت،

١٥) گون وتي توپانان رندايش كپ و

گون سيه گواتان بترسيئش،

١٦) دئمايش چه شرما سياه كن

تانكه تئبي نامئے شوهازا بينت، او هډاوندا!

١٧) شرمسار بات و ابدى ترسيئا كياتنت،

رُساو بات و بمراتنت.

١٨) پل بزاننت كه تئبي نام هډاوند انت و

تهنا تئو، او برزين ارشئے هډا،

سجهيئن زمينئے سرا هاكمي كنئے.

په هډاوندئے پرستشگاها هډوناك آن

په سازگر و وش آوازي سالا را. كورھئے چگاني زبور. ”گيتيتئے“ ترزئے سرا.

۱) او لشکرانی هُدا!

تئی بارگاه چوَن دُستناک اِنْت.

۲) منی ارواه په هُداوندئ پرستشگاهئ پېشجاهان شئیدا و هُدوک اِنْت،

منی دل و جان په زندگین هُدایا په شادهی کوگار کنت.

۳) جَنگلا هم په وت لوگے در گیتک و

پیستانا په وت کدوھے

که وتی چورگ و چیپکان اودا برودینیت،

تئی کربانجاهئ نَزیکا، او لشکرانی هُداوند،

منی بادشاه و منی هُدا!

۴) بَهتاور اِنْت هما که تئی بارگاهها جهمند اِنْت،

آ مُدام ترا نازیننت. اوشت...

۵) چوَن بَهتاور اِنْت هما که واک و زورِش چه تئی نیمگا اِنْت و

دلش تئی راهان اِنْت.

۶) آ، وهدے چه ارسانی درگا گوزنت،

درگا چه چمگا پُر کنت و

تاکچندئ مۆسمئ هُور هم آبیَا رهمْت پۆشینیت.

۷) چه مُهرا مُهرتر بئیان بنت

تان هما وهدا که سَهیونا هُدائے بارگاهها رسنت.

۸ او هداوند، لشکرانی هدا! منی ذوایا گوښ دار،

بشکن، او آکوبئ هدا! اوشت...

۹ مئ بادشاه دلوښ کن، او هدا!

وتی روکن پر مشتگینا دلوښ کن.

۱۰ تئی بارگاهئ یک روچه

گهتر انت چه دگه جاگهئ هزاران روچا،

چه بدکارانی تمبوانی تھا آرامین زندی گوازیڼگا

منا وتی هدائ درگاهئ دپا اوشتگ دوستر بیت،

۱۱ که هداوندین روچ و اسپر،

هداوند رهمت بکشیت و اړت دنت.

هما که زندا په بیمیاری گوازیڼیت،

هداوند شریڼ چیزان چه آیی دور نداریت.

۱۲ او لشکرانی هداوند!

بهتاور انت هما که تئی سرا تنوکل کنت.

زند نبکشئ؟

په سازگر و وش آوازانی سالارا. کورهئ چکانی زبور.

۱ او هداوند! تنو وتی سردگارا رهمت گورت و

آکوبے گوستگین وشبھتی پدا پر ترينت.

٢ تئو وتی کئومئے میارباری بکشتنت و

آیانی سجھین گناه پوشتنت. اوشت...

٣ تئو وتی سجھین گزب پُشتا دئور دات و

وتی هژمئے آس توست.

٤ او مئے رگینوکین هدا!

گؤن ما وشان بئے و

وتی گزبا چه ما دور کن.

٥ تان ابد گؤن ما زهر بئے؟

وتی هژما نسلانی نسل دراجکش کنئے؟

٦ مارا پدا زند نبکشئے

که تئیی کئوم تئیی بارگاها شادهی بکنت؟

٧ او هداوند! وتی مهرا مارا پیش بدار و

مارا هما رگینگا بکش که چه تئیی نیمگا انت.

٨ هر چیز که هداوندین هدا گوشیت، من گوش داران،

چیا که په وتی کئوما ایمنیئے کئولا دنت، په وتی وپاداران،

چؤ مبيت که آ اهمکیئے راها پر بترنت.

٩) بېشک، آ مردمانی رځینگ نژیک انت که چه هُدايا تُرسنت،

تان مئے سرډگار چه آییئے شان و شوکتا سرریچ بیت.

١٠) مېر و وپاداری یکدگرا دُچار کپنت،

آدل و ایمنی یکدومیا چُگنت.

١١) وپاداری چه زمینا رُدیت و

آدل چه آسمانا جهلاد چاریت.

١٢) بېشک، هُداوند نیکین چیز بکشیت و

مئے زمین آییئے بر و سَمرا کاریت.

١٣) آدل، آییئے دیم رنوان بیت و

په آییئے گامان راهے تیار کنت.

وتی مۆلدئے چُکا برگین

داوودئے دوا.

١) او هُداوند! وتی دلگوشا گۆن من کن و منا پَسُو دئے،

که گریب و مهتاجے آن.

٢) منی زنده نځپانیا بکن که تئی دوستدار آن،

وتی هزمتکارا برگین که تئی سرا تئوکل کنت.

۳ او هُداوند! منی سرا رهم کن،

که سَجَّهین رُچا ترا تئوار کنان.

۴ وتی هزمتکارئ دلا شادمان کن، او هُداوند،

که من چه تئو دوا لوټان.

۵ تئو، او هُداوند، نیک و بکشنده ائ و

په آیان چه مِهره سرریچ ائ که گون تئو پریات کننت.

۶ او هُداوند! منی دوايان گوښ دار،

منی پریات و زاریان دلگوښ کن.

۷ سگيانی رُچا ترا تئوار کنان،

که تئو پَسَو دئئ.

۸ او هُداوند! هُدايانی نیاما گس تئیی مَت نبیت و

تئیی کار بِيَمَت اَنَت.

۹ او هُداوند! تئیی جوژ کرتگیڼ سَجَّهین کئوم کاینت و

ترا سجدَه کننت،

تئیی ناما شان و شئوکت دئینت،

۱۰ که تئو مزن ائ و اجبیڼ کار کنئ،

هُدا تهنا تئو ائ.

۱۱) وتی راها منا سوچ دئے، او هداوند،

که تئی راستین راها برئوان،

منی دلا سرجما گوڼ وت کن که چه تئی ناما بئرسان.

۱۲) گوڼ تمانین دله تئی شگرا گران، او هداوند، منی هدا!

تئی ناما تان ابد شان و شوکت دئیان

۱۳) که په من تئی مهر سک مزن انت،

تئو منا چه جهلانکیان رگینتگ، چه مُردگانی جهانا.

۱۴) او هدا! گروناکین مردم منی هلاپا پاد آتکگ انت،

زؤراکانی رُبه منی کُشگئے جهدا انت و

ترا هچ مان نئیاریت.

۱۵) بله تئو، او هداوند، رهم کنوک و مهربانین هداے ائے،

هژم گرگا دیر کنئے و مهر و وپایا سرریچ ائے.

۱۶) دئما گوڼ من ترین و منی سرا رهم کن،

وتی هزمتکارا زؤر و واک بیکش و

وتی مؤلدئے چکا برگین.

۱۷) منا وتی رهمتانی نشانیے بدئے،

تان هما که گوڼ من نپرت کننت بگندنت و شرمندگ بمنت،

چیا که تئو، او هداوند، منا مدت کرتگ و تسلا داتگ.

اے همؤدا پيدا بوتگ

کورھئے چکانی زبور. سئوتے.

۱) آييا، پاكين كوهئے سرا شهرے اڈ كرت.

۲) هداوندا سهيونه دروازگ دوستر انت

چه آدگه هما سجھين جاگهان كه اكوب جهمند بوتگ.

۳) او هدائے شهر!

تئی بارئوا پُرشانين هبر كنگ بيت. اوشت...

۴) مسر و بابلا گون همایان هور حساب کاران كه منا زاننت،

پیلیستیة و سورا هم، گون كوشا هئوار.

إشانی بارئوا گوشگ بيت: ”اے همؤدا پيدا بوتگ“.

۵) سهيونه بارئوا گوشگ بيت:

”اے مردم و آ مردم همؤدا پيدا بوتگ انت،

برزين ارشئے هدا وت اورشليما پادار كنت.“

۶) وهده هداوند كئومانی نامان نبشته كنت، نبیسیة:

”اے همؤدا پيدا بوتگ.“ اوشت...

۷) آ كه سئوت جننت و آ كه ناچ كنت گوشنت:

”منی سَجْهَیْن چَمگ چه تئو بُجنت.“

رۆچ و شپ گۆن تئو زاری و پریات کنان

په سازگر و وش آوازانى سالارا. کورَهئى چُگانى زبور. ”مَهَلَّت لِيَهَنوتئى“ تَرزئى  
سرا. هِيَمَان اِزراهيئى شئيرى گوشتانک. سئوتى.

① او هُداوندا! او منى رَگيَنوَكِيَن هُدا!

شپ و رۆچ تئىي بارگاها دوا و پريات کنان.

② منى دوا تئىي درگاها برسات،

وتى دلگوشا گۆن منى پرياتا کن.

③ من جنجالان کپتگان و

منى زَند په مَرکا سر بوتگ.

④ هما مردمانى پئىما حساب آرگ بان که جُهلين گنډا کپتگانت،

انچين مردميئى پئىما که نزور و ناتوان انت.

⑤ مُردگانى نياما يله دئىگ بوتگان،

چو مُردگيا که کبرا وپتگ،

که تئو آيانى ياتا نهائى و

چه تئىي دستا جتا بوتگانت.

⑥ تئو منا جُهلترين گنډا دئور داتگ،

تھاریڼ جُهلانکيا.

٧ تئیی هژم منی چکا کیتگ،

چئولان منا مان پتاتگ. اوشت...

٨ تئو منی همدلین سنگت چه من دور بُرتگ و

چه من بیزار کرتگ أنت.

بندیگ آن و در آتک نکان.

٩ منی چم چه اندوها تهار بوتگ أنت.

او هداوندا! هر رُچ ترا تئوار کنان و

دستان په تئو شهاران.

١٠ وتی اجبیین کاران مُردگان پیس دارئ؟

مُردگانی ارواه پاد کاینت و ترا ستا کنت؟ اوشت...

١١ مُردگ، کبرا تئیی مهرئے جارا جننت؟

مُردگانی جهان تئیی وپاداریئے کسهان کارنت؟

١٢ تھاریا، تئیی اجبیین کار زانگ بنت و

تئیی ادل، شموشکاریئے مُلکا؟

١٣ بله من گون تئو مدتئے پریاتا کنان، او هداوندا!

همک سباها منی دوا تئیی بارگاها رسنت.

۱۴ او هداوند! چيا منا يله كنئ و

وتى دئما چه من چير دئئو؟

۱۵ چه ورنايا سگيانى اماچ و مركيگ بوتگان،

تئى ترسا منا بزگ كرتگ و بيوس آن.

۱۶ تئى هژما منا پتاتگ و

تئى بيمنا منا پرؤشتگ.

۱۷ سجهين روچا آيئو پئىما منا چپ و چاگردا گيتگ و

چه هر نيمگا انگرش كرتگ.

۱۸ تئو منى دوست و سنگت چه من دور كرتگ انت،

تهنا تهاري انت كه منى همراه انت.

ادل و انساپ تئى بادشاهيئو بنياد انت

ايتان ازراهيئو شئيرى گوشتانك.

۱ هداوندئو مهرا تان ابد نازينان

چه وتى زبانا، تئى وپاداريئو كسها سجهين نسلان سر كنان.

۲ من گوشت كه ”تئى مهرا ابدمان انت و

تئو وتى وپاداري، آسمانا كاھم كرتگ.“

٣ تئو گوشت: ”من گوڼ وتی گچین کرتگینا آهد و ګراره بستګ و

گوڼ وتی هزمتکار داوودا په سئوګند کئول کرتګ:

٤ تئیی پدریچا تان آبد برجاه داران و

تئیی بادشاهی تهتا نسلانی نسل. “اؤشت...

٥ او هداوند! آسمان تئیی اجبین کاران ستا کنت و

تئیی وپاداریا هم، پاکینانی دیوانا.

٦ آسمانان، کئے گوڼ هداوندئے مټ بوت کنت؟

چشین آسمانی هستیے هست که هداوندئے پیما بییت؟

٧ هداے ترس آسمانی هستیانی نیاما سک مزن انت،

آچه وتی چپ و چاگردئے سجھینان باګمالتر انت.

٨ او هداوند، لشکرانی هدا! کئے تئیی مټ و درور انت؟

تئو زؤراک ائے، او هداوند، و تئیی وپاداریا ترا چپ و چاگرد کرتګ.

٩ تئو مستین دریایانی سرا هکمرانی کئے و

وهده چئولش چست بنت، تئو ایرش کارئے.

١٠ تئو رهاب، لاشیئے پیما درشت و

گوڼ وتی زؤرمندیں باسکا وتی دژمن شنگ و شانګ کرتنت.

١١ آسمان تئیګ انت و زمین هم،

جهان و اشيئۀ تها هرچۀ كه هست، تئو اڈ كرتگانټ.

شمال و جنوب تئو اڈ كرتگانټ، (۱۲)

تابور و هرمونئۀ كوۀ تئیی ناما نازیښنت.

تئیی باسك زورمند ښانت، (۱۳)

تئیی دست زوراور ښانت،

تئیی راستین دست پرواک و سوږین ښانت.

ادل و ښاپ تئیی بادشاهیئۀ ښیاد ښانت، (۱۴)

مهر و وپاداری تئیی همراهی، دیمه گام جان ښانت.

او هداوند! بهتاور هما ښانت كه شادمانیئۀ آوازا پجۀ كارنت و (۱۵)

تئیی بارگاهئۀ نورا گام جننت.

سجّھین روچا تئیی نامئۀ سرا شادهی كننت و (۱۶)

چه تئیی ادلا سربلند ښانت.

چیا كه تئو آیانی شان و شوكت و آیانی واک و توان ائۀ و (۱۷)

چه وتی مهربانیا مئۀ كانثا سرپراز كنئۀ.

بیشك، مئۀ بادشاه هداوندیگ ښانت، (۱۸)

مئۀ اسپر، اسرائیلئۀ پاكینئۀ.

يك وهدئۀ تئو، شبینا گون وتی وپاداران هبر كرت و گوشت: (۱۹)

”من جنگوله مَدَت کرتگ و

چه کئوما گچینی ورناء رُودینتگ.

۲۰ من وتی هزمتکار، داوود شوهاز کرتگ و

وتی پاکین، روگن پر مُشتگ.

۲۱ منی دست گوَن آييا گوَن بیت و

منی باسکی زورمند کنت.

۲۲ دژمن چه آييا باج نبارت و

بدکار آيیئے سرا سرزور نبيت.

۲۳ دژمنان آيیئے دِيما پرؤش دِيان و

هرگس که چه آييا نپرت کنت، پرؤشانی.

۲۴ منی مهر و وپاداری آيیئے همراه بنت و

منی ناما آيیئے کانث بُرزاد بیت.

۲۵ آيیئے دستا تان دریایا سر کنان،

آيیئے راستین دستا تان کئوران.

۲۶ آ منا گوانک جنت و گوَشیت: ”تئو منی پت ائے،

منی هُدا و منی نجاتئے تلار.

۲۷ من هم آييا وتی مسترین چُک کنان،

جهانئے مسترین بادشاه.

۲۸ وتی مہرا تان ابد آییئے ہمراہ کنان و

گوں آییئا وتی اہد و گرا را مہر داران.

۲۹ تان ابد آییئے نسلا برجاہ داران،

آییئے بادشاہیئے تہتا آسمانئے روچانی ہسابا.

۳۰ ”اگن آییئے چک منی شریتا یلہ بکننت و

منی پرمانانی رندگیریا مکننت،

۳۱ اگن منی رہبندان بیروشت و

منی حکمان ممّنت،

۳۲ آیانی گناہان پہ لٹ سزا دئیان،

ناپرمانیان، پہ ہیژران،

۳۳ بلہ آییئے دوست دارگا بس نکان و

گوں آییئا وتی کرتگین کئولا نیروشان.

۳۴ وتی اہد و پیمانا نیروشان و

آہبر کہ چہ منی دپا در آتکگ، بدلی نکان.

۳۵ من یک برے مان وتی پاکیا سئوگندے وارتگ و

گوں داوودا دروگ نبندان،

۳۶ که آییئے نسل تان ابد برجاه مانیت و

آییئے تهت منی درگاها چو روچا ابدی انت،

۳۷ چو ماها تان ابد برجاه مانیت،

که جمبرانی ته تچک و راستین شاهده. “اؤشت...

۳۸ بله انون تنو وتی دیم ترینتگ و آيله کرتگ،

وتی روگن پر مُشتگینئے سرا هژم گپتگئے.

۳۹ تنو گوون وتی هزمتکارا بستگین اهد و پئیمان پد ترینتگ و

آییئے تاج، زمینا دنور داتگ.

۴۰ تنو آییئے سجھین دیوال کروتکگ انت و

آییئے مهرین کلات پرؤشتگ.

۴۱ هرگس که چه راها گوزیت، آييا پُل و پانچ کنت و

آ وتی همساهاگانی گلاگی جوڑ بوتگ.

۴۲ تنو آییئے دژمنانی راستین دست بُرزاد بُرتگ و

و سجھین بدواه شادمان کرتگ انت.

۴۳ تنو آییئے زهم کُنت کرتگ و

جنگا مدت نداتگ.

۴۴ تنو آییئے شان بُرتگ و

تَهت هاكان دئور داتگ.

٤٥ تئو آيئو ورنايئو روچ كم كرتگ انت و

شرمندگيئو كباھيا پوښينتگ. اوشت...

٤٦ تان كدين، او هداوندا! وتا تان ابد چير دئيئو؟

تان كدين تئيو هژم چو اسا روگ مانيت؟

٤٧ هئيالا بكپ كه مني امرئو روچ چون كم انت،

تئو بني آدم ناكاريڼ چيزو جوړ كرتگ.

٤٨ كجام انسان انت كه مرگ نځديت،

كئو چه كبرئو زورا رگت كنت؟ اوشت...

٤٩ او هداوندا! تئيو آ پيسريگين مهر كجا انت

كه تئو گوڼ داوودا سئوگند وارت و كئول كرت.

٥٠ او هداوندا! هئيالا بكپ كه تئيو هزمتكارا چون ښگان جننت،

سجهين كئوماني ريشكندان وتي دلا داران.

٥١ او هداوندا! تئيو دژمنان مني سرا ريشكند كرتگ و

همك گاما تئيو روگن پر مشتگيڼش كلاگ بستگ.

٥٢ هداوندا تان ابد ستا بات.

انچش بات. آمين.

زبورئے چارمی کتاب

زبور ۹۰—۱۰۶

مئے دستانی کاران برکت بدئے

هُدائے هزمتکار موسائے ذوا.

① او هداوندا! نسلانی نسل

تئو مئے منندجاه بوتگئے.

② چه کوھانی پيدا بئىگ و

زمین و جهانئے اڈ کنگا پیسر،

چه ازل تان ابد، هدا تئو ائے.

③ انسانا پدا هاکئے چیرا برئے و

گوشئے: ”او انسانئے چک! هاکا پر تر.“

④ هزار سال په تئو چو گوستگین یک روچیا انت،

چو شپی یک پاسیا.

⑤ انسان وایے و چو هاریا آيا روپان کنئے.

سُها چو کاها تازگ انت،

⑥ سباها رُدیت و سبزیت،

بيگها گيمريت و هُشک تریت.

٧ چه تئیی هژما هلاس بیڼ،

چه تئیی گزبا پریشان.

٨ تنو مئے مئیار وتی دیمما کرتگ أنت و

چیرین گناه وتی بارگاهئے رُزناييا.

٩ مئے سَجْهین زند تئیی هژمئے چیرا گوزیت و

وتی سالان په نالگا هلاس کنین.

١٠ مئے امرئے رُچ هپتاد سال أنت

یا هشتاد سال، اگن سک زرنګ بیڼ،

بله شرتړین رُچ هم زهمت و جَنجالا پُر أنت،

سک زوت گوزنت و ما بال کنین.

١١ کئے تئیی هژمئے ترندیا زانت؟

تئیی گزب دلا ترس نادینیت.

١٢ گزما مارا اے زانتا بدئے که مئے رُچانی حساب کم انت،

تان مئے دل اگلمند بیت.

١٣ دیم په ما پر تر، او هداوند! تان کدین چش بیت؟

وتی هزمتکارانی سرا رهم کن.

١٤ بامگواهان، مارا گوڼ وتی مهرا سپړ کن،

تانکه سجّهین اَمرا سئوت بجنین و شادهی بکنین.

١٥ همینچک روچا که تئو مارا آزاب داتگ،

همینچک روچا مارا شادمان کن،

همینچک سالا که سَگیان دُچار بوتگین.

١٦ تئیی کار تئیی هزمتکارانی دِیما پدّر باتنت و

تئیی مزنی په آیانی اوّبادگان.

١٧ مئے هُداوندین هُدائے مهربانی په ما سر بات،

مئے دستانی کاران برکت بدئے،

هئو، مئے دستانی کاران برکت بدئے.

هُدائے بانرلانی چیرا پناه بئے

١ هما که بُرزین ارشئے هُدائے پناهگاها نِشتگ،

زؤراکئے ساهاگا آرام گپیت.

٢ هُداوندئے بارئوا گوشان: ”هما منی پناه و کلات انت،

منی هُدا، که هماییئے سرا تئوکل کنان.“

٣ دلجم آن که هما ترا چه شکاریانی داما رَکینیت،

چه کُشوکیڼ وَبایان.

٤ آترا گون وتی پٹ و بالان پوښنیت و

آییئے بانزلانی چیرا پناه بئ،

آییئے وپاداری اسپر و دیوالے.

٥ چه شپئے بیمّا نثرسئ،

نه چه آتیرا که روچا سریت،

٦ نه چه وبایا که تھاریا گردیت،

نه چه آهوپا که نیمروچا بیرانی کاریت.

٧ هزاران گس تئی کرا کپیت،

دهان هزار تئی راستین نیمگا،

بله اے تباھی تئی نژیکا آتک نکنت.

٨ تھنا گون وتی چمانی شانک دئیگا

بدکارانی سزایان گندئ.

٩ اگن هُدايا وتی پناه بکنئ،

برزین ارشئ هُدايا وتی مندجاه.

١٠ هچ گزا تئی سرا سرزور نیت و

هچ بلاه تئی گدانئ نژیکا نیئت.

١١ تئی بارنوا پریشگان هکم کنت

که تئیی سَجَّهین راهان، تئیی ښکېلنیا بکننت.

۱۲ آ ترا وتی دستانى دلا دارنت

تان تئیی پاد ډوکيا ملگیت.

۱۳ شیر و مارانی سرا گردئ،

رُستگین شیر و سیه مارانی سرگان پادمال کنئ.

۱۴ هُداوند گوښیت: ”آ که منا دُوست داریت

آییا نجات دئیان و

همایئ پُشت و پناه بان که منی ناما زانت.

۱۵ آ منا تنوار کنت و من پَسوئ دئیان،

سکيان آیئ همره بان،

آییا نجات دئیان و اِزّت بکشان.

۱۶ آییا چه دُراجین اُمرے سیراپ کنان و

هُدایی نجاتا آییا پِش داران.“

تئیی وپاداریئ جارا جنان

په شَبَتئ روچا سوتئ. زبورئ.

۱ هُدائے ستا کنگ و ش انت و

تئیی نامئ نازینگ، او بُرزین اُرشئ هُدا!

٢ بامگواهان تئیی مهر و

شپان تئیی وپاداریئے جارئے جَنگ،

٣ گون دهارین تمبورگ و

چنگئے زیملّا وِشِ انت.

٤ چیا که تئو، او هُداوند،

منا گون وتی دستئے کاران شادمان کرتگ،

تئیی تنوسپیا شادمانیئے سئوت جنان.

٥ او هُداوند! تئیی کار چون مزن انت و

پگر چنکدر جُهلانک.

٦ اهمک نزانّت و

نادان سرپد نبیت.

٧ هرچنّت که بدکار چو کاها بُردنّت و

ردکار بسبَرنّت،

بله تان ابد تباّه بنت.

٨ بله تئو، او هُداوند،

تان ابد بُرزین ارشئے هُدا ائے.

٩ تئیی دژمن، او هُداوند،

آلم گار و گمسار بنت و

سجھين بدکار، شنگ و شانگ.

١٠ بله تئو منى کانټ، وهشيپن گوکټے کانټے پئما بُرز داشتگ و

منا سپاين روگن پر مُشتگ.

١١ منى چمان دژمنانى شکست ديستگ و

گوښان بدکارانى سرشکونيئے هبر اِشکتگ.

١٢ پهريزکار مچّے پئما سبزنت و

لبنائے گزاني پئما رُدت.

١٣ آ هداوندئے لوگا کشگ بوتگانټ و

مئے هدايے بارگاها سبزنت.

١٤-١٥ پيريا هم بر و سَمَر دئينټ و q2-15 په اے جارئے جنگا تَر و تازگ و سبز

ماننت q2-15 که هداوند راست و آدل انت، q2-15 هما منى تلار انت و

q2-15 آيا هچ ناانساپى و بدى مان نيست.

تئى بادشاهى پاک و پلگار انت

١ هداوند بادشاهى کنت

آيا وتا په شان و شوکت آراستگ،

هداوند پُرشوکت انت و

زور و واکا سلَهېند.

دنيا مُهر اوشتاتگ و نلر زیت.

٢ تئیی بادشاهی تهت چه ازل برجم انت و

تئو چه ازل هستئے.

٣ او هداوند! کئور چست بوتگ انت،

کئوران وتی تئوار چست کرتگ،

کئوران وتی گرگانی تئوار چست کرتگ.

٤ هداوند چه مزینن آپانی تئواران،

چه دریائے چنولانی پُرشگا

مزن شانتر انت، برزین ارشا.

٥ او هداوند! تئیی هکم مدام برجاه ماننت،

تئیی بادشاهی پاک و پلگار انت،

مدام، تان ابد.

پاد آ، او زمینئے دادرس!

١ او بیرگیرین هدا! او هداوند!

او بیرگیرین هدا! وتی شان و شوکتا زاهر کن.

٢ پاد آ، او زمینئے دادرس!

پُرکبر و گروناکان سزا دئے.

٣ تان كډين، او هداوندا!

بدكار تان كډين سرزور بښت؟

٤ اے مردم گون كبرے هبر كننت،

سجهين بدكار بڼاگ جننت.

٥ او هداوندا! تئیی كئوما پادمال كننت و

تئیی میراسا آزار دئینت.

٦ جنوزام و درامدان كُشت و

چورئوان هلاگ كننت.

٧ گوشنت: ”هداوند نګندیت،

آکوبے هدا سرید نبیت“.

٨ سرید بیت، او كئومے نازانتان!

او جاهلان! كډين اكل بیت؟

٩ آ که گوشي اڈ کرتگ، نه اشكنت؟

و آ که چمی اڈ کرتگ، نګندیت؟

١٠ آ گس که كئومان سزا دنت، آیان ادب نكنت؟

و آ گس که بنی آدما زانت بکشیت، وتا زانت و زانگی نیست؟

١١ هداوند انسانے سجهين پگران زانت،

آ زانت که ناهودگ و ناکار أنت.

۱۲ او هداوند! بهتاور انت هما که تئو آييا ادب کنئ،

هما که تئو گوڼ وتی شريتآ آييا تاليم دئئ.

۱۳ تئو آييا چه سکين روچان رگينئ،

تان هما وهدا که په بدکاران گلے کوچگ ببيت.

۱۴ چيا که هداوند وتی کئوما يله نکنت و

وتی ميراسا دئور ندنت.

۱۵ دادرسی پدا په انساپ بيت،

سجهين نيکدل انسايئ رندگيريا کننت.

۱۶ کئے انت که په منيگی بدکارانی دئما پاد بيئيت؟

کئے انت که په منيگی ردکارانی دئما بوشتيت؟

۱۷ اگن هداوند منی کُمک مېوتين،

من زوت مَرکئے بيتئواريا بُگتگاتان.

۱۸ وهده گوشتن: ”منی پاد ټگلگا انت“،

تئیی مهرا، او هداوند، منا چه کپگا داشت.

۱۹ وهده سرگردان بان،

تئیی داتگين دلبدی منا شادمان کنت.

٢٠ چُشپڼ بے انسايڼ هاکمے گۆن تئو یک و تپاک بوت کنت که

گۆن وتی هُکم و کانوان نانسايی کاریت؟

٢١ آیانی ئولی پهریزکارانی هلاپا همدست و همکار بنت و

بیگناهان مرکئے سزا دئنت.

٢٢ بله هُداوند منی کلات انت،

منی هُدا، منی تلار، منی پناهگاه.

٢٣ هُدا، آیانی گناهان همایانی جندئے سرا پر ترینیت و

آیان، آیانی جندئے بدین کارانی تھا گار و گمسار کنت.

هئو، مئے هُداوند آیان گار و تباہ کنت.

ما هُدا ئے دستئے رمگ این

١ بیایت هُداوندا په گلے نازینین،

په وتی نجاتئے تلارا په شادهی کوگار کنین.

٢ بیایت په شگرگزاری آییئے بارگاهارئونین،

په شادهی کوگار کنین، سئوت جنین و آیا ستا کنین،

٣ که هُداوند مزن شاین هُدا انت،

سجھین ”هُدایانی“ مسترین بادشاه.

٤ زمينئې جُهلې همایيئې دستا أنت و

کۆهانی بُرزی هم همایيئېگ أنت.

٥ دریا هُداوندیگ انت که وت اُدی کرتگ،

هُشکین زمین هم همایيئې داستان جوژ کرتگ.

٦ بیایت، سرا جَهَل کنین و سُجده کنین،

وتی اَد کنوکین هُداوندی بارگاها کونڈان کپین،

٧ که هما مئې هُدا انت و

ما، آیيئې چَراگاهئې مردم،

همایيئې دستئې رمگ این.

دَریگتا شما مروچی آیيئې تئوار بَشکتین:

٨ ”وتی دلان آ پیما سَرگش مکنیت که کئوما مَریبایا کرت،

که کئوما آ روچی مَسَهئې گیابانا کرت.

٩ اوډا شمئې پیرینان منا چگاښت و آزمایش کرت،

بَل که منی کرتگین کارش دیستگ انت.

١٠ تان چل سالا چه آنسلا بیزار اتان،

گوشتن: ’اے انچین مردم أنت که دلش گمراه أنت و

منی راهان نزاننت،‘

١١ گڙا من وتی هڙما سئوگند وارت که

’اے هچبر منی آسودگیا سر نبت.“

آسمان شادهی بکنات و زمین گل بات

١ په هداوندا نوکین سئوتے بجنیت.

او سجھین زمین! هداوندا بنازین.

٢ هداوندا بنازینیت، آیئے ناما ستا کنیت.

هر رۆچ هما نجائے جارا بجنیت که چه آیئے نیمگا انت.

٣ کئومانی نیاما آیئے شان و شئوکتے جارا بجنیت،

سجھین کئومانی نیاما آیئے آجبین کارانی.

٤ که هداوند مزن انت و ستایانی لاهک،

چه سجھین ”هدایان“ باگمالتر انت.

٥ کئومانی سجھین ”هدا“ ناهودگین بُت انت،

بله هداوندا آسمان جوژ کرتنت.

٦ اړت و شان هماییے چپ و چاگردا انت و

کدرت و زیبایی آیئے پاکین بارگاها.

٧ او کئومانی گبیلهان! هداوندا بنازینیت،

هُداوندئې شان و کُدرتا بنازيښت.

٨ هُداوندئې نامئې مزنيا بنازيښت،

کُربانيگ بياريت و آييئې بارگاها بيايت.

٩ چه هُداوندئې پاكيئې زيبايا، آييئې ديمَا کوڼډان بکپيت.

او سَجْهين زمين! آييئې درگاها بلرز.

١٠ سَجْهين کئوماني نياما بگوشيټ: ”هُداوند بادشاه انت.“

جهان په مُهکمي جوړ کنگ بوتگ و نُسريت،

آ، کئوماني دادرسيا په انسپ کنت.

١١ آسمان شادهي بکنات و زمين گل بات،

دريا و هرچې که دريايا مان، په بُرزتواري آيا بنازينانت.

١٢ ډگار و هرچې که ډگار هست گل باتنت،

جنگلئې سَجْهين درچک په شادمانی آيا بنازينانت.

١٣ هُداوندا بنازينانت، چيا که آ کئيت،

هئو، په زمينئې دادرسيا کئيت.

جهانئې دادرسيا په اَدل و انسپ کنت و

کئوماني دادرسيا وتي راستي و تچکيئې هسابا.

نور په پهریزکاران کِشگ بیت

۱ ھداوند بادشاهي کنت،

زمين شادهي بکنات و

سجھين تئيايي سردگار گل باتنت.

۲ جمبر و تهاري آيئې چپ و چاگردا انت،

ادل و انساپ، آيئې تهتئې بُنهشت و بُنياد انت.

۳ آس آيئې دئما رئوان انت و

چه هر نيمگا آيئې دژمنان اير بارت.

۴ آيئې گروک جهانا روشنا کنت،

زمين گنديت و لرزيت.

۵ ھداوندئ دئما کوه چو مؤما آپ بنت،

سجھين جهانئ ھداوندئ دئما.

۶ آسمان آيئې ادلئ جارا جنت و

سجھين کئوم آيئې شان و شوکتا گندنت.

۷ آ سجھين مردم شرمسار بنت که بُت سُجده کنت،

هما که ناهودگين بتاني پُشتا پهر بندنت.

او سجھين ”ھدايان“! آيا سُجده کنيت.

۸ سهيون اِشکنت و شادهي کنت و

يَهوډِيَهْ جَنك گَل اَنَت

چَه تئِي دادرسيَا، او هُداوندا!

چيا كه تئو، او بُرزيَن اَرشْ هُداوند، سَجَّهِيَن زمينْ سَرا مزن شان ائِ، (۹)

تئو سَجَّهِيَن ”هُداياني“ سَرا بالادست ائِ.

شما كه هُداوندا دُوست داريَت، (۱۰)

چَه بديا نِپرت كنِيَت،

چيا كه آ هُدادُوستاني زِنْدْ نِگهپان اِنَت و

اَيان چَه بدكاراني دستا نجات دنت.

نور په پهرِيَزكاران كِشگ بيت و (۱۱)

شادهي په نِيكدلان.

او پهرِيَزكاران! هُداوندْ بارگاها شادهي كنِيَت و (۱۲)

اَيِيْ پاكيَن ناما بنازِيْنِيَت.

نُوكِيَن سئوتْ بجنِيَت

زَبورْ.

په هُداوندا نُوكِيَن سئوتْ بجنِيَت، (۱)

كه اَجَبِيَن كاري كرتِگ،

اَيِيْ راستِيَن دست و پاكيَن باسكا

سۆب و پیرۆزی کُتتگ.

۲ هُداوندا هما نجات پېش داشتگ که چه آيئې نيمگا انت،

وتی ادلی کئومانی چمان پدر کرتگ.

۳ آيا په اسرائيلئې اؤبادگان وتی مهر و وپا ياتا آورتگ،

زمينئې سَجْهين گدّی هدّ و سيمسران، مئې هدائې داتگين نجات  
ديستگ.

۴ او سَجْهين زمين! په هُداوندا شادمانئې کوگارا بُرز کن.

کوکار کنيت، په شادهی سئوت بجنيت، بنازينيت.

۵ په هُداوندا چنگ و ساز بجنيت،

گؤن سازه سئوت بجنيت.

۶ گؤن سُرنا و گؤرانڈئې کانٹا

بادشاهين هُداوندئې بارگاها،

شادهيئې کوگارا چست کنيت.

۷ دريا و دريائې تهئې سَجْهين چيز گرندانت،

جهان و آيئې سَجْهين جهمند.

۸ کئور چاپ بجنانت و

کؤه په شادمانی سئوت،

۹ هُداوندئې بارگاها سئوت بجنانت،

که آ په زمينۍ دادرسيا کښت.

آ جهاننا په اډل دادرسي کنت و

کئومان په انساپ.

آييۍ پاداني پدگۍ دۍما سجده کښت

① هداوند بادشاهۍ کنت،

کئوم پلرزاتنت،

آ، گروبياني نياما، وتي بادشاهۍ تهتا نشتگ،

زمين پلرزات.

② سهيونا، هداوند مزن انت،

برزين ارشۍ هدا، سجهين کئوماني سرا هاکم.

③ تئبي مزن و باگمالين ناما ستا کنانتنت،

هداوند پاک انت.

④ بادشاه زوراوړ انت، اډلي دوست بيت.

تئو، او هدا، انساپ برجاه داشتگ،

سجهين اسراييلا تئو هما کار کرتگ که

په اډل و انساپ انت.

⑤ مۍ هداوندين هدايا شان و شئوکت دئيت و

آیئې پادانی پدگئې دېما پرستش کنیت،  
که آ پاک انت.

⑥ موسّا و هارون چه همایی دینی پیشوایان انت و  
سمویل هم چه همایان ات که هداوندئې نامش گپت.  
هداوندش تئوار کرت و  
آییا پَسّو دانت.

⑦ چه جمبرئې سْتونا گُون آیان هبری کرت و  
آیان هم هما هُکم و شَریت برجاه داشت که داتگ آتی.

⑧ او هداوند، مئې هُدا! تئو آ پَسّو دانت،  
تئو په اسرائیلا پهل کنوکین هُداے اتئې،  
هرچنت که آیانی گناهانی سزات هم دات.

⑨ مئې هداوندین هُدایا شان و شوکت بدئییت،  
آیئې پاکین کوھئې سرا آییا پرستش کنیت،  
که هداوند، مئې هُدا پاک انت.

هداوند نیک انت و مِهری ابدمان  
شگرزاریئې زبورے.

① او سجّهین زمین!

په هداوندا شادمانیئې گوانکا بجن.

٢ هداوندا په شادهی پرستش کنیټ،

گۆن شادمانیئې سئوتان آییئې بارگاها بیایټ.

٣ بزانیټ که هداوند، هدا انت،

هماییا مارا اډ کرتگ و ما هماییښگ این،

ما آییئې کنوم، آییئې چراگاهئې رمگ این.

٤ آییئې دروازگان گۆن شگرگزاری بیټریټ و

آییئې بارگاها گۆن ستا و سنا.

آییئې شگرا بگریټ و آییئې ناما بساژایټ،

٥ که هداوند نیټک انت و مهري ابدمان،

آییئې وپاداری نسلانی نسل برجاه مانیت.

وپادارین مردم شوهار کنان

داوودئې زبور.

١ مهر و ادلئې سئوتا جنان،

ترا نازیټان، او هداوند!

٢ بیټیاریئې راها رټوان.

منی کړا کدی کائے؟

گوڼ دلهكى وتى لوگا زند گوازيڼان.

۳ وتى چمان سل و بزناکين چيزانى چارگا نئيلان،

چه ناراهين کاران بيزار آن، منا گوڼ چشين چيزان کار نيست.

۴ گمراه دلين مردمان چه وت دور داران،

منا گوڼ هچ بدييا کار نبیت.

۵ گار و گمسار کنان همایيا که وتى همسا هگئى باپشتا هبر کنت.

هچ پركبرين چم و گروناکين دليئے اوپارا نكنان.

۶ منى چم زمينئى سرا وپادارين مردم شوهاز کنت

تانکه گوڼ من جهمنند ببت،

هما گس منى هزمتکار بوت کنت

که په بيمئيارى گردیت.

۷ پريکارا منى لوگا جاگه نبیت و

دروگبند منى هزمتا کرت نکنت.

۸ هر شها ملکئى سجھين بدکاران تباہ کنان،

ردکاران چه هداوندئى شها گار و گمسار کنان.

سهیونا هداوندئى ناما جار بجننت

ستم ديستگين مردمئى ذوا، هما وهدا که وت آجز انت و وتى پرياتا هداوندئى

بارگاها سر کنت.

۱ او هداوند! منی ذوايا گۆش دار،

منی پریات ترا سر بات.

۲ منی سگی و سوریئے روچا

وتی دیما چه من چیر مدئے.

وتی دلگوشا گۆن من کن،

وهده ترا تئوار کنان، زوت پَسئو بدئے.

۳ چیا که منی روچ چو دوئا گار بنت و

هڏ چو روکین اشکرا سُچنت.

۴ منی دل چو مُرتگین کاها گیمرتگ و هُشک تَرَتگ و

چه وَرَد و وراکا کپتگان.

۵ چه بازیڼ نالگ و پریاتا

هُشکین هڏ و پوُستے آن.

۶ گیابانی بومئے پیما آن،

انچو که بومے مان وئیرانگان.

۷ بیواب گندلانی تها تچک آن،

انچو که تهنایڼ مُرگے لوگیئے سرا.

٨ دژمن سَجَّهَيْن رُوچا منا شگانِ جنت،

کلاگ بندنت و نالت کننت.

٩ چیا که نانے بدلا پُر وړان و

هرچه که نوښان، ارسا پُر انت،

١٠ چه تئی هژم و گزبا،

چیا که تئو منا چست کرت و زمينا جت.

١١ منی روچ، بیگاہی ساہگیئے پیما گار بنت و

من کاہئے ڈئولا هُشک بئیکا آن.

١٢ بله تئو، او هُداوند، تان ابد وتی بادشاهی تهتا نشتگئے و

تئی نام نسلانی نسل برجاه انت.

١٣ تئو جاه جنئے و ترا سَهيونئے سرا بزگ بیت،

چیا که سَهيونئے سرا رهم کنگئے وهد آتکگ،

آ گیشټگین وهد رستگ.

١٤ چیا که تئی هزمتکاران اے شهرئے سِنگ دؤست انت و

سَهيونئے هاکنے سرا هم بزگش بیت.

١٥ کئوم چه هُداوندئے ناما تُرسنت و

زمینئے سَجَّهَيْن بادشاه چه تئی مزنی و شانا.

١٦ چيا كه هداوند سهيونا نوکسرا اذ کنت و

مان وتی شان و شوکتا زاهر بیت.

١٧ آ بزگانی دوايان گوښ داريت و

چه آيانی پرياتان نادلگوښ نبیت.

١٨ پل كه اے په آيوکين نسلپا نبيسگ ببیت و

انچين کئومے كه انگت اذ نبوتگ، هداوندا ستا و سنا بکنت.

١٩ آيا چه وتی پاکين ارشا جهلاد چارتيگ،

هداوندا چه آسمانا ديم په زمينا چارتيگ،

٢٠ تانکه بنديگانی نالگان بشکنت و

همايان آزات بکنت كه مرکئے سزا دئيگ بوتگانتي،

٢١ كه سهيونا هداوندئے ناما جار بجننت و

اورشليما آيئے ستايا بکننت،

٢٢ هما وهدا كه کئوم و بادشاهی

په هداوندئے پرستشا يکجاه مچ بنت.

٢٣ راهئے نيما منی توانی پروشت و

منی روچی گونڈ کرتنت.

٢٤ گرا من گوشت:

”او هداوندا! امرئ نياما منى زندا پچ مگر،

تئى سال تان سجهين نسلان برجاه انت.

زمين، تئو چه ازلا جوړ كرتگ و (۲۵)

آسمان تئى دستانى كار انت.

اے سجهين گار و بيگواه بنت بله تئو مانئ، (۲۶)

اے سجهين چو پوښاكا كوھن بنت،

تئو ايشان چو پوښاكا بدل كنئ و اے بيران بنت،

بله تئو مانئ و (۲۷)

تئى سال هلاس نبنت.

تئى هزمتكارانى چك تئى بارگاها جهمند بنت و (۲۸)

آيانى پشيد تئى درگاها برجاه ماننت.

او منى ارواه! هداوندا بنازين

داوودئ زبور.

او منى ارواه! هداوندا بنازين. (۱)

او منى باتنئ هر چيز! آيئ پاكين ناما بنازين.

هداوندا بنازين، او منى ارواه! (۲)

آيئ هچ نيكي مسموش،

٣ هما که تئیی سَجَّهین گناهانَ بَکْشیت و

تئیی درستِیگین نادراهیان دراه کنت.

٤ ترا چه مُردگانی جهانَا رَکینیت و

مهر و رهمته تاجے تئیی سرا دنت.

٥ ترا چه شَرین چیزان سیراپ کنت

که تئیی ورنایی وَکابیئے پیما نوک و تازگ بیت.

٦ هُداوند اَدل و انساپ کنت و

په سَجَّهین سِتم دیستگینان دادرسی.

٧ آییَا وتی راه په موسایا زاهر کرتنت و

وتی کار په اِسرائیلے کئوما.

٨ هُداوند رهم کنوک و مهربان انت،

هژم گرگا دیر کنت و مِهرَا سَرریچ انت.

٩ مارا تان اَبَد مئیارِیگ نکنت و

نه مُدام په ما گَزَب گوارینیت.

١٠ مارا مئے گناهانی حسابا نچاریت،

نه که مارا مئے بدیانی پَدْمُزَا دنت.

١١ چیا که همینکس که آسمان چه زمینا بُرز انت،

آييئې مهر په هما مردمان که هډائې تړسش دلا انت همينکس باز انت.

همينکس که مشرک چه مگرېا دور انت، ١٢

مئې گناهی چه ما همينکس دور کرتگ انت.

هما دابا که پتې په وتی چُگان مهربان انت، ١٣

همې پئيما هډاوند په هما مردمان مهربان انت که آييئې تړسش دلا انت.

چپا که مئې سرشتا سرپد انت، ١٤

آ زانت که ما هاک ايئن.

هئو، انسان چو کاها انت، ١٥

چو ډگارئې گليآ سرپيت.

وهډې گواتې آييئې سرا گشيت، گار بيت و ١٦

آييئې جاگه پدا آيا پجاَه نئياريت.

بله هډاوندئې مهر، ازل تان ابد ١٧

هما مردمانی همراه انت که آييئې تړسش دلا انت و

آييئې اډل، اِشانی چُک و نماسگانی همراه،

همایانی همراه که آييئې رهبنډانی رَندگيريا کنت و ١٨

آييئې هُکمانی مڼگا نشموشنت.

هډاوندا وتی بادشاهيئې تهت آسمانان برجاه داشتگ و ١٩

آیئے بادشاهی سَجَّهین هستیئے سرا هاكَمی كُنت.

۲۰ او هُداوندئے پَریشَتگان!

شما، او زُوراوران كه آیئے هبران برجاه داریت و آیئے پرمانبرداریا  
كنیت!

هُداوندا بنازینیت.

۲۱ او هُداوندئے سَجَّهین لشكران!

شما، او آیئے هزمتكاران كه آیئے واهگئے پرمانبرداریا كنیت!

هُداوندا بنازینیت.

۲۲ او هُداوندئے سَجَّهین جوژ كرتگینان،

هر جاگه كه آیئے بادشاهی برجاه انت!

هُداوندا بنازینیت.

او منی ارواه!

هُداوندا بنازین.

او هُداوندا! تئو مزن ائے

۱ او منی ارواه! هُداوندا بنازین.

او هُداوند، منی هُدا! تئو بیكساس مزن ائے،

تئو گونِ اِزّت و شانا پوشتگئے.

۲ نورا چو كباھیا گورا كنئے،

آسمانا تمبوئے پئما یچ کنے و

۳ وتی بُرزی لوگانی مَنکان آپانی سرا اوشتارینے.

جمبران وتی اَرابه جوړ کنے و

گواتے بانزلان سوار ائے.

۴ گواتان وتی کاسد کنے و

آسے برانزا وتی هزمتکار.

۵ تئو زمین آبیئے بُنردانی سرا ایر کرتگ

که هچبر سُرَت نکنت.

۶ تئو زمین گوَن آپانی جُهلانکیان پوښینتگ، کباهیئے دُولا،

آپ کوْهانی سربرا اوشتات.

۷ آپ چه تئیی نِهَران چستنت،

چه تئیی گُرنَدانی تئوارا بالَش کرت،

۸ کوْهانی سرا تتکنت و دیم په درگان شتنت،

دیم په هما جاگها که تئو په آیان گیشینتگ آت.

۹ تئو انچین هَد و سیمسرے گیشینت که آپ چه اوْدا گوْست نکنت و

نون دگه برے زمینا نگیپت و نپوْشیت.

۱۰ تئو چمگ پرمانتنت که درگان آپ برُمبیننت و

کوهانی نیاما تچان بښت.

۱۱ گيا بانئې همک جانورا آپ دئښت،

وهشيښ هر وتی تئا پروښت.

۱۲ بالی مرگ چمگانی کشا کدوه بندت و

درچکانی شاهزانی نیاما سئوت جننت.

۱۳ تئو چه وتی بُرزی بان و بارگاها کوهان آپ دئښت و

زمین چه تئیی کارانی بر و سَمرا سیر بیت.

۱۴ تئو په دلوتان کاه رُودښت و

سبزگ که انسان کشت و کشار بکنت و

چه زمینا وراک در بکنت،

۱۵ شراب که مردمئ دلا شات بکنت و

روگن که آیانی دئما رُژنا بکنت و

نان که انسانئ دلا زورمند بکنت.

۱۶ هُداوندئ درچک سیراپ أنت،

لبنائے گز که آييا کشتگ أنت.

۱۷ مرگ همودا کدوه بندت و

کونج سنوبرښ درچکانی سرا جاگه کنت.

١٨ بُرْزَيْن كُوه وهشيپن بُزانيگ انت و

تلاړ، ريجگوشكاني پناهگاه انت.

١٩ تئو ماه په وهداني نشان كنگا اډ كرت و

روچ وتي اير نندگي وهدا زانت.

٢٠ تهاريه كه كاري، شپ بيت و

جنگلي سجهپن جانور سرگا لگنت.

٢١ شير په وتي شكارا گرنت و

وتي وراكا چه هدايا لوښت.

٢٢ روچ كه در كښت، پر ترنت و

وتي هوښاني تها آرام كننت.

٢٣ آ وهدا مردم وتي كاران رښونت و

تان بياگاهه زهمت كښنت.

٢٤ او هداوندا تبيي كار چينكدر باز انت،

تئو، اے سجهپن په هكمت اډ كرتگان،

زمين چه تبيي جوړ كرتگينان پر انت.

٢٥ دريا انت كه پراه و شانگان انت و

چه سهدارا سرريچ،

گسان و مزنينا.

٢٦ بوجيگ رئونټ و کاینټ و مزنين آپی جانور هم،

که تئو جوړ کرتگ انت که آپئے تها گوازی بکننت.

٢٧ سجھينانی چم ترا سک انت،

که آيانی وراکا په وهد بدئيئے.

٢٨ تئو که دئيئے اش،

آش يکجاء کننت،

تئو که وتی دستا پچ کنئے،

اے چه شرين چيزان سير بنت.

٢٩ تئو که وتی ديما چير دئيئے،

اے پریشان بنت و سرسر جنت،

إشانی ساها که پچ گرئے

مرنت و هاکا پر ترنت.

٣٠ وتی روها که ديّم دئيئے

اے اذ بنت.

زمينئے سربرا نوک و تازگ کنئے.

٣١ هداوندئے شان تان ابد بمانات،

هداوند چه وتی کاران شادمان بات.

هما که زمينا چاريت، زمين لرزيت، ۳۲

کوځهان که دست جنت، دوت بنت.

من وتی سجّهین زندا په هداوندا سئوت جنان، ۳۳

تانکه زندگ آن، وتی هدایا نازینان.

منی پگر و هیال آيا پسند باتنت ۳۴

که من آيئې بارگاها شادمانی کنان.

بله گنهار چه زمينا گار و گمسار باتنت و ۳۵

بدکار پشت مکياتنت.

هداوندا بنازین، او منی ارواه!

هداوندا بنازینیت، هلّیلویا.

هدائے مؤجزهان یات کنیت

هداوندئې شگرا بگریّت و ۱

همایيئې ناما بگریّت،

کنومان چه آيئې کاران سهیگ کنیت.

آيا بنازینیت، آيا په سئوت بنازینیت، ۲

آيئې سجّهین باگمالین کارانی هبرا بکنیت.

آيئې پاکین نامئې سرا پهر بکنیت، ۳

هُداوندئې شوَهاز كنوكانى دل شادمان بات.

٤ هُداوند و آيئې زور و واكئې لوڅوك بيټ،

مُدام آيئې چهرگئې ديدارئې شوَهازا بيټ.

٥ آيئې كرتگيڼ باكمالين كاران يات كنيت،

آيئې مोजه و داتگيڼ هُكمان،

٦ او آيئې هزمتكارين ابراهيمئې نسل،

او آكوبئې چُگان كه آيئې گچين كرتگيڼ ايت!

٧ آ، هُداوند مئې هُدا انت.

آيئې دادرسي سجهين جهانارسنت.

٨ آ وتي اهد و پئيمانانا تان ابد يات كنت،

هما لبز كه آييا گون هزار نَسلا كرت،

٩ هما اهد كه گون ابراهيمما كرتي و

هما سئوگند كه گون اساكا وارتي،

١٠ گون آكوبا كرارې بست و پگايي كرت،

گون اِسرايِيلا، ابدماين اهدے.

١١ ”كُنهائې سرډگارا ترا بكشان،

كه شمئې بهر و ميراس بيت.“

١٢ آ وهدا كه اے كَمُك مردم اَتنت،

كَمُك اَتنت و درامد،

١٣ اے كنوم و آ كنومئے نياما درپدر اَتنت،

اے مُلك و آ مُلكا گشتنت.

١٤ كَسا آياني سرا زلم كنگي نه اِشت،

په آيانيگي، آييا بادشاه نِهَر داتنت:

١٥ ”منی ’رؤگن پر مُشتگينان‘ دست پر مكنيّت و

منی نبیان نُكسان مدئيّيّت.“

١٦ زمينا دُگالي اير اورت و

آياني نانئے اَمباري پُروشتنت.

١٧ آياني ديما مردمے رنواني دات،

ايشپ، كه گلاميئے هسابا بها كنگ بوت.

١٨ آييئے پادش په بند و زمزيل نّپيگ كرتنت و

آسنين تنوكے گُئا داتش،

١٩ تان هما وهدا كه آييئے هبر راست بوتنت،

هُدائے هبرا آييئے راستي پكا كرت.

٢٠ بادشاه ايشپ لوُت و آزات كرت،

مردمانی هاكما آزات كرت.

٢١ بادشاهه وتى لوگئى مَسْتِر كرت،

وتى سَجَّهَيْن مال و مِلَكْتئى هاكم،

٢٢ كه بادشاهئى كارندهان وتى تبا آدب بكننن و

گماشان داناييئى تاليمه بدننن.

٢٣ نون اسرائيل مسرا آتك،

آكوب، هائمى سرډگارا په درامدى جهمننن بوت.

٢٤ وتى مهلوكى آباد و

چه آيانى دژمنان زؤراورتر كرتننن.

٢٥ دژمنانى دلى گرديئتنن تان چه آييئى كنوما نپرت بكنننن و

آييئى هزمتكارانى هلاپا پندل بسازننن.

٢٦ آييا وتى هزمتكارين موسا رئوان دات و

هارون، كه وت گچپينى كرتگات.

٢٧ اشان مردمانى نياما هُداىء اجبتين نشانى و

آييئى مؤجزه پيش داشتتنن، هائمى سرډگارا.

٢٨ آييا تهارى رئوان دات و زمين تهار كرت،

آييئى هبرئى ناپرمانى اشن نكرتگات.

آیانی آپي هون كرت و ۲۹

ماهيگي كُشتنت.

سرډگارښ چه پُڼلا پُر بوت ۳۰

كه تان آياني بادشاهي و ابجا هان سر بوتنت.

آيبا هبر كرت و مكسكاني لشكر آتكنت و ۳۱

پَشگ آياني سَجَهين مُلكا مان رتک.

هئورئ بدلا ترؤنگلي گوارينت، ۳۲

آس و بير، آياني سَجَهين سرزمينا.

آياني انگور و انجيرئ درچكي تباہ كرتنت و ۳۳

مُلكئ درچكي پرؤشتنت.

هُكمي كرت و مَدگ آتكنت، ۳۴

كُڅگ، بېهسابا.

آياني مُلكئ سَجَهين سبزگش وارتنت و ۳۵

هاكئ سَجَهين بَر و سَمَرش اير برت.

نون آياني سَجَهين اولي چُكي جتنت ۳۶

آياني مردانگيئ اولي بَر و سَمَر.

وتي مردمي زَر و سُهرا بار كرت و ڏنا اورتنت و ۳۷

چه آیانی گبیلهان گسا ټگل نئوارت.

۳۸ مسر چه بنی اسرائیلے رټوگا گل بوت،

چیا که آیانی ټرسا گار ات.

۳۹ آیا جمبرے ساهیل کرت و پوښینتنت،

آسے روکی کرت که شیا رټنایی اش بدنت.

۴۰ آیان لوټ و هداوندا بئینکوین مرگ رټوان دات و

آیی گون آسمانی نگنا سپر کرتنت.

۴۱ تلارے تلی دات و آپ رټوان بوت،

گیابانا کټورے ټتک.

۴۲ چیا که وتی پاکین کنولی یات ات

که گون وتی هزمتکارین ابراهیم کرتگ آتی.

۴۳ آیا وتی کټوم په شادمانی ډنا آورت،

وتی گچین کرتگین، گون شادهیے کوگاران.

۴۴ آیانا راجانی سرډگاری دات و

آ، کټومانی کرتگین مهنتانی مالک بوتنت،

۴۵ که آییے رهنبدانی رندگیریا بکننت و

آییے شریټے هکمانی سرا کار بکننت.

هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

هُداوندئے شُگرا بگریّت که نیکِ انت

١ هُداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

هُداوندئے شُگرا بگریّت که نیکِ انت و

مهری ابدمان.

٢ کئے هُداوندئے پُرواکین کارانی تئوسپ و

آییئے تمانین ستا و سنایا کرت کنت؟

٣ بهتاور انت هما که ادلا برجاه دارنت،

هما که مُدام انسایئے سرا کار کنت.

٤ او هُداوند! هما وهدا که وتی مردمانی سرا رهم کئے، منا مشمّوش.

منی کِرا بیا و منا برکین

٥ که تئیی گچین کرتگینانی وشبهتیا بگندان،

که تئیی کئومئے شادمانیا هئوار بیان و

تئیی مهلوکئے همراهیا پهر بکنان.

٦ ما گناه کرتگ، مئے پتان هم،

ما ردین راهے زرتگ و بدکاری کرتگ.

٧ آ وهدا که مئے پت و پیرک مسرا اتنت،

تئی هیران کنوکیڼ کارانی نیمگا دلگوښش نکرت و

تئی سجھین مهربانی اش شمشنت،

دریائے کړا سرکشی اش کرت، سهرزړے کړا.

٨ ټله هداوندا په وتی نامیگی رګیننت،

تانکه وتی زور و واکا زاهر بکنت.

٩ آيا سهرزړ نهر دات و زر هُشک بوت،

چه جُهلانکیان انچش گوازیښتننتی که پوره گیابانے.

١٠ چه بدواهانی دستا رګیننت و

چه دژمنانی دستا موکتننتی.

١١ آيا، آیانی دژمن پوښینت،

چه آیان یګے هم پَشت نکپت.

١٢ نون هداوندئے لبزئے سرا باورش کرت و

آییئے ستا و سناش کرت.

١٣ ټله زوت بیهيال بوتنت که آيا چه کرتگات و

په آییئے شئور و سلاها ودارش نکرت.

١٤ گیابانا وتی هئوا و هئوسانی رندگیر بوتنت و

هشکاوگان هداش چکاښت.

١٥ گڙا هرچے که لوټتَش، هُدايا داتنت،

بله آيانی جانا ورؤکيَن نادراهيے هم داتی.

١٦ اُردگاها، موسائے سرا هَسَدَش کرت و

هارونئے سرا هم، که هُداوندئے پلگارتگيَن دينی پيشوا ات.

١٧ گڙا زمينا دپ پچ کرت و داتان ايُري برت و

أبیرامئے ټُولی باری دات.

١٨ آيانی ټُوليا آسے مان کپت و

بُرانزان بدکار سؤتکنت.

١٩ سينائے کوها گوسکے جوړش کرت و

آسا تاپتگيَن ټِلاهيَن بُتش پرستش کرت.

٢٠ وتی مَزَن شانيَن هُدايے بدلا

کاهاوارين جَلَبِيَن گوکيُے بُتش زرت.

٢١ وتی رَکيَنؤکيَن هُدايش شَمُشت،

هما که مِسرا مزينِ کاری کرتگات.

٢٢ هامنْے سرډگارا هييران کنؤکيَن و

سُهرزُرئے کِڙا باکمالينِ کاری کرتگات.

٢٣ گڙا هُدايا گوشت: ”گار و گُمسارِش کنان.“

بله آییئے گچین کرتگین موسا نیاما کیت و

په آیانی تباه کنگا هدائے گزبی داشت.

آ دلکشین ملکئے ارزش و کدرش نزانت، ۲۴

آییئے کئولئے سرا باورش نیست ات.

وتی گدانانی تنها نرنڈتیش و ۲۵

هداوندئے هبرش نذرت.

گزا دستی چست کرت و سئوگندی وارت ۲۶

که گیابانا تباهش کنان و

چک و نماسگانیش درکئومانی نیاما گار و گمسار کنان و ۲۷

سجهین ملکان شنگ و شانگیش کنان.

آیان وتارا گون بهل پیؤرا جگ کرت و ۲۸

په مردگان کرتگین گربانیگش وارتنت.

گون وتی بدکاریان ۲۹

هداوندش زهر برآينت،

هئوپ و وباء سراش کیت.

بله پینیهاس نیاما اوشتات و ذوایی کرت و ۳۰

وبا دارگ بوت.

۳۱ اے په آييا پاكي و پلگاريے حساب آرگ بوت،

نسلانی نسل، تان ابد.

۳۲ مریبائے آپانی کړا

هداوندش هژم گراینت و

آیانی سئوبا موسا جنجالا کیت،

۳۳ چیا که موساش دلسیاه کرت و

چه آییئے دپا سُبکین هبرے در آتک.

۳۴ کئومش آپئما تباہ نکرتنت که

هداوندا پرمان داتگ آتنت.

۳۵ نون گوڼ کئومان هور و تور بوت و

همایانی رسم و دودش زرتنت.

۳۶ همایانی بُتش سُجده کرتنت و

اے بُت په آیان دامے بوتنت.

۳۷ وتی بچک و جنگش

په دیهان گربانیگ کرتنت.

۳۸ بیگناهین هونش ریټک

وتی بچک و جنگانی هون،

که په کُنهانۍ بُتان کُربانيگش کرتنت و

زمین چه إشانی هُونا آلودگ بوت.

گۆن وتی کاران وتا ناپاک و ۳۹

گۆن وتی کُردان وتا سیه کارش کرت.

پمیشکا، هُداوند وتی کُومۍ سرا زهر گیت، ۴۰

دلی چه وتی میراسا بد بوت.

درکُومانی دستا دانتنتی و ۴۱

بدواهان آیانی سرا هاکمی کرت.

دژمنان آیانی سرا زلم کرت و ۴۲

وتی چیږدست کرتنت.

هُداوندا باز برا آزات کرتنت ۴۳

بله وتی شُور و هیالانی تنها سرگشی اش کرت و

گناهانی تنها بُگتنت.

بله وهده که آیانی پریاتی إشکت، ۴۴

دیستی که چُون پریشان آنت،

گۆن آیان وتی آهد و کراری یات کرت و ۴۵

چه وتی بازیڼ مهرا، چه آیانی بدیان سر گوست.

آيانی سَجَّهَيْن بَنديگ كنوكانی دلا ٤٦

په آيان رهمی پيدا كرت.

او هُداوند، مئے هُدا! مارا بِرگيَن، ٤٧

مارا چه دركئومانی نياما چن و يکجاه کن

که تئیی پاکيَن نامئے شُگرا بگريَن و

په تئیی ستايا پَهر بکنيَن.

هُداوندا ستا و سنا بات، إِسراييلئے هُدايا، ٤٨

أبد تان أبد.

سَجَّهَيْن مردم بگوشانت: ”انچُش بات. آمين.“

هُداوندا بنازيْنيت، هَلِيلويا.

زبورئے پنچمی کتاب

زبور ١٠٧—١٥٠

هُداوندئے مَهر اَبدمان انت

هُداوندئے شُگرا بگريَت ١

که نيک انت و مَهری اَبدمان.

هُداوندئے رَکيَنتگيَن هبر بکنانت، ٢

هما که چه دژمنانی دستا رَکيَنتگ انتی،

٣ هما که چه بازیڼ سرډگاران زرتگ و یکجاهی کرتگ آنت،

چه شگرې و مگرې، چه شمال و جنوبا.

٤ لهتین، جنگل و گیابانان سرگردان بوت و

په چشین شهریا راهی ندیستش که جهمند ببت.

٥ گزنگ و تئیک منتت،

مرکیگ بوتنت.

٦ نون سکیانی تها هداوندی گورا پریاتش کرت و

آیا چه سکیان رگیننت.

٧ آیا چه تچکین راهیا رهشونی کرتنت،

دیم په شهریا که اودا جهمند ببت.

٨ هداوندی شگرا بگراتنت، آییه مهر و

په بنی آدما آییه باگمالین کارانی سؤبا.

٩ هما انت که تئیکان سیراپ کنت و

گزنگان چه شرین وراکا سیرلاپ.

١٠ تهارترین تهاریان نشتگ آنت،

آسین زمزیلانی بندیگ و آزاب آنت

١١ که هداي هبرانی هلاپا سرکشی اش کرتگات و

بُرزین اَرشے هُډائے سر و سُوچش کَلاگ بستگ اَتنت.

١٢ گُڙا زهمت گَشِيئے سرا دات و آيانی گروری پرؤشت،

تُگلش وارت و مَدَت کنوُکَش نیست اَت.

١٣ نون سَکي و سوريانی تها گُون هُډاوندا پرياتيش کرت و

آييا چه جنجالان رَکَيِنتنت.

١٤ چه تهارترين تهاريان دری کرتنت و

آيانی زمزیلی پرؤشتنت.

١٥ هُډاوندے شُگرا بگراتنت،

آييے مهر و

په بنی آدما آييے باگمالين کارانی سؤبا

١٦ که بُرنجین دروازگی پرؤشتنت و

آسنيَن بندی گُډتنت.

١٧ چه وتی سرگشیا اَهمک بوتنت و

وتی گناہانی سؤبا سَکي و سوريان کيتنت.

١٨ وراکش گُڙا اَيِر نشت و

مرکے دروازا رَستنت.

١٩ نون سَکي و سوريانی تها گُون هُډاوندا پرياتيش کرت و

آيا چه جنجالان رځيښتنت.

۲۰ وتی هکمی راه دات و دراهی کرتنت و

چه گل و کډا رځيښتنتی.

۲۱ هداوندی شگرا بگراتنت، آییی مهر و

په بنی آدما آییی باکمالین کارانی سئوبا.

۲۲ شگرزاریی گربانیگ بکناتنت و

گون شادمانیی سئوتان آییی کارانی کسها بیاراتنت.

۲۳ هما که گون بوجیگان دریایا شتنت،

هما که آپانی سرا سئوداگری اش کرت،

۲۴ هداوندی کارش دیستنت،

مان جهلانکیان آییی هییران کنوکین کار.

۲۵ آيا هبر کرت و توپانیی گواتی آتک و

دریای چئولی چست کرتنت.

۲۶ بوجیگ برزاد تان ارشا شتنت و

جهلاد تان جهلانکیان کپنتنت و

چه جنجالا آیانی ارواه آپ بوت.

۲۷ شرابیانی پیما تترگ و نگل ورگا لگنتنت و

آيانی سځهين ازم و هنر گار بوت.

٢٨ نون سځی و سوريانی تها گون هداوندا پرياتش کرت و

آيا چه جنجالان رځينتنت.

٢٩ توپانی ايرموش کرت و

دريائے چنول نشتنت.

٣٠ توپان که اير نشت، گل بوتنت،

دیم په هما تئيا با رهشونی ای کرتنت که وت رنوکش لوئت.

٣١ هداوندے شگرا بگراتنت، آيیے مهر و

په بنی آدما آيیے باگمالین کارانی سئوبا.

٣٢ مردمانی مچیا آيا ستا بکناتنت و

کماشانی مجلسا تنوسپ.

٣٣ آ کئوران گيا بان کنت،

تچوکين چمگان، هشكاوگين زمين و

٣٤ کشت و کشاری زمينان سورگ کنت،

اودے جهمنندانى بدکاریئے سئوبا.

٣٥ گيا بانان گورم کنت و

هشکين زمينان، تچوکين چمگ.

۳۶ شدیگی آورت و هموډا جهمند کرتنت و

آیان شهرے آباد کرت و نشتنت.

۳۷ آیان ډگار کشت و انگوری باگ آباد کرت

که باز بر و سمرش دات.

۳۸ آییا برکت دانتت و آ سک باز گیشتر بوتنت،

نه اشته که دلوتش کم بنت.

۳۹ نون آ کم تران و وار و زار بوتنت،

چه آزار و جنجال و گما.

۴۰ هما که شریداران بیشرپ کنت،

آیی زرت و بیراهین گیابانان دریدر کرتنت.

۴۱ بله هاجتمندی چه سگیان در کرتنت،

آیانی کهولی رمگانی پیما باز کرتنت.

۴۲ نیکیدلش گندنت و شادمانی کنت و

هر بدکار وتی دپا بند کنت.

۴۳ هرگس که دانا انت، اے کاران بچاریت و

هداوندئے پرمهرین کارانی سرا شریا پگر بکنت.

هدا که گوئن انت، سوینن بین

سئوتے. داوودئے زبور.

۱) منی دل جَمِ اِنْت، او هُدا!

چه دلئے جُهَلانکيا سئوتَ جنان و ترا نازيِنان.

۲) او سرؤز و چنگان! آگه بِيْت.

من بامگواهارا هم چه و ابا پاَدَ کنان.

۳) کئومانى نياما تئىي شُگرا گران، او هُداوندا!

درکئومانى نياما ترا نازيِنان،

۴) که تئىي مِهَر باز اِنْت،

چه آسمانان بُرزتِر،

تئىي وپادارى تان جمبران اِنْت.

۵) او هُدا! آسمانانى سربرا تئىي مَزَن شانى نازيِنَنگ بات و

سَجْهِيَن زمينا تئىي شان و شئوکت سر بات.

۶) گؤن وتى راستيَن دستا بَرگِيَن و منا پسئو بدئے

تانکه هما مردم بَرگنت که ترا دؤست اِنْت.

۷) هُدايا چه وتى پاکيا هبر کرتگ:

”سؤبِيَن بان و شِكِيَمَا بهرَ کنان و

سوگؤتئے دَرگا په وت کَد و کساس کنان.

٨ گلياد منيگ انت و منسى منيگ،

اپراييم منى جنگى گُلاه انت،

يهودا، بادشاهيئى اسا و

٩ موآب دسشودى ثرشت،

اډومئى سرا وتى سواسا چگل دئيان و

پيليستيئيه سرا وتى پيروزيئى گوانكا جنان.“

١٠ كئى منا پسيل بندين شهرا كاريت؟

كئى تان اډوما منى رهشون بيت؟

١١ او هُدا! تئو هما نهائى كه مارا يله ات كرتگ؟

نون گون مئى لشكران همراه نبئى؟

١٢ مئى دژمنانى دئما مارا مدت كن،

كه انسانئى كمك ناهودگ انت.

١٣ هُدا كه گون انت، سوبين بين،

هما انت كه مئى دژمنان پادمال كنت.

شرمندگيئى كباہ

په سازگر و وش الھانانى سالارا. داوودئى زبور.

۱) او منی ستایانی هُدا!

هاموؤش مېئ.

۲) چیا که بدکار و پریکاران

منی هلاپا وتی دپ پچ کرتگ،

گوڼ دروگبندیڼ زبانیآ منی هلاپا گپش جتگ.

۳) منا گوڼ نپرتیڼ هبران چپ و چاگردش کرتگ،

بیسئوبا گوڼ من په جنگا پاد آتگ انت.

۴) منی مهرئے بدلا منا بھتامش جتگ،

بله من په آیان نیکیڼ دوا کرتگ.

۵) منی نیکیانی بدلا گوڼ من بدی کننت و

مهرئے بدلا نپرت.

۶) گوشت: ”بدکاریڼ مردمیا اشیئے چکا دئور دئ،

بل که بھتام جنوکه اشیئے راستیڼ نیمگا اوشتیت.

۷) وهده آییئے دادرسیا کننت،

مئیاربار زانگ بات و

دوایی گناه حساب باتنت.

۸) روچی کُمک باتنت و

آييئې اگده و زمهوارى دگريآ برسات.

چگى چورئو باتنت و ٩

جنى جنوزام.

چگى پنډوک و دريدر باتنت و ١٠

چه وتى پرشتگين لوگان در کنگ باتنت.

وامدارى سجھين مال و هستيا پچ گراتنت و ١١

درآمد آييئې جهدانى بر و سمره براتنت.

کس په آيبا مهربان مبات و ١٢

آييئې چورئوانى سرا بزگ مکنات.

پدريچى گار باتنت و ١٣

نامش په ديئى نسلان سر مبات.

آييئې پت و پيرکانى گناه هداوندئى بارگاها يات کنگ باتنت، ١٤

ماتئى گناهى هچبر شوډگ مباتنت.

گناهش مدام هداوندئى چمانى ديما باتنت، ١٥

هداوند آيانى ياتا چه زمينا گار کنات.

چيا که آ هچبر په کسا مهربان نبوت، ١٦

نيژگار و هاجتمندى آزار داتنت و

دلپرُشتگيڼی په مرک رسینتنت.

١٧ نالت کنگی وټش بوت،

آییئ وټی سرا کپانتنت.

برکت دئیگی وټش نبوت،

هچبر برکتی مرسات.

١٨ نالت کنگی چو پوښاکا گورا ات،

آپئ پیما آیئ جانا ایر نشت،

روگنئ پیما هډانی شت.

١٩ نالت کباہی بات و آیئ جندا بیوښات و

کمر بندئ پیما مدام آیئ سرینا بندوک بات.

٢٠ چه هداوندئ نیمگا منی بهتام جنوکانی مژ همی بات،

هما که منی هلاپا بدین هبر کننت.

٢١ بله تئو، او هداوند، تهنه تئو

په وټی نامئیگی منی سرا مهربان بئ،

چه وټی مهرئ نیکیا منا برکین.

٢٢ چیا که من نیزگار و هاجتمندے آن و

دلن باتنا ئپیگ انت.

٢٣ من چو بیگاہی ساہگیا گار بان،

چو مَدَگيا چَنډَگ بان.

٢٤ چه روچگا کوڼډن دَرهگا اَنت،

جِسَم و جائن رنجتگ و لاگر اِنت.

٢٥ بُهتام جنوکانی کلاگی آن،

منا که گندنت، سرا چَنډيِننت.

٢٦ منا کَمک کن، او هُداوند، منی هُدا!

په وتی مِهريگی منا برکيِن.

٢٧ پل بزاننت که اے تئی دست اِنت،

که اے کار تئو کرتگ، او هُداوند!

٢٨ آ نالت کنت،

بله تئو برکت بدئياتئ.

هَمله که کنت، شرمندگ باتنت،

بله تئی هزمتکار شادمانی بکنات.

٢٩ منی دژمنان رسواييئ جامگ گورا دئیگ بات و

شرمندگیئ کباها پوښینگ باتنت.

٣٠ من چه وتی زبانا هُداوندئ سک باز شُگرا گران،

بازيَن مردمیئ دِیما آييا ستا کنان.

٣١ چيا که هاجتمندئے راستين نيټمگا اوشتيت

تانکه آيا چه دادرسانی هکما برکينيت.

منی راستين نيټمگا بنند

داوودئے زبور.

١ اے هداوندئے پئيگام انت په منی هداوندا:

”منی راستين نيټمگا بنند

تان هما وهدا که تئیی دژمنان

تئیی پادانی چيرئے پدگ و چارچوبه بکنان.“

٢ هداوند چه سهيونا تئیی زوراوړين آسايا شهر دنت و گوشيت:

”وتی دژمنانی نیاما هاکمی کن.“

٣ آ روچا که تئو وتی لشکرا مچ کنئے،

تئیی مردم په شوکه گون بنت.

گون پاکيے شان و زيبيایا

تئیی ورنا تئیی گورا کاینت،

چو که نود چه بامگواهئے باتنا.

٤ هداوندا سئوگند وارتگ و

پشومان نبیت، که:

”تو تان ابد دینی پیشواے اے،

ملکیسیدیکئے هسابا.“

۵ هداوند تئیی راستین دستا انت،

وتی گزبئے روچا بادشاهان درُشیت.

۶ کئومان سزا دنت،

زمینا چه لاشا پُر کنت و

سجّهین زمینئے هاکمان درُشیت.

۷ راها، چه کئوریا آپ وارت و

سوږبین و سربُلند بیت.

هداوندئے کار راست و په اَدل انت

۱ هداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

چه دلئے جُهلانکیا هداوندئے شُگرا گران،

نیکدلانی دیوانا، مُچّیئے نیاما.

۲ هداوندئے کار مزن انت،

هرگسئے دلا که نِشتگ انت،

آیانی سرا په شری پگر کنت.

۳ آییئے کار شاندار و پُرشوکت انت و

آييئى اَدل تان اَبَد برجمَ مانيت.

آيا وټى باگمالين کار يادگار کرتگ اَنت،

هُداوند مهربان و رهم کنوک اَنت.

آ هميان وراک دنت که آييئى ټرسش دلا اَنت،

وټى اهد و گَرا را تان اَبَد ياټ کنت.

وټى کارانى زورى وټى کئومارا پيش داشتگ،

درکئومانى ميراسى وټى کئومارا داتگ اَنت.

آييئى دستانى کار راست و په اَدل اَنت و

سجّهين رهبندى پُرا هتبار.

اَبَد تان اَبَد مَهر و مَهمک اَنت،

په راستى و تچكى کنگ بوتگ اَنت.

آيا وټى کئوم مؤکتگ،

تان اَبَد وټى اهد و گَرا رى برجم داشتگ.

آييئى نام پاک و باکمال اَنت.

هُداوندئى ټرس داناييئى بندات اَنت.

هما که آييئى رهبدانى رَندگيريا کنت،

آيان شرين زانتکارى رسيت.

تان اَبَد ستا هماييئىگ اَنت.

١ هُداوندا بنازِينِيْت، هَلِيلُويا.

بَهْتَاوَرِ اِنْتِ هَما كِه هُداوندئِ ثَرسِ آيِيئِ دَلا اِنْتِ،  
هَما كِه آيِيئِ هُكْمِي سَكِّ بازِ دُوسْتِ بَنتِ.

٢ آيِيئِ نَسْلِ وِ اوْبادِگِ زَمِينِئِ سَرا پُرزُورِ بَنتِ،  
بَرَكتِ نِيكْدَلانِي پَدَرِيچا رَسِيْتِ.

٣ آيِيئِ لُؤْگِ چِه مالِ وِ مِلَكْتا پُر بِيْتِ وِ

آيِيئِ پَهريزْكَاري تانِ اَبَدِ بَرَجَمَ مانِيْتِ.

٤ پِه نِيكْدَلانِ مانِ تَهَارُوكِيا هَم رُژَنَ دَرِيشِيْنِيْتِ،

آ مَهْرَبانِ، رَهَم كَنُوكِ وِ اَدَلِ اِنْتِ.

٥ بَكَشَنْدِه وِ وَاْمِدِهِيْنِ مَرْدَمِئِ اَسَرِ شَرِّ بِيْتِ،

هَما كِه وِتي كَارانِ پِه اَنسَاپِ كَنْتِ.

٦ چِيَا كِه آ هَچِبِر لَرزِيْنِگِ نَبِيْتِ،

پَهريزْكَاريْنِ مَرْدَمِ تانِ اَبَدِ ياتِ كَنَگِ بِيْتِ.

٧ آ چِه بَدِيْنِ هالانِ نَثَرَسِيْتِ،

دَلِي جَمِ اِنْتِ، تَتُوكِلي هُداوندئِ سَرا اِنْتِ.

٨ آيئے دل مُهرِ انت، نثرسيت،

نيټ وتي دژمناني شڪستا گنديت.

٩ گون گريب و نيزگاران بيهساب بکشنده انت،

آيئے پهريزکاري تان ابد برجم انت.

آيئے کانټ په شانه بُرز کنگ بيت.

١٠ بدکار گنديت و هژمناک بيت،

چه زهرا دنتان درُشيت و آپ بيت،

بدکارئے واهگ نامراد بنت.

هُداوند نيزگارا چست کنت

١ هُداوندا بنازينيت، هَلِيلويا.

بنازينيت، او هُداوندئے هزمتکاران!

هُداوندئے ناما بنازينيت.

٢ هُداوندئے ناما ستا و سنا بات،

چه انونا تان ابد.

٣ مشرکا بگر تان مگرِبا،

هُداوندئے نام نازينگ بات.

٤ هُداوند سجّهين کئوماني سرا پرجلال انت و

آييے شان و شوکت چه آسمانان بُرزتر.

کئ مئ هداوندین هداي دئولا انت؟ ٥

مئ هدا بُرزاد، وتی بادشاهی تهتا نشتگ.

آ جَهَل بیت ٦

که آسمان و زمينا بچاریت.

آ نیزگارا چه هاکا و ٧

هاجتمندا چه پُرانی هاکوڅا چست کنت.

شهزادگانی نیاما نادینیتش، ٨

وتی کئومئ شهزادگانی نیاما.

سَنَت و بے اولادین جنینا وشدل و چُگانی مات کنت و ٩

آييے لوگا آباد.

هداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

وهده اسرائيل چه مسرا در آتک...

١ وهده اسرائيل چه مسرا در آتک،

آکوبے هاندان، چه درامدین زبانئے مردمانی نیاما،

٢ يهودا هداي گچین کرتگین و

اسرائیل آييے بادشاهی بوت.

۳ دریا یا دیست و تَتک،

اُردنئے کُور، پُشتا کنزت.

۴ کوه چو گوراندا سِت جنان بوتنت و

جُمپ چو گورگا.

۵ او دریا! چه بوت که تئو تَتکئے؟

او اُردن! چه بوت که تئو پُشتا کنزتئے؟

۶ او کوهان! چه بوت که شما چو گوراندا سِت جت،

شما چو گورگا، او جُمپان؟

۷ بَلرز، او زمین!

هُداوندئے بارگاها،

آکوبئے هُدائے بارگاها.

۸ آييا تلار گورم کرتنت، چه آيا پُر،

مُهرين سِنک آيئے چَمگ.

مئے هُدا ارشا انت

۱ مارا اِنَّه، او هُداوند! مارا اِنَّه،

تئیی ناما شان و شئوکت پُرسات،

تئیی مَهر و وپاداریئے سئوبا.

٢ آ دگه کئوم چیا بگوشنت:

”إشانی هُدا کجا إنت؟“

٣ مئے هُدا ارشا إنت،

هرچه که آييا وُش بيت، هما کارا کنت.

٤ آيانی ”هُدا“ نگره و تلاه أنت،

انسانئ دستئ جور کرتگين بُت.

٥ إشان دپ پر بله هبر کرت نکنت،

چمُش پر بله ديست نکنت،

٦ گؤشش پر بله إشکت نکنت،

پؤنزش پر بله بؤ چت نکنت،

٧ دستش پر بله مارِت نکنت،

پادش پر بله راه شت نکنت،

نه چه وتی گُئا آوازے گشت کنت.

٨ هرکس که إشان جور کنت،

همشانی پئما بيت و

هما مردم هم که إشانى سرا تئوکل کنت.

٩ او إسرائيل! هُداوندئ سرا تئوکل کن،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنْت.

۱۰ او هارونئے لوگ! هُداوندئے سرا تئوکل کن،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنْت.

۱۱ او هُداثرسان! هُداوندئے سرا تئوکل کنیت،

هما شمئے کُمک و اِسپَر اِنْت.

۱۲ هُداوندا مارا یات کرتگ و

مارا برکت دنت،

اِسرايیلئے لوگا برکت دنت،

هارونئے لوگا برکت دنت.

۱۳ همایان برکت دنت که هُداوندئے ترس آیانی دلا اِنْت،

مزنین و کسانینان، یک پیما.

۱۴ هُداوند شمارا گیشا چه گیشتر کنات،

شمئے جند و چک، دوینان.

۱۵ هُداوند شمارا برکت دئیات،

زمین و آسمانئے اَدّ کنوک.

۱۶ بُرزین ارش هُداوندئیگ اِنْت و

زمینی بنی آدمارا داتگ.

١٧ مُردگ هُداوندا ننازيښت،

نه آ مردم که رڼوت و بېتئوار بنت.

١٨ اے ما اېن که هُداوندا ستا دئيېن،

اڼون تان ابد.

هُداوندا بنازيښت، هَليلويا.

منا هُداوند دؤست اِنْت

١ منا هُداوند دؤست اِنْت که

مني تئواري گؤش داشت،

مني پريات و زاريئے تئوار و

٢ وتي دلگؤشي مني نيْمگا تريښت.

تان زندگ آن، گوانکي جنان.

٣ مرکئے سادان پتاتگ اَتان،

کبرئے ثرس مني سرا کيتگ اَت

گم و اندؤهاني بنديگ اتان.

٤ هُداوندئے نامن گپت و گؤشئن:

”او هُداوند! مني زندا بَرگيڼ.“

٥ هُداوند مهربان و آدل اِنْت،

مئے ھدا، چه مهر و رهما سررېچ.

۶ ھداوند ساده دليېن مردمان سمباليت،

من که وار و زار اتان، منا رگيېنتي.

۷ پدا آرام بئې، او مني ارواه،

که ھداوند په تئو مهربان بوتگ.

۸ او ھداوند! تئو مني ارواه چه مرکا رگيېنت،

مني چم چه ارسان و

پاد چه لکشگا

۹ که ھداوندئې بارگاها گام بجنان

زندگيېناني زمينا.

۱۰ منا باور ات، هما وهدا هم که گوشتن:

”سک بزگ آن.“

۱۱ پريشانيناني تها گوشتن:

”هرگس دروگبند انت.“

۱۲ اے سجهيېن شري که ھداوندا گوْن من کرتگانْت،

إشاني بدلا چوْن بدئيان؟

۱۳ نجاتئې پيالها چست کنان و

هُداوندئے ناما تئوارَ کنان.

١٤ گۆن هُداوندا وتی کئولان پورهَ کنان،

آییئے سَجَّهین کئومئے دِیما.

١٥ هُدائے وپادارانِی مَرک،

هُداوندئے دِیما گرانگدرِ انت.

١٦ او هُداوندا! من تئیی هزمتکارِ آن،

هئو، من تئیی هزمتکارِ آن، تئیی مۆلدئے چُک،

تئو منا چه زمزیلان آزات کرتگ.

١٧ شُگرزاریئے کُربانیگے ترا پیشِ کنان و

هُداوندئے ناما گِران.

١٨ گۆن هُداوندا وتی کئولان پورهَ کنان،

آییئے سَجَّهین کئومئے دِیما،

١٩ هُداوندئے لوگئے پیشگاها،

تئیی نیاما، او اورشَلیم!

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

او سَجَّهین کئومان! هُداوندا بنازینیت

١ او سَجَّهین کئومان! هُداوندا بنازینیت.

او سَجَّهَيِّن راجان! آييا ستا كنيت،

٢ كه هُداوندئ مِهَر پِه ما سَكَّ بازِ انت و

آييئ وِپاداري اَبَدَمَان.

هُداوندا بنازِينِيت، هَلَّيلويا.

هُداوندئ راستيَن دِستا مَزِنِينِ كارِے كرتِگ

١ هُداوندئ شُگرا بَگريَت

كه نِيكِ انت و مِهرِى اَبَدَمَان.

٢ اِسراييل بَگوشات:

”آييئ مِهرِ اَبَدَمَان انت.“

٣ هارونئ لُوكِ بَگوشات:

”آييئ مِهرِ اَبَدَمَان انت.“

٤ هُداثرس بَگوشاتنت:

”آييئ مِهرِ اَبَدَمَان انت.“

٥ وِتي تَنگيانِ گُونِ هُداوندا پَريائِنِ كرت،

آييا مِنا پَسُو دات و آزات كرت.

٦ هُداوند گُونِ مِنا انت، مَنِ نَثُرسان.

انسان مِنا چِے كرتِ كنت؟

۷ هُداوند گُون من انت، منى مَدَت كنوك،

په سرپرازي دژمناني نيټمگا چاران.

۸ هُدائے کِرا پناه زورگ

چه انسانئے سرا تئوکل کنگا شرتر انت.

۹ هُدائے کِرا پناه زورگ

چه شهزادگاني سرا تئوکل کنگا شرتر انت.

۱۰ سَجَّهَيْن کئومان منا اَنگِر کرت،

بله من هُداوندئے ناما پُرؤش داتنت.

۱۱ منا چه هر نيټمگا چپ و چاگرِدش کرت،

بله من هُداوندئے ناما پُرؤش داتنت.

۱۲ چو بِيَنگ مَكِسكا منى سرا پر رتكنت،

بله چو كُنْگا، دمانا سْتكنت و

من هُداوندئے ناما پُرؤش داتنت.

۱۳ منا سَكا تِيْلانِكش دات كه بكپان،

بله هُداوندا منا كُمك کرت.

۱۴ هُداوند منى زور و منى سئوت انت،

هما منى رَكِيْنوك انت.

١٥ پهریزکارانی تمبوانی تها سوږین بئیک و شادمانیئے کوگار انت:

”هډاوندئے راستین دستا مزین کارے کرتگ.

١٦ هډاوندئے راستین دست چست بوتگ،

هډاوندئے راستین دستا مزین کارے کرتگ.“

١٧ من نمران، زندگ مانان و

هډاوندئے کرتگین کارانی جارا جنان.

١٨ هډاوندا منا شرّ ادب دات،

بله مرکئے دستا نداتی.

١٩ ادل و راستیئے دروازگان په من پچ کن،

که بیتران و هډاوندئے شگرا بگران.

٢٠ اش انت هډاوندئے دروازگ

که پاک و پهریزکار چه ادا تها شت کننت.

٢١ تنیی شگرا گران که تنو منا پسو دات،

تنو منی رگینوک ائے.

٢٢ آ سینگ که بان بندین استایان پسند نکرت و نژرت،

هما سینگ بُنْهشت بوت.

٢٣ اے هډاوندئے کار انت و

مئے چمان باکمال انت.

۲۴ اش انت هما روچ که هداوندا اورتگ،

بيا په اے روچا گل و شادهي کنين.

۲۵ او هداوندا! مارا برگين.

او هداوندا! مارا سوږين کن.

۲۶ مبارک بات هما که هداوندئے ناما کئيت.

چه هداوندئے لوگا شمارا برکت دئين.

۲۷ هداوند، هدا انت،

وتي نوري مئے سرا درپشينتگ.

ايبيدئے گربانيگا گون گربانجاھئے کانثان په ساد ببنديت.

۲۸ تئو مني هدا ائے،

تئیی شگرا گران.

تئو مني هدا ائے،

ترا نازينان.

۲۹ هداوندئے شگرا بگريت

که نيک انت و ميري ابدمان.

تئیی شريت منا دوست انت

١ بهتاور أنت هما که راهش راست أنت و

هَداوندئے شَرِیتْئے حسابا گردنت.

٢ بهتاور أنت هما که هَداوندئے پرمانانَ مَننت و

په سِتک و دل آییئے شوهازا أنت،

٣ هما که هِچ ناناِساپی نکنت و

آییئے راها رئونت.

٤ تنو وتی رهبنده داتگ أنت

که په سرجمیا آیانی رَندگیری کنگ ببیت.

٥ په تئیی هُکمانی برجاه دارگا

منی راه مَهر و مَهمک باتنت.

٦ گُزا آ وهدا که تئیی سَجْهین هُکمانی نیمگا چاران،

شرمسارَ نبان.

٧ گُون تچکین دلیا تئیی شُگرا گران،

وهده تئیی آدلین پرمانان دَر برانَ بان.

٨ تئیی هُکمانی رَندگیریا کنان

منا پَهِک یله مکن.

٩ ورناین مردمے چُون وتی راها پاک داشت کنت؟

گۆن تئیی هبرئے رَندگیریا.

١٠ ترا په سِتک و دل شوهازَ کنان،

منا مئیل که تئیی هُکمانی راها یله بکنان.

١١ من تئیی هبر وتی دلا اَمبار کرتگَانت

که تئیی هلاپا گناه مکنان.

١٢ ترا ستا بات، او هُداوند!

وتی هُکمان منا سوچ دئے.

١٣ من چه تئیی دپا در آتکگین سَجْهین هُکمان

دپ و تَ گوَشان.

١٤ چه تئیی پرمانانی مَنگا انچو شادانَ بان

که چه مزنین گنجیا.

١٥ تئیی رهبدانی سرا پگرَ کنان و

تئیی راهانَ چاران.

١٦ چه تئیی هُکمان شادمانَ بان و

تئیی هبرا نشموَشان.

١٧ وتی هزمتکارئے سرا مهربان بئے

تانکه زندگ بمانان و

تئی هبرئے پرمانبرداریا بکنان.

منی چمان پچ کن (۱۸)

که تئی شریئتے باگمالین چیژان بگندان.

من زمینا درامدے آن، (۱۹)

وتی هکمان چه من چیر مدئے.

په تئی هکمان (۲۰)

منی ارواه مدام زهیران درشتگ.

تئو گروناکین مردمان هگل دئیے، هما نالت بوتگینان (۲۱)

که تئی هکمانی راها یله کنت.

سبگی و گمشریپا چه من دور کن، (۲۲)

چیا که من تئی پرمانان مئان.

هرچنت که هاکم هوَر نندنت و منی هلاپا پندل سازنت، (۲۳)

بله تئی هزمتکار، تئی هکمانی سرا پگر کنت.

تئی پرمان منی شادمانی انت، (۲۴)

په من سوچ و سلاه انت.

من هاکان وپتگان، (۲۵)

منا وتی لبزئے هسابا زندگ بدار.

۲۶ من ترا وتی راهانی هال دات و تئو منا پَسَّو دات.

نون منا وتی هُکمان سوچ دئے.

۲۷ منا، وتی رهبندانی راها سرید کن و

من تئیی باگمالین کارانی سرا پگر کنان.

۲۸ منی ارواه چه اندوهان نالیت،

منا وتی هبرئے هسابا مُهکم کن.

۲۹ منا چه پریبئے راهان دور بدار،

منی سرا رهم کن و شریتا منا بدئے.

۳۰ من وپاداریئے راه در چتگ،

وتی دل تئیی هُکمانی مئوک کرتگ.

۳۱ من گوڼ تئیی پرمانان بندوک بان،

او هُداوندا!

مئیل که شرمسار کنگ بیان.

۳۲ تئیی هُکمانی راها مئیدان کنان،

که تئو منی دلا دانا کنئے.

۳۳ او هُداوندا! وتی هُکمانی راها منا سوچ دئے،

که تان آهرا بدارانش.

۳۴) منا اَگل و هوّش بدئے

که من تئیی شَرِیتئے پابند بَیان و  
په دل و سِتک اِشیئے رَندگیریا بکنان.

۳۵) وتی هُکمانی راها منی رهشَوْن بئے،

که منی وشی همِشانی تها اِنْت.

۳۶) منی دلا دِیم په وتی پرمانان بَتَرِین،

منی نپ و سوْتانی گُتْگئے بدلا.

۳۷) منی چَمّان چه بے اَرزِشِین چِیزان دور بدار،

منا وتی راهان زندگ بدار.

۳۸) گُون وتی هزمتکارا کرتگیڼ کئولا بدار

هما کئولا که گُون هُداثرسان کئے.

۳۹) هما بېننگیا دور کن که منا چه آييا تُرسیت،

که تئیی هُکم نِیک اِنْت.

۴۰) په تئیی رهبندان هُدَوْناک آن،

چه وتی ادلا منا زندگ بدار.

۴۱) تئیی مَهر منا سَر بات، او هُداوند، و

هما نجات هم که تئو کئول کرتگ.

٤٢ گڙا من هما مردمان پَسَو دُئيان که منا گلاگ بندنت،

چيا که من تئیی هبرئے سرا تئوکل کنان.

٤٣ راستین هبرا چه منی دیا پچ مگر،

که منی اُمیت تئیی هُکمانی سرا انت.

٤٤ مدام تئیی شَریتئے رَندگیر بان،

أبد تان أبد.

٤٥ په آسودگی گردان،

که تئیی رهبنانی شوهازا بوتگان.

٤٦ بادشاهانی دِیما تئیی پرمانانی هبرا کنان و

پَشل و شرمندگ نبان.

٤٧ چه تئیی هُکمان شادمان آن،

که منا دُوست أنت.

٤٨ من په تئیی هُکمانی زورگا وتی دست شهار داتگ أنت

که منا دُوست أنت و

تئیی پرمانانی سرا پگر کنان.

٤٩ گُون وتی هزمتکارا کرتگیّن کئولا یات کن،

که تئیی کئول منی اُمیت انت.

٥٠ سځي و سوريان مني تسلا هميش انت،

تئبي كئول منا زندگ داريت.

٥١ گروناكپن مردم منا دائما كلاگ بندنت،

بله من تئبي شريت يله نكنان.

٥٢ او هداوند! منا تئبي اهدى هكم يات انت و

منا چه همشان تسلا رسيت.

٥٣ بدكاراني سئوبا هژمناگ بان،

هماياني سئوبا كه تئبي شريت يله داتگ.

٥٤ تئبي هكم مني سئوت بوتگ انت

هر جاگه كه نندوك بوتگان.

٥٥ او هداوند! شپان تئبي ناما يات كنان و

تئبي شريت يله راها بان.

٥٦ مني راه همه بوتگ،

تئبي رهبنداني رندگيريا كنان.

٥٧ تئو منيگ ائ، او هداوند!

من كئول كرتگ كه تئبي هبراني رندگيريا كنان.

٥٨ په دل و ستك تئبي چهرگي شوهازا بوتگان،

منی سرا هما پئیما مهربان بے که کئولت کرتگ.

من وتی راه چارتگ آنت و ۵۹

نون دیم په تئی پرمانان آتکگان.

تئی هکمانی منگا اشتاپ کنان، ۶۰

دیږ نکنان.

هرچنت که بدکارانی سادان منا پتاتگ، ۶۱

بله تئی شریتا نشموشان.

شپنیما یاد کایان و تئی شگرا گران ۶۲

په تئی ادلین هکمان.

من هما سجھینانی سنگت آن که تئی ترس آیانی دلا انت، ۶۳

هما مردمانی که تئی رهبندانی رندگیریا کننت.

زمین چه تئی مهرا پُر انت، او هداوندا! ۶۴

وتی هکمان منا سوچ دے.

په وتی هزمتکارا مهربان بوتگے، ۶۵

هما پئیما که تئو کئول کرتگ آت، او هداوندا!

منا زانت و سریدی سوچ دے ۶۶

که من تئی هکمانی سرا تئوکل کنان.

٦٧ بزگ بئیگا پیسر، چه راستین راها نکل وړان اتان،

بله نون تئیی هبرئے رندگیر آن.

٦٨ تنو نیک ائے و نیکی کنئے،

وتی هکمان منا سوچ دئے.

٦٩ هرچنت که گروناکین مردمان منی سرا دروگین بهتام جتگ،

بله من په دل و ستک تئیی رهبندان برجاه داران.

٧٠ إسانی دل سنگ و بے إهساس انت

بله من چه تئیی شریتا شادمان آن.

٧١ شر بوت که سگی و سورپانی تنها کپتان

که تئیی هکمان در برت بکنان.

٧٢ چه تئیی دپا در آتکگین شریت په من

چه هزاران تِلاه و نگرها شرتر انت.

٧٣ منا تئیی دستان آد کرت و شکل و دروشم دات،

منا اگل و هوښ بدئے که تئیی هکمان سرپد بیان.

٧٤ هُداثرس گوڼ منی گندگا شادمان باتنت،

که من وتی اُمیت گوڼ تئیی هبرا بستگ.

٧٥ او هُداوند! من زانان که تئیی هکم په اَدل انت و

تئو چه وتی وپاداریا منا مُسببتانی تها دئور داتگ.

تئیى مَهر منى تَسَلّا بات، ٧٦

هما پئیما که تئو گۆن وتی هزمتکارا کئول کرتگ.

تئیى رَهمَت منا سَر باتنت تان زندگ بمانان، ٧٧

که تئیى شَرِیت منى شادمانى اِنَت.

گروناکین مردم سَر جَهل و پَشل باتنت که وتسرا منى باپُشتا دروگَش بستگ، ٧٨

بله من تئیى رهبندانى سرا پَگر کنان.

هرگَس که چه تئو تُرسیت دیم په من بیایات، ٧٩

هما مردم که تئیى پرمانان سرپَد بنت.

تئیى هُکمانى بارئوا منى دل بیْمیيار بات ٨٠

تانکه شرمندگ مبان.

منى ارواه په هما نجاتا تلوسیت که چه تئیى نیْمگا اِنَت، ٨١

من وتی اوْست و اُمِیت گۆن تئیى هبرا بستگ.

منى چَم تئیى کئولئى شوْهازا کور بوتگ اِنَت، ٨٢

گوْشان: ”کدى منا تَسَلّا دئیئى؟“

چو مَشکِیا آن که دوْتانى تها هُشک بوتگ، ٨٣

بله تئیى هُکْمَن نَشْمُشتگ اِنَت.

٨٤ تان كڊين تئیی هزمتكار ودارا ببیت؟

كڊی منی آزار دئیوكان سزا دئیئے؟

٨٥ گروناكین مردم په من كل كۆچنت،

تئیی شریئتے هلاپا.

٨٦ تئیی سجھین پرمان پُراھتبار انت،

منا كَمَك كن كه مردم منا مُپت و ناھكا آزار دئینت.

٨٧ منا چه زمینئے سرا گار و گمसार كنگی اتنت،

بله من تئیی رهبند یله ندانتت.

٨٨ وتی مھرئے حسابا منا زندگ بدار و

چه تئیی دپا در آتکگین هُكمانی رَندگیریا كنان.

٨٩ او هُداوند! تئیی هبر ابدمان انت،

آسمانا مھر اوشتاتگ.

٩٠ تئیی وپاداری نسلانی نسل برجم انت،

تئو زمین اڈ كرت و اے برجاه مانیت.

٩١ تئیی هُكم تان روچ مروچيگا برجاه انت

چیا كه سجھین چیز تئیی هزمتا كننت.

٩٢ اگن تئیی شریّت منی شادمانی مپوتین،

من مسیبتانی تها گار و گُمسار بوتگ آتان.

هچبر تئی رهبندان نشموشان، ۹۳

که تئو چه همشانی وسیلها منا زندگ داشتگ.

منا برگین که تئیگ آن ۹۴

تئی رهبندانی شوهازا بوتگان.

بدکار منی تباهیئے ودارا أنت، ۹۵

بله من تئی پرمانانی نیمگا چاران.

هر کمالا هدّے هست، ۹۶

بله تئی هُکمان هدّے نیست.

تئی شریّت منا چوّن دوست انت، ۹۷

سجّهین روچا همشیئے پگرا آن.

تئی هُکم منا چه منی دژمنان داناتر کننت، ۹۸

که مدام گوّن من گوّن أنت.

منا چه وتی تالیم دئیوکان گیشتر زانت هست ۹۹

چیّا که تئی پرمانانی پگرا آن.

چه کماشان زانتکارتر بوتگان ۱۰۰

که تئی رهبندانی رندگیریا کنان.

١٠١ من وتی پاد چه هر ردین راها دور داشتگ أنت

که تئی هبرا داشت بکنان.

١٠٢ چه تئی هُکمان وتی دیمُن نترینتگ

که تئو وت منا تالیم داتگ.

١٠٣ تئی هبر چونین شیرکنین تامے کننت،

منی دپا چه بینگا شیرکنتر أنت.

١٠٤ چه تئی رهبندان منا زانت و سرپدی رسیت،

پمیشکا منا چه هر ردین راها نپرت انت.

١٠٥ تئی هبر په منی پادان چراگے و

په منی راها رُژنے.

١٠٦ من سؤگندے وارتگ و اے سؤگندے سرا اوشتاتگان

که تئی ادلین هُکمانی رندگیریا کنان.

١٠٧ او هُداوند! من سکّ ازاب سگتگ،

آنچش که کئولت کرتگ، منا زندگ بدار.

١٠٨ او هُداوند! من په واهگے ترا ستا کنان،

منی اے گُربانیگا کبول کن و

منا وتی هُکمان سؤج دئے.

هرچنت که مُدام مرکئے پنجگا آن، ۱۰۹

بله تئیی شَریتا بیّهئیاَل نکنان.

بدکاران په من دامے چیر گیتکگ، ۱۱۰

بله من چه تئیی رهبندان ننگلتگان.

تئیی پرمان مُدام منی میراس أنت، ۱۱۱

منی دلئے شادمانی أنت.

من وتی دل په تئیی هُکمانی منگا تریتنگ، ۱۱۲

مُدام، تان گُډسرا.

چه دوروین مردمان نَپرت کنان و ۱۱۳

تئیی شَریتا دُوست داران.

تئو منی پناه و اِسپَر ائے، ۱۱۴

من وتی اوُست و اُمیت گُون تئیی هبرا بستگ.

چه من دور بییت، او بدکاران، ۱۱۵

که من وتی هُدائے هُکمانی رَندگیریا بکنان.

وتی لبزئے هسابا منا مُهکم بدار و من زندگ مانان، ۱۱۶

مئیل که منی اُمیت بپَرشیت.

منا مُهر بدار که پَرگان، ۱۱۷

مُدام تئیی هُکمانی زِگرا کنان.

١١٨ هما مردمان یله کنئے که چه تئیی هُکمانی راها دورَ بنت،

که آیانی پرئیکاریا آسرے نیست.

١١٩ تنو زمینئے سرئے سَجَّهین رَدکار چو گند و گسُرَا دئور داتگانت،

پمیشکا منا تئیی پرمان دؤست بنت.

١٢٠ منی جائئے گوشت چه تئیی تُرسا لرزیت و

منا چه تئیی رهبندان تُرسیت.

١٢١ من آدل و انساپ کرتگ،

منا ستمگرانی دستا یله مکن.

١٢٢ وتی هزمتکارئے سلامتی و وشهالیئے زمانتا بدئے،

مئیل که گروناک منی سرا زلم بکننت.

١٢٣ منی چمّ په هما رکینگا وداریک انت که چه تئیی نیمگا انت،

تئیی آدلین کئولئے پوره بیگئے انتزارا آن.

١٢٤ وتی هزمتکارا وتی مِهْرئے هسابا بچار و

وتی هُکمان منا سؤج دئے.

١٢٥ من تئیی هزمتکار آن، منا سریدی بدئے

که تئیی پرمانان بزنانان.

۱۲۶ او هداوند! وهد آتگگ که تئو کارے بکنئے،

چیا که تئی شریتا پروښنت.

۱۲۷ منا تئی هکم چه تلاها دوست تر أنت،

چه آسلیگین تلاها گیشتر.

۱۲۸ تئی سجھین رهبدانی راستیا مټان،

پمیشکا منا چه هر ردین راها نپرت إنت.

۱۲۹ تئی پرمان باکمال أنت،

پمیشکا آیان مټان.

۱۳۰ تئی هبرئے بنیان کنگ رُژن بکشیت و

ناسرپدان سرپدی دنت.

۱۳۱ من وتی دیا پچ کنان،

تئیگ آن و په تئی هکمان زهیریگ.

۱۳۲ دیمّا گوّن من ترّین و منی سرا رهم کن،

انچش که تئو مدام گوّن وتی نامئے دوست داروکان کنئے.

۱۳۳ وتی هبرئے هسابا منی گامانی رهشون بئے،

گناها مئیل که منی سرا هاکمی بکنت.

۱۳۴ منا چه انسانئے زلما بموک

که تئیی رهبندانی رَندگیریا کرت بکنان.

وتی دِیما وتی هزمتکارئے سرا دَرپشین و ۱۳۵

وتی هُکمان منا سوچ دئے.

چه منی چَمَان اَرسئے کئورَ تچنت ۱۳۶

که تئیی شَریتئے رَندگیری کنگ نبیت.

او هُداوندا! تئو آدل ائے و ۱۳۷

تئیی هُکم برهکّ آنت.

آ پرمان که تئو داتگ آنت په آدل آنت، ۱۳۸

سرجمیا پُراهِتبار.

منی گئیرتا منا جانسوچ کرتگ ۱۳۹

چیا که منی دژمنان تئیی هبر شَمُشتگ.

تئیی هبر پاک و پَلگار آنت و ۱۴۰

تئیی هزمتکارا دُوست آنت.

هرچُنت که من کم آرزش و هکیرے آن، ۱۴۱

بله انگت تئیی رهبندانَ نَشَمُوشان.

تئیی آدل دائمی و ۱۴۲

تئیی شَریت راست اِنت.

سګی و سؤری منی سرا آتګګ آنت ۱۴۳

بله تئیی هُکم منی شادمانی آنت.

تئیی پرمان تان آبد په آدل آنت، ۱۴۴

منا سرپدی بدئے که زندګ بمانان.

او هُداوند! په دل و سِتک تئوار کنان، پَسئو بدئے و ۱۴۵

من تئیی هُکمانی رَندګیریا کنان.

ګوَن تئو پریات کنان: ”منا برکین“ ۱۴۶

و من تئیی پرمانان مَّان.

چه بامګواها پیسر پاد کایان و پریات کنان، ۱۴۷

من وتی اوست و اُمیت ګوَن تئیی هبرا بَسَتګ.

منی چم شپئے سَجَّهین پاسان پچ آنت ۱۴۸

که تئیی هبرئے سرا پګر کرت بکنان.

او هُداوند! منی تئوارا وتی مِهْرئے هسابا ګوَش دار، ۱۴۹

وتی هُکمانی هسابا منا زندګ بدار.

هما که بدکاریانی رندګیر آنت، نَزیکًا رَسَتګ آنت، ۱۵۰

آ چه تئیی شَریتا دور آنت.

او هُداوند! تئو نَزیک ائے و ۱۵۱

تئی سځهین هکم راست أنت.

۱۵۲ من سک دیر انت زانتگ،

تئو وتی پرمان برجم داشتگ أنت که ابدی ببت.

۱۵۳ منی سکی و سوریان بچار و منی سرا رهم کن

که تئی شریئن نشمشتگ.

۱۵۴ منی هکئی دیمپانیا بکن و منی پشت بئی،

وتی کئولئی حسابا منا زندگ بدار.

۱۵۵ رگگ چه بدکاران دور انت

که آ تئی هکمانی شوهازا نه أنت.

۱۵۶ تئی رهمت سک باز أنت، او هداوندا!

وتی شریئتئی حسابا منا زندگ بدار.

۱۵۷ منی آزار دئیوک و دژمن باز أنت،

بله من چه تئی پرمانان وتی دیم نترینتگ.

۱۵۸ بیوپایانی نیمگا چاران و منا چه اشان نپرت بیت،

که تئی رهبندانی رندگیریا نکننت.

۱۵۹ بچار تئی رهبند منا چوون دوست أنت،

وتی مهرئی حسابا منا زندگ بدار، او هداوندا!

١٦٠ تئیی سجّهین هبر راست أنت و

تئیی سجّهین ادلین هکم ابدمان.

١٦١ هاکم منا مُپت و ناهکّ آزار دئینت،

بله منی دل تئیی هبرانی سرا لرزیت.

١٦٢ من تئیی هبرئے سرا شادهی کنان

هما مردمئے پیما که پُلِتگین مالے بِرَسیتی.

١٦٣ چه رپک و پریبا نپرت کنان،

تئیی شَریتا دُوست داران.

١٦٤ رُوچه هپت بر ترا نازینان،

په تئیی ادلین هکمان.

١٦٥ هما که تئیی شَریتا دُوست دارنت، سکّ ایمن أنت و

آیان هچّ چیز تْگَلینت نکنت.

١٦٦ او هُداوند! په هما نجاتا وداريگ آن که چه تئیی نیمگا انت و

تئیی هکمانی رَندگیریا کنان.

١٦٧ تئیی پرمانانی رَندگیریا کنان

که منا سکّ دُوست أنت.

١٦٨ تئیی رهبنده و پرمانان داران

که تئو منی سَجَّهین راهان زانئ.

او هداوند! منی پریات ترا سر بات، (۱۶۹)

وتی لَبَزئ هسابا منا اگل و هوښ بدئ.

منی نالگ ترا سر بات، (۱۷۰)

وتی کئولئ هسابا منا برگین.

منی لُنت تئیی ستایا سر ریچ باتنت (۱۷۱)

که تئو منا وتی هکمان سوچ دئیئ.

منی دپ تئیی هبرا بنا زینات، (۱۷۲)

که تئیی سَجَّهین ره بند په اَدل انت.

تئیی دست په منی کُمک کنگا تئیار بات (۱۷۳)

که من تئیی ره بند گچین کرتگ انت.

او هداوند! په هما نجاتا تلوسگا آن که چه تئیی نیمگا انت و (۱۷۴)

تئیی شریّت منی شادمانی انت.

منا زندگ بدار که ترا بنا زینان و (۱۷۵)

تئیی هکم منا مدت کنانت.

چو گارین پسیا درپدر بوتگان. (۱۷۶)

وتی هزمتکارا شوهاز کن

که من تئیی هُکم نَشْمُشْتِگْ اَنَت.

منا چه پریکاران برکین

دیم په اورشلیما برزاد رنؤگئے سئوتے.

۱ وتی سگی و سوریانی وهدا من گون هداوندا پریات کرت و

آییا منا پَسَّو دات.

۲ ”او هداوندا!

منا چه درؤگبندین لُت و پریکارین دپان برکین.“

۳ او پریکارین دپ!

هداوند ترا چه بدنت و

چد و گیش گون تئو چه بکنت؟

۴ ترا گون جنگولانی تییزین تیر و

گون روکین اشکران سزا دنت.

۵ اپسوز په من که میَشیکئے مُلکا نِشْتگان،

که من کیدرئے گدانان جَهمند آن.

۶ من گون چُشین مردمان زند گوازیڼگا دَم بُرتگ که

چه شهل و ایمنیا نپرت کنت.

٧ سَهل و اِيْمَنِي پَسُنْدِيْن مَرْدَمِيْ اَن

بله هر وهدا كه هبرے كنان، اے جنگا پاد كايِنت.

هُداوند مني كُْمَكْ كنوكِ اِنْت

دِيْم پِه اورشَلِيْمَا بُرْزاد رُئوگْئِي سُوْتِي.

١ چَمَان دِيْم پِه كُوْها چِسْتِ كَنان

منا كُْمَكْ چِه كجا رَسِيْت؟

٢ منا كُْمَكْ چِه هُداوندا رَسِيْت،

هما كه آسمان و زميني اَدْ كرتگِ اِنْت.

٣ آ نئيْلِيْت كه تئيِي پاد بِلْكُشِيْت،

آ كه تئيِي نِگْهِيانِيَا كَنْت وَاَبَ نَكِيْت.

٤ هُو، آ كه اِسْرايِيْلِيْ نِگْهِيانِ اِنْت

نُوپَسِيْت و وَاَبَ نَكِيْت.

٥ هُداوند وِت تئيِي نِگْهِيانِ اِنْت،

هُداوند تئيِي راسْتِيْن نِيْمْگا ساھگِ اِنْت.

٦ رُوچ، ترا رُوچا آزارِ نَدَنْت و

نِه ماھ، شِپا.

٧ ھڏاوند ترا چه هر بديا دور داريت،

تئیی زندئے نگهپان انت،

٨ ھڏاوند تئیی هر رنؤگ و آيگئے نگهپان انت

انؤن و تان ابد.

ھڏاوندئے لؤگا برنؤين

دیم په اورشلیم برزاد رنؤگئے سنؤتے. داوودئے زبور.

١ آيان كه گوشت:

”ھڏاوندئے لؤگا برنؤين“

من شادان بوتان.

٢ چؤن وئش، مئے پاد چه تئیی دروازگان پُترتگ و اؤشتاتگ انت،

او اورشلیم!

٣ اورشلیم انچش بندگان بوتگ

كه شهر چه هر نیمگا گؤن وت چؤ تگردیا گوپتگ.

٤ همؤدا كه كبيله رنؤنت، ھڏاوندئے كبيله

كه ھڏاوندئے ناما بنازيننت

هما اهد و گرائے هسابا كه اسرائيل دئيگ بوتگ.

٥ اؤدا دادرسيئے تهت برجاه دارگ بوتگانټ

داوودئے گھؤل و هاندائے تهت.

٦ په اورشليمئے ايمنيا دوا كنيت،

هرگس كه ترا، او اورشليم، دوست داريت، آسودگ بات.

٧ تئبي شهرئے ديوالاني تها سهل و ايمني بات و

تئبي كلاتان آسودگي.

٨ وتي برات و سنگتاني هاترا گوشان:

”ترا سهل و ايمني سر بات.“

٩ وتي هداوندين هدايے لوگئے هاترا

تئبي آباد بئيگئے لوٲوك آن.

چمان ديم په تنو چست كنان

ديم په اورشليما برزاد رنوگئے سئوتے.

١ وتي چمان ديم په تنو چست كنان،

تنو كه ارشا، وتي بادشاهي تها نشتگئے.

٢ انچو كه گلاميئے چم وتي واجهئے دستا سكا انت و

مولديئے چم وتي بانكا

مئے چم ھداوندین ھدایا سک انت

که مئے سرا رهم بکنت.

مئے سرا رهم کن، او ھداوند! ۳

رهم کن مئے سرا،

که ما سک باز بے ازتی سگتگ،

آسودگین مردمانی ریشکند و ۴

پُرکبرانی کلاگ

مارا په سرجمیا رستگ.

ھداوندئے نام مئے مدت انت

دیم په اورشلیم برزاد رنوگئے سوتے. داوودئے زبور.

”اگن ھداوند گون ما گون مپوتین،“ ۱

إسرائیل بگوشت:

”اگن ھداوند گون ما گون مپوتین ۲

آ وهدا که مردمان مئے سرا اُرش و همله کرت،

آیان مارا زندگا ایر برتگات ۳

وهدے هژمش مئے سرا چست ات.

آ وهدا آیان مارا ایر برتگات، ۴

هار و توپانا مارا مان رُپتگَات،

٥ مَسْتِيَن آپان

مارا روپان کرتگَات.“

٦ هُداوندا ستا بات

که نه اِشتی ما اِشانی دنتانانی شکار بیین.

٧ مئے زندی انچو رَکِینَت که

بالی مُرگے چه شکاریئے داما،

دام یرت و ما رَکِین.

٨ هُداوندئے نام مئے مَدَت اِنَت،

آسمان و زمینئے جوڑ کنوڪئے نام.

هُداوندا وتی کئومئے چپ و چاگرد گِپتگ

دیم په اورشلیما برزاد رنوگئے سئوتے.

١ آ که هُداوندئے سرا تئوکل کنت

سَهيونئے کوھئے پئیما اَنَت

که سُرینگ نبیت و تان ابد برجاه مانیت.

٢ انچش که کوھان، اورشلیم چپ و چاگرد کرتگ،

هُداوندا وتی کئومئے چپ و چاگرد گِپتگ،

اَنُون و تان اَبَد.

٣ بدكارين بادشاهيئې اسا پهريزكاراني ميراسئې سرا هُكمرانَ نبيت

كه پهريزكار وتي دستا په بدكاري سِل مكننت.

٤ او هُداوندا! په نيكډلان نيكي كن

په همايان كه دلش راست و تچك انت.

٥ بله هما مردم كه چپ و چوئين راهان رئونت،

هُداوند آيان گون بدكاران يكجاء گلينيت.

اسراييل ايمن و سلامت بات.

مئې وشبھتيا پدا بيار

دويم په اورشليما برزاد رنوگئې سئوتې.

١ وهدئې هُداوندا سهيونئې وشبھتي

پر ترينت و اورت

ما پوره واب گندگا اتين.

٢ مئې دپ چه گندگا پُر ات،

زبان چه شادهيئې سئوتا.

آ وهدا كنوماني نياما گوشگ بوت:

”هُداوندا په اِشان مزين كار كرتگ.“

٣ هُو، هُداوندا په ما مزنين كار كرت،

ما گل آتین.

٤ او هُداوندا! مئے وشبھتیا پدا بیار،

انچو که کئور نیگیوئے گیابانا آبادی کاریت.

٥ هما که ارس ریچانا کشت و کشار کنت،

په شادهی کوگار کنانا رُنت.

٦ هما که گریوانا در کپیت و تهمان په کَشگا بارت،

په شادهی کوگار کنانا واتر کنت و

وتی لوئکان کاریت.

اگن هُداوند لوگا مبندیت...

دیم په اورشلیما برزاد رُوگئے سئوتے. سلئیمانے زبور.

١ اگن هُداوند لوگا مبندیت،

بانبدانی زهمت بیکار انت.

اگن هُداوند، شهرے نگهپانیا مکت،

نگهپانانی نگهپانی بیکار انت.

٢ تئی، سُهبا ماهله پاد آيگ و

شپا تان دیرا آگه بیگ بیکار انت.

زَهِمَتَ كَشَّے كِه تَرَا پِه وِرگَا نَان بَرَسِيت،

آ كِه هُدايا دُؤَسْت اَنَت، اگن وَا ب بِنَت هَم

هَدا اے چِيزَان اَيانا دَنَت.

چُكَّ چِه هُداوندُے نِيَمگا مِيراس اَنَت و (۳)

پَدْرِیچ چِه هَمایِيئِے نِيَمگا مَز.

وَرنايِيا اُورَتگِيَن مَرديَن چُكَّ (۴)

اَنچَش اَنَت كِه جَنگُولِيئِے دَسْتَا تِير.

بَهتاور هَمَا مَرْد اِنَت كِه تِيرداني چِه چُكَّا پُر اِنَت. (۵)

وَهْدے چُشِيَن مَرْدَمے شَهْرُے دروازگا گُون دَرْمنا دِيَم پِه دِيَم بِيَت

هَچَبَر پِشَل و شَرْمَندگ نَبِيَت.

هَداثَرسيئِے بَهتاوَرِي

دِيَم پِه اُور شَلِيما بَرزاد رُئوگُے سُوْتِے.

بَهتاور هَمَا اِنَت كِه هُداوندُے تُرسي دَلَا اِنَت و (۱)

اَيِيئِے پَرْمَانِبَردارِيا گَام جَنَت.

تَو وُتِي زَهْمَتُے بَر و سَمرا وُرُے و (۲)

بَهتاوَر و وِشْهال بُے.

تَنِيي جَن تَنِيي لُؤگُے تَها (۳)

چؤ بر آورین انگورا بیت،

تئی چک تئی پرزؤنگئے چپ و چاگردا

چؤ زئیتونئے نهالا بنت.

٤ هئو، هما مردم که هداوندئے ترس آییئے دلا انت

همه دئولا بهتاور بیت.

٥ هداوند چه سهیونا ترا برکت بدئیات،

اورشليمئے آبادیا بگندائئے،

وتی زندئے سجھین روچان.

٦ وتی چکانی چکان بگندائئے،

اسراييل ایمن و سلامت بات.

منا آزارش داتگ

دیم په اورشلیما برزاد رنؤگئے سئوتے.

١ ”آیان منا چه ورناییا سک باز آزار داتگ،“

اسراييل بگوشات:

٢ ”منا چه ورناییا سک باز آزارش داتگ

بله منا چیردستش گرت نکرتگ.

٣ ننگار کنؤکان منی سرین ننگار کرتگ و

پَل دُراج کړتگانت.

٤ ټله هُداوند آدل اِنْت،

بدکارانی زمزیلی سِستنت و منا آزاتی کړت.

٥ هما که چه سَهیونا نِپرت کنت،

شرمسار بات و پُشتا بکنزانت.

٦ چو بانانی سرئ کاهاتانت

که چه رُدگا پیسر هُشک بیت،

٧ که رُنوگئ پَنجگئ پُرئ نیت،

چنوگئ بگلا پُر نکنت.

٨ رَهگوزے هم په آیان نیکدوا مکنات و مگوشات:

”هُداوند شُمارا برکت بدئیات،

ما هُداوندئ ناما شُمارا برکت دئیین.

هُداوندئ ودارا آن

دیم په اورشلیما برزاد رنوگئ سوتے.

١ من چه جُهلانکیان ترا تئوار کنان، او هُداوند!

٢ هُداوند! منی تئوارا گوَش دار،

منی پریات و زاریان دلگوش کناتے.

۳ او هُداوندا! اگن تئو گناهان هساب بکنئے،

گژا کئے پَشت کپیت، او هُداوند؟

۴ بله تئو بکشنده ائے

تانکه تئبی تُرس مئے دلا ببیت.

۵ من په هُداوندا ودارَ کنان،

منی سَجَّهین دل و جان ودارَ کنت و

منی اُمیت گۆن هُداے هبرا انت.

۶ په هُداوندا ودارَ کنان

چه هما نِگهپانان گیشتر که سُهبئے ودارا انت،

هئو، چه هما نِگهپانان گیشتر که سُهبئے ودارا انت.

۷ او اِسرائیل! اُمیتا په هُداوندا بدار،

که مِهَر گۆن هُدايا انت و

کاملین رَکینگ هماییئے دستا انت.

۸ آ و اِسرائیلا مۆکیت

چه آیانی سَجَّهین گناهان.

نُکئیئے پیما آرام گیتگان

دِيم په اورشليم برزاد رڼوگڼه سوتې. داوودئ زبور.

۱ او هداوندا! مني دل گروناک نه انت و

نه که مني چم پرکبر انت.

گون مزین کاران دلگوش نبان و

نه گون آ کاران که په مني دلا باکمال انت.

۲ من وتا چپ و آرام کرتگ

چه شیرا بستگین نڅکڼه پئما

که ماته گڼا انت.

هئو، مني ارواه چه شیرا بستگین نڅکڼه پئما آرام گپتگ.

۳ او اسرائیل! امیتا په هداوندا بدار،

انون و تان ابد.

هداوندا سهیون گچین کرتگ

دِيم په اورشليم برزاد رڼوگڼه سوتې.

۱ او هداوندا! داوودا یات کن و

آییئ سکی و سوریان.

۲ گون هداوندا سوگند وارتی و

گۆن آکوبئ زۆرمندیڼ هُډایا کئولی کرت و گوشتی:

٥-٣ ”تانکه په وتی هُډاوند، q2-5 په آکوبئ زۆرمندیڼ هُډایا لَوگے اَد مکنان،  
q2-5 وتی چندی لَوگا نرئوان، q2-5 وتا آرام کنگا نئیلان، q2-5 چَمَان نَز  
نئیاران، q2-5 مچاچان دُگگا نئیلان.“

٦ بچار، ما اِپراتهئ شهرا اهد و کرارئ پیئتئ زگر اِشکت و  
جاهارئ سرډگارا در گیتک.

٧ ”بیایت آییئ لَوگا رئوین و

آییئ پادانی پدگئ دِیما سُجده کنین و گوشین:

٨ ’هُډاوند! جاه جن و وتی آسودگیئ جاگها بیا

گۆن وتی زورئ اهد و کرارئ پیئتیا.

٩ تئی دینی پیشوایان پهریزکاریئ پوُشاک گورا بات و

تئی وپادارین هزمتکار شادهیئ کوگار بکنانت.“

١٠ په وتی هزمتکار داوودا بچار

وتی ”رَوگن پر مُشتگیئا“ دئور مدئ.

١١ هُډاوند گۆن داوودا سئوگند وارت،

کئولے کرتی و چه وتی زبانا نبجیت، که:

”من چه تئی اوبادگان یگے

تئی بادشاهی تهتا نادینان.

۱۲) اګن تئیی چک، منی آهد و ګرارئے سرا بوشتنت و

منی هما رهبندانی رندگیریا بکننت که منش سوچ دئیان،

ګڙا تئیی اوږادګ، تئیی بادشاهی تهتا نندنت، تان ابد.

۱۳) چیا که هداوندا سهیون در چتګ و

په وتی منندجاها دوستی بوتګ، گوشتګی:

۱۴) ”اے منی آرامجاه انت، تان ابد.

من همدا وتی بادشاهی تهتا نندان

چیا که دوستن بیت.

۱۵) من اشیا برکت دئیان و آباد کنان

اشیئے ګریبان لاپ سیړ کنان.

۱۶) من اشیئے دینی پیشوایان رګګئے پوښاکا ګورا دئیان و

اشیئے وپادارین مردم په شادهی کوګار کننت.

۱۷) من ادا په داوودا کانٹے روډینان و

په وتی ”روګن پر مُشتګینا“ چراګے روګ کنان.

۱۸) اشیئے دژمنان، شرمساریئے پوښاکا ګورا دئیان و

اشیئے سر ګون دریشوکین تاجیا بُرَز بیت.

تپاکی وش و دلګش انت

دِيم په اورشليما برزاد رڼوگڼه سئوتې. داوودئ زبور.

١ چوڼ وښ و دلگش انت

که هډائے مردم په تپاکي هور بنندنت.

٢ پوره گرانهاين ټيله که سرا چرپ کرتگ و

ريشان اير رچان انت،

هارونئ ريشان و

جهلاد تان کباهئ جیگا.

٣ چو که هر مونئ نودان

که سهيونئ کوهانی سرا شنزنت.

چيا که اودا هداوندا وتی برکتئ پرمان داتگ،

زند، تان ابد.

هداوندا بنازينيت

دِيم په اورشليما برزاد رڼوگڼه سئوتې.

١ جی هو، هداوندا بنازينيت، او هداوندئ سجھين هزمتکاران

که شپان هداوندئ لوگا آبيئ هزمتا کنگا ايت!

٢ دستان پاکين جاگهئ نيما چست کني و

هُداوندا بنازینیت.

۳ هُداوند چه سَهیونا شمارا برکت بدئیات،

هما که زمین و آسمانے اڈ کنوک انت.

هُداوندے ناما بنازینیت

۱ هُداوندا بنازینیت، هَلّیویا.

هُداوندے ناما بنازینیت،

او هُداوندے هزمتکاران، هُداوندا بنازینیت،

۲ شما سَجّهین که هُداوندے لوگا هزمت کنیت،

مئے هُدائے لوگئے پیشگاها.

۳ هُداوندا بنازینیت چیا که هُداوند نیک انت،

په سئوت آییئے ناما بنازینیت که دلکش انت.

۴ چیا که هُداوندا آکوب په وت گچین کرتگ،

إسرائیل، که په آیا گنجے بیت.

۵ مَن زانان که هُداوند مزن انت،

که مئے هُداوند چه سَجّهین هُدایان مستر انت.

۶ هرچه که هُداوند آسمانان و زمینا،

دریایان و دریایانی سَجّهین جُهلانکیان کنگ بلوئیت، کنت.

٧ چه زمينئى گډى هډ و سيمسran جمبران چست كنت،

گرؤكان گؤن هئوران رئوان دنت و

چه وتى امباران گواتا دُنا كاريت.

٨ هماييا مسرئى اولى چك جتنت،

مردمانى اولى چك و دلوتانى هم.

٩ او مسر! تئى نياما وتى نشانى و مؤجزهى رئوان داتنت،

پرئون و آيئى سجّهين هزمتكارانى هلاپا.

١٠ بازين كئومى جتى و

آيانى پرواكين بادشاهى كُشتنت،

١١ اموريانى بادشاه سيهؤن،

باشانئى بادشاه اوگ و

كنهانئى سجّهين بادشاه و

١٢ آيانى سرډگارى ميراسه كُرتنت

ميراسه په وتى مهلوکا، په اسرايىلا.

١٣ او هداوند! تئى نام تان ابد مانيت و

تئو نسلانى نسل يات كنگ بئى، او هداوند!

١٤ چيا كه هداوند وتى مهلوکئى دادرسيا كنت و

په وتی هزمتکاران رهم کنت.

کئومانی ”هَدا“ تَلاه و نَگره اَنت، ١٥

انسانئے دستئے جوژ کرتگین بُت.

دپش پر بله هبر کرت نکنت، ١٦

چمَش پر بله دیست نکنت،

گوَشش پر بله اِشکت نکنت ١٧

و دپا ساهش مان نیست.

هرکس که اِشان جوژ کنت، همشانی پیما بیت و ١٨

هرکس که اِشانی سرا تئوکل کنت هم انچش بیت.

او اِسرائیلیان! هُداوندا بنازینیت. ١٩

او هارونئے لوگ! هُداوندا بنازینیت.

او لیویئے لوگ! هُداوندا بنازینیت. ٢٠

او هُداثرسان! هُداوندا بنازینیت.

چه سَهیونا هُداوندا بنازینیت، ٢١

هما که اورشلیما جَهمند اَنت.

هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا.

هُداوندئے مَهر اَبدمان اَنت

١ ٲداوندئ شُگرا بگريٲ كه نيٲك اِنٲ و

مِهرى اَبدمان.

٢ ٲدايانى ٲدائ شُگرا بگريٲ

كه مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٣ ٲداوندانى ٲداوندئ شُگرا بگريٲ

كه مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٤ ٲما يگيئئ شُگرا بگريٲ كه مزنيٲ مٲجزه كٲٲ،

مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٥ ٲما كه چه وٲى دانايبا آسمانى اڏ كرتگ اِنٲ،

مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٦ ٲما كه زمينى آپانى سرا چير گيٲتگ،

مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٧ ٲما كه مزنيٲ نورى اڏ كرتگ اِنٲ،

مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٨ روچى اڏ كرت كه روچا ٲاكى بكنٲ،

مِهرى اَبدمان اِنٲ.

٩ ماه و اِستارى سازٲٲٲ كه شيا ٲاكى بكنٲ،

مهری اَبدمان انت.

١٠ هما که مسرئے ائولی چگی جتنت،

مهری اَبدمان انت و

١١ اسرائیلی چه آیانی نیاما در گُرت،

مهری اَبدمان انت.

١٢ گون پُرزورین باسک و شهارتگین دستے،

مهری اَبدمان انت.

١٣ هما که شُهرزری دو گپ کرت،

مهری اَبدمان انت،

١٤ و اسرائیلی چه اِشیئے تھا گوازینت،

مهری اَبدمان انت،

١٥ بله پرنونی گون لشکرا شُهرزرا بگینت،

مهری اَبدمان انت.

١٦ هما که گیابانا وتی مهلوکی رهشونی دات،

مهری اَبدمان انت.

١٧ هما که مزنین بادشاهی جتنت،

مهری اَبدمان انت.

١٨ زؤراورین بادشاهی گُشتنت،

مهری ابدمان انت.

١٩ اموریانی بادشاه سیهؤنی جت،

مهری ابدمان انت.

٢٠ باشائے بادشاه اوگی گُشت،

مهری ابدمان انت.

٢١ إسانی زمینی میراسے گُرتنت،

مهری ابدمان انت،

٢٢ میراسے په وتی هزمتکارین إسرائیلا،

مهری ابدمان انت.

٢٣ هما که مارا مئے گمشَریان یاتی کرت،

مهری ابدمان انت.

٢٤ مارا چه دژمنان آزاتی کرت،

مهری ابدمان انت.

٢٥ هما که سجّهین سهداران رُوزیگ دنت،

مهری ابدمان انت.

٢٦ بُرزین ارشے هُدائے شُگرا بگریّت

که مېرى ابدمان انت.

هداوندئې سئوتان چؤن جت كنښن؟

١ بابلي كئوراني كشا،

ما نشت و گريټ،

وهده ما سهيون يات گرت.

٢ ما درچكاني سرا

وتي سروژ و چنگ درتكنت،

٣ كه مئې بنديگ كنؤكان مارا گوشت: ”سئوت بجنيټ،“

كه مئې آزار دئؤكان چه ما شادهيئې سئوت لوټ.

گوشتش: ”په ما چه سهيونئې سئوتان يگې بجنيټ.“

٤ ما كه درانډيّه اين،

هداوندئې سئوتان چؤن جت كنښن؟

٥ او اورشليم! اگن من ترا شمشت،

مني راستين دست وتي هئرا بشموشات.

٦ مني زبان ئگا بلچات

اگن ترا يات مكنان و

اگن اورشليما وتي مسترين شادهي سريد مبان.

۷ او هداوند! ياتا بدار

که اور شليمۍ کيځي روچا اډوميان چي کړت.  
”پروشيټي“ آيان گوشت،  
”چه بڼا پروشيټي.“

۸ او بابلي جنګ! تئو زوټ ديم په تباھيا رئوي،

بهټاور هما انت که ترا سزا دنت،  
هما چيزاني سزايا که تئو گوڼ ما کرتګ انت.

۹ بهټاور هما انت که تئوي چګان زوريت و

تلاراني سرا جنت.

هداوندۍ شګرا گرين

داوودۍ زبور.

۱ او هداوند! چه دلي جھلانکيا تئوي شګرا گران،

هداياني بارگاها ترا په سئوت نازينان.

۲ ديم په تئوي پاکين پرستشگاها کونډان کيان و تئوي ناما نازينان

په تئوي مهر و وپاداريا

که تئو وتي نام و وتي مھرين اهد و گرار

چه سجھين چيزان گيشتر مزي بکشاتګ.

٣ هر وهدا كه ترا گوانگن جتگ تئو منا پَسَّو داتگ،

منى دل مزن كرتگ و منا زور و واك بَكشاتگ.

٤ هُداوندا! جهانئى سَجَّهين بادشاه تئىي شُگرا بگراتنت،

هما وهدا كه تئىي هبرا اِشكننت.

٥ تئىي كارانى ستايا سئوت بجناتنت،

كه هُداوندئى شان مزن اِنت.

٦ هرچُنت كه هُداوند مَزَن شان اِنت،

بله بِيكبران په رهم چاريت و

گروناكان چه دورا پجّاه كاريت.

٧ هرچُنت كه سَكى و سوريانى تها گردان،

بله تئو منا زندگ دارئى.

تئو منى دژمنانى هژمئى هلاپا وتى دستا شهارئى و

گؤن وتى راستين دستا منا رَكينئى.

٨ هُداوند منا رَكينيت.

هُداوندا! تئىي مهر ابدمان اِنت،

وتى دستانى كاران بند مكن.

او هُداوندا! تئو منا زانئى

په سازگر و وش ألهانانی سالارا. داوودئې زبور.

۱ او هداوندا! تئو منا چکاستگ و زانئې.

۲ تئو زانئې که من کدی ښدان و کدی پاد کایان،

چه دورا منی پگر و هئیلان زانئې.

۳ تئو منا تر و گرد کنگا هم گندئې و

تچک بئیک و آرام کنگا هم،

منی هر کارا زانئې.

۴ هبرې که چه منی زبانا در کئیت،

تئو چه پیسرا زانئې ای، او هداوندا!

۵ تئو چه پُشتا و دیمنا چپ و چاگرد کرتگ و

وتی دست منی سرا ایږ مُشتگ.

۶ چُشین زانت په من سک باز آجب انت

چه منی سریدیا بیکساس بالاتر.

۷ چه تئیی ارواها دیمنا ترینت و کجا شت کنان؟

چه تئیی بارگاهاتک و کجا شت کنان؟

۸ اگن آسمانان برئوان، تئو همودا ائې و

اځن مُردگانی جهاناً وتی نیادا یچ بکنان، تئو همؤدا ائ.

۹ اځن بامگواهانی بانزُلان بال بکنان،

اځن دریائے دورترین کړیا بنندان،

۱۰ اوډا هم تئی دست منی رهشونیا کنت و

تئی راستین دست منا مھر داریت.

۱۱ اځن بگوشان: ”بیشک تھاری منا چیر دنت و

رژنایی منی چپ و چاگردا شیے جوڑ بیت،“

۱۲ تھاری هم په تئو تھار نبیت،

شپ، چو روچا درپشیت،

که تھاری هم په تئو چو رژناییا انت.

۱۳ بیشک منی دل و درون تئو آد کرتگ

تئو منا ماتئے لاپا گوپتگ.

۱۴ تئی شگرا گران که من چو وّش و زیبا جوڑ بوتگان،

تئی کار هییران کنوک انت،

من اشیا شر زانان.

۱۵ منی هډّ چه تئو چیر نه اتنت

وهده چیر و اندیمین جاگھا آد بیگا اتان،

وهده زمینے جھلانکیان من گوپگ و یکجاه کنگ بیگا اتان.

١٦ تئیی چمان منی ناسرجمین جان دیست،

منی زندئے سَجھین رُچ تئیی کتابا نبشته کنگ بوتنت،  
چه هما وهدا پیسر که چه اے رُچان یگے هم نئیاتکگ آت.

١٧ او هُدا! تئیی هئیال په من چوَن بیبها آت،

إشان هساب نیست.

١٨ اگن هساب کنگش بلوٹان،

چه ریکانی دانگان گیشتر آت.

وهدے آگه بان،

آنگت گوَن تئو آن.

١٩ تئو بدکار بگشتیننت، او هُدا!

چه من دور بیټ، او هُونواران!

٢٠ اے په بدین مکسدے تئیی ناما گرنت،

تئیی هلاپا کُپر کننت.

٢١ او هُداوند! من چه آیان سَک بیزار آن که چه تئو نپرت کننت و

چه آیان وتا دور داران که تئیی هلاپا جاهَ جننت.

٢٢ جی هئو! من گوَن آیان سَک نپرت کنان،

آ منی دژمن جوژ بوتگ آت.

۲۳ او هُدا! منا بچگاس و منی دلا بزان،

منا بچگاس و منی پریشانیان دلگوش کن.

۲۴ اگن چه منی کاریا دِلرنج ائے، منا پیشی دار و

کرنیگین راها منا رهشون بئے.

منا چه بدکاران برگین

په سازگر و وش ألهانانی سالارا. داوودئے زبور.

۱ هُداوند! منا چه بدکاران پهریز و

چه هژمناکان برگین،

۲ چه همایان که وتی دلا بدین پندل سازنت و

هر رۆچ جنگه پاد کننت.

۳ وتی زبانا چو مارا تیژ کننت و

گرمارئے زهرش لُئثانی چیرا انت. اوشت...

۴ هُداوند! منا چه بدکارانی دستا دور بدار و

چه هژمناکان برگین

که په منی پادان دام سازگا انت.

۵ گروناکان په من دام چیر گیتکگ،

دامی چمگ.

منی راها تلکش چیر کرتگ. اوشت...

٦ گۆن هداوندا گۆشان: "تئو منی هدا ائے."

منی پریات و زاریا گۆش دار، او هداوندا!

٧ او هداوند، منی مھکمین هداوند و رگینۆک!

جنگئے روچا تئو منی سرئے نگهپانی کرت.

٨ هداوندا! بدکارانی ارمانان پوره مکن،

وهده ارش کنت

آیانی پندلان سوپین بیگا میل. اوشت...

٩ آیان که منا انگړ کرتگ،

آیانی لُئانی بدی، آیانی جندئے سرا بگپات.

١٠ روکین اشکرش سرا رچات،

آسا دئور دئیگ باتنت و

پوجگلین گدان بُداتنت و

هچبر در آتک مکناتنت.

١١ پلیند مئے سرډگارا آباد مباتنت،

هژمناکانی سرا بلاهه کپات.

١٢ من زانان که هداوند په بزگان دادرسی و

په هاجتمندان اَدل و انساپ کنت.

پهريزکار زلور تئیی نامئ شگرا گِرنَت و ۱۳

نیکدل تئیی بارگاها جهمنند بنت.

منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت

داوودئ زبور

او هداوند! ترا تئوار کنان، زوټ په من بیا. ۱

وهده ترا تئوار کنان، منی تئوارا گوښ دار.

منی دوا تئیی بارگاها چو سوچکيا کبول بات و ۲

منی چست بوتگین دست، بیگاهئ گربانیگئ پیما.

هداوند! په منی دپا نگهپانے بدار و ۳

منی لئنانی دروازگئ دپا پاسپانی بکن.

منی دلا مئیل که دیم په بدکاریا برئوت و ۴

من بدکارانی همراهیا سلین کاران گون بپان،

منا آیانی وشتامین چیزانی ورگا مئیل.

بلّ منا پهريزکارے شهات بجنّت، اے رهمے، ۵

بلّ منا هگل بدنت، اے په منی سرا روگنّے،

من چه اشیا انکار نکنان،

انگت منی دوا، بدکارانی کارانی هلاپا بیت.

۶ (۶) اِشانی هاکم، چه تلاران جهلاد دئور دئیگ بنت،

گزا زاننت که منی هبر شَر و راست آنت.

۷ (۷) گوشت: ”انچش که یگے زمینا ننگار کنت و دریت،

مئے هډ، مُردگانی جهانئے دپا شنگ و شانگ بوتگ آنت.“

۸ (۸) بله منی چم ترا سک آنت، هداوند، او هداوند!

تئی مئیار بان،

منا مرکئے دستا مدئے.

۹ (۹) منا چه هما داما برگین که بدکاران چیر گیتکگ،

چه آیانی تلکا.

۱۰ (۱۰) بدکار وت، وتی داما کپانت و

من په سلامتی بگوزاتان.

منا چه کئیدا در کن

داوودئے شیري گوشتانک، هما وهدا که گارئے تھا آت. دوا.

۱ (۱) هډائے بارگاها زار و پریات کنان و

چه هداوندا رهم لوټان.

۲ وتی گلگان همایی بارگاها کنان و

وتی سگی و سوریان همایا گوشان.

۳ ارواه که منی باتنا بیوار بیت،

تئو ائو که منی راهی رهشون ائو.

هما راها که من رئوان

په من دامی چیرش گیتکگ.

۴ منی راستین نیمگا بچار،

کس نیست که منی هیالا بیت.

منا پناه نیست و

کس منی زندی پگرا نه انت.

۵ او هداوند! تیی بارگاها پریات کنان و گوشان:

”تئو منی پناهجاه ائو و

زندگینانی زمینا منی بهر.“

۶ منی پریاتا گوش دار

که من مزین سگی و سوریان کیتگان.

منا چه آ مردمان برگین که منی رندا کیتگانت،

چیا که چه من زورمندتر انت.

۷ منا چه کئیدا در کن

که تئیی ناما بنازینان.

گړا پهریزکار منی چپ و چاگردا مچ بنت

که تئو په من نیکی کنئ.

من په تئو تئینگ آن

داوودئ زبور.

۱ او هداوند! منی ذوایا گوش دار

منی پریات و زاریا بشکن،

په وتی وپاداری و ادلیگی

منا پسئو بدئ.

۲ وتی هزمتکارا میاریگ مکن

که تئیی بارگاها گس بیمیاری نه انت.

۳ دژمن منی رندا کپتگ،

آییا منا زمینا دئور داتگ،

منا تھاریا جهمنندی کرتگ

کوھنن مردگانی پیما.

۴ ارواه منی درونا نژور انت و

دلن مان باتنا هئیران.

٥ ٲوٲنن زمانگان ياٲ كنان

ٲئى سڄهين كارانى سرا ٲگر كنان،  
ٲئى دستانى كرتگين كارانى هئالا كيان.

٦ وٲى دستان ٲئى نيمگا شهاران،

من ٲه ٲئو ٲئىگ آن،  
چو هُشكين ډگاريا. اوشت...

٧ هُداوند! منا زوٲ ٲسئو دئى،

منى روا دم برتگ،  
وٲى ديمًا چه من چير مدئى،  
كه همايانى ٲنما بان كه گل و كبرا كينت.

٨ بامگواهان ٲئى مهرئى هبرا بشكناتان،

كه من ٲئى سرا ٲئوكل كرتگ،  
سوچ دئى كه كجام راها برئوان،  
كه من وٲى زند ٲئى دستا داتگ.

٩ او هُداوند! منا چه دژمنان بركين،

من ٲئى كرا چير بان.

١٠ منا ٲاليم بدئى كه ٲئى رزائى سرا كار بكنان،

چيا كه ٲئو منى هُدا ائى،

تئی نیکیڼ روہ تچکین راها منی رهشون بات.

۱۱ او هداوند! په وتی نامیگی منا زندگی بدار،

په وتی ادلیگی، منا چه سگی و سوریان در کن.

۱۲ وتی مهرئے تها منی دژمنان تباہ کن،

منی بدواهان گار و بیگواه کن،

که من تئی هزمتکار آن.

هَدا مئے سَنگَرِ اِنْت

داوودئے زَبور.

۱ هداوند! ستا بات، منی تلارا،

که منی دستان په جنگا در کاریت و

منی لنگکان په مَرگا.

۲ هما منی مهر کنوکین هدا و کلات اِنْت،

منی سَنگَرِ اِنْت و منی رَکینوک،

منی اِسپَر، که آییئے میار بان،

که منی کئوما منی چیردست کنت.

۳ هداوند! انسان چیه که تئو آیییا مان بیارئے و

بنیادم چیه که تئو آییئے هیالا بدارئے؟

٤ انسانے زند چو دمکشیا انت و

روچی چو گوزوکیں ساہگیا.

٥ هداوند! آسمانا در و جهلاد بیا

کوهان دست جن که چه اِشان دوت در بیئیت.

٦ وتی گروکان شنگ کن که دژمن شنگ و شانگ ببت،

وتی تیران شان و سرگردانش کن.

٧ دستا چه بُرزاد شهار،

منا آزات کن و برگین

چه بازیں آیان،

چه درامدانی دستان،

٨ که دپش چه دروگا پُر آنت و

راستین دستش چه پریبا.

٩ من په تئو نوکیں سئوتے جنان، او هدا!

دهتارین سروژ و چنگے سرا په تئو ساز جنان،

١٠ په هماییا که بادشاهان سوږین کنت و

وتی هزمتکارین داوودا رگینیت،

چه کُشوکیں زهما.

۱۱) منا برگین و چه درامدانی دستا آزاد کن،

که دپش چه دروگا پُر انت و

راستین دستش چه پریبا.

۱۲) گزا مئے بچک، ورناییا چو رُستگین درچکا بنت و

مئے جنک چو وش تراشتگین مِکا که په کلاتان تراشگ بوتگ انت.

۱۳) مئے اَمبار، چه هر پئیمین بر و سَمرا پُر بنت و

مئے رمگ هزارانی هسابا گیش بنت،

دهان هزارانی هسابا، مئے دُگاران.

۱۴) مئے آپسین گوک باز باز چک کارنت و

دژمن مئے دیوالان پروشت نکنت،

کس بندیک نبیت و

مئے بازاران نالگ و پریات نمچیت.

۱۵) بهتاور هما مردم انت که همه دُولا بنت،

بهتاور هما انت که هُداوند آیانی هُدا انت.

هُداوند مزن انت

ستا و سنا. داوودئے زبور.

۱) تنیی شان و شوکتا نازینان، او منی هُدا! او بادشاه!

تئی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

٢ ترا هر رۆچ نازینان و

تئی ناما ستا کنان، ابد تان ابد.

٣ هداوند مزن انت و ستائے باز لاهک،

گس آبیئے مزنیَا گد و کساس کرت نکنت.

٤ نسلے په دومی نَسلا تئی کارانی ستایا کنت و

تئی مزنین کارانی کسَهان کاریت.

٥ من تئی مزنین شان و شوکتئے سرا پگر کنان،

تئی باگمالین کارانی سرا.

٦ تئی باگمالین کارانی زوراوری همک زبائے سرا انت و

من تئی مزنین کارانی جارا جنان.

٧ تئی مزنین شریانی کسَهان کارنت و

تئی ادلے سئوتا جننت.

٨ هداوند مهربان و رهم کنوک انت،

هژم گرگا دیر کنت و مہری باز انت.

٩ هداوند گون سجھینان نیک انت و

وتی سجھین اڈ کرتگینانی سرا رهم کنت.

۱۰ او هداوند! تئیی دستئ هُمک کار تئیی شُگرا گيپت،

تئیی وپادار ترا نازيښنت.

۱۱ تئیی بادشاهيئے شان و شوکتئ هبرا کنت و

تئیی زورئے مِسالان دئينت،

۱۲ تانکه سَجْهين بنی آدم تئیی زوراوريڼ کاران جار بجننت،

تئیی بادشاهيئے شان و شوکتا.

۱۳ تئیی بادشاهی ابدی بادشاهيے و

تئیی هاکمی نسلانی نسل برجاه مانيت.

۱۴ هرگس که کپيت، هداوند آييا داريت و

هرگس که لگتال انت، هداوند آييا چست کنت.

۱۵ سَجْهينانی چم په تئو سک انت و

تئو آيانی روژيگا په وهَد بکشئے.

۱۶ تئو وتی دستا پچ کنئے و

هر زندگيڼئے واهگان پوره کنئے.

۱۷ هداوند وتی هُمک راها آدل انت،

وتی سَجْهين کاران وپادار.

۱۸ هرگس که هداوندا تنوار کنت، هداوند، آيئے نژيگا انت،

هرگس که په دل و سټک آييا تئوار کنت.

هرگسا که هُدائے تُرس دلا اِنْت، هُدا آيئے واهگان پوره کنت و ١٩

آيئے پرياتان گوښ داريت و رگښتۍ.

هُداوند وتی سَجَّهين دؤست داروکانی نِگهپان اِنْت و ٢٠

سَجَّهين بدکاران تباہ کنت.

منی دپ هُداوندا نازينيت، ٢١

سَجَّهين سَهدار آيئے پاکين ناما ستا بدئيانت، ابد تان ابد.

هُداوند بنديگان آزاَت کنت

هُداوندا بنازينيت، هَلِيلويا. ١

او منی ارواه! هُداوندا بنازين.

تان زندگ آن هُداوندا ستا کنان ٢

تانکه هستان وتی هُدايا نازينان.

شهزادگانی سرا تئوکل مکيت، ٣

مردمانی سرا، که رگښت نکنت.

أرواهش که در کئيت، زمينا پر ترنت و ٤

هما روچا آيانی سَجَّهين شئور و هئيال گار و زئوال بنت.

٥ بهتاور هما انت آكوبئ هدا آبيئ كُمكن انت،

هما كه اميئ تي و تي هداوندين هداي سرا انت،

٦ همابيئ سرا كه زمين و آسمانئ جوړ كنوك انت و

دريا و هر چي كه دريايا هست،

همابيئ سرا كه تان ابد وپادار انت،

٧ زلم ديستگيناني دادرسيا كنت و

شديگان وراك دنت.

هداوند بنديگان آزات كنت،

٨ هداوند كوړاني چمان پچ كنت،

هداوند همايان چست كنت كه لگتمال انت،

هداوند پهريزكاران دوست داريت،

٩ هداوند درامداني نگهپانيا كنت و

چوړئو و جنوزاماني هيالا داريت،

بله بدكاراني راها چپ و چوټ كنت.

١٠ هداوند تان ابد بادشاهي كنت،

تئي هدا، او سهيون، نسلاني نسل.

هداوندا بنازينيت، هليلويا.

هداوند پرشته دِلان ذراه كنت

① هُداوندا بنازینیت، هَلیلویا،

مئے هُداوندئے نازینگ چوَن وِش انت و  
آییئے ستا کنگ دلکش.

② هُداوند اورشلیما چه نوکسرا اَد کنت و  
إسرائیلئے دراندځیهان یکجاء کنت.

③ پُرشته دِلان ذراه کنت و  
ثپانِش بندیت.

④ إستاران هساب کنت و

هر یگیا په نام تئوار کنت.

⑤ مئے هُداوند مزن انت، زوری بیکیساس،

آییئے زانت و زانگا کد و کساس نیست.

⑥ هُداوند بیکبران کُمک کنت،

بله بدکاران زمینا دئور دنت.

⑦ هُداوندا گوَن شگرگزاری بنازینیت،

په مئے هدایا سروژ و چنگ بجنیت.

⑧ آ، آسمانا گوَن جمبر پوِشینیت و

زمینا هئور بکشیت و

کوهانی سرا سبزگ روډینیت.

۹ آ، هئوانان وراگ دنت و

گوراگان هم، وهدے پریات کنت.

۱۰ آ، اسپانی زورا گل نبیت و

نه که جنگولانی پادان.

۱۱ هداوند همایانی سرا وش بیت که چه آییآ ترسنت و

سجهین اوست و امیتش گون آییئے مهرا انت.

۱۲ او اورشليم! هداوندا ستا کن،

او سهیون! هداوندا بنازین.

۱۳ هما تئی دروازگانی کریان مهر داریت و

تئی دیوالانی تها، تئی چگان برکت دنت.

۱۴ تئی مرز و سیمسران ایمن کنت و

ترا چه گهترین گندما سیرلاپ کنت.

۱۵ وتی هکما زمینا راه دنت و

آییئے هبر تیزیا شنگ بیت.

۱۶ برپا چو پژما شنگ کنت و

نودا پُرئے پئِما شانک دنت.

١٧ ترؤنگلا نائے هوردگانی پئِما اِیر دنت،

کئے آییئے برپین سارتیئے دِیما اوشتات کنت؟

١٨ وتی هبرا راه دنت و هر چیز آپ بیت،

وتی گواتا دیم دنت و آپ رُمنت و تچنت.

١٩ وتی هبرا په آکوبا آشکار کنت و

وتی هکم و پرمانا په اِسرائیلا.

٢٠ اے کاری په دگه هچ کئومیا نکرت و

اے دگه کئوم آییئے رهبدان نزاننت.

هَداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

هَداوندئے شان چه زمین و آسمانا بُرزتر انت

١ هَداوندا بنازینیت، هَلّیلویا.

چه آسمانان هَداوندا بنازینیت،

برزین جاگهان آییَا ستا کنیت.

٢ او آییئے سَجّهین پریشْتَگان! آییَا ستا کنیت.

او آییئے سَجّهین آسمانی لشکران! آییَا ستا کنیت.

٣ او ماه! او رُوج! آییَا ستا کنیت.

او سَجَّهَيْنْ دَرِيشناکيْن اِسْتاران! آييا ستا کنيّت.

۴ او بُرزيْن اَرش! آييا ستا کن.

او آسمانئے سربرئے آپان! آييا ستا کنيّت.

۵ اے سَجَّهَيْنْ، هُداوندئے ناما ستا بکنا تانت،

چيّا که چه هماييئے هُکما جوژ بوتگ آنت.

۶ هماييا اے سَجَّهَيْنْ، اَبَد تان اَبَد برجاه داشتگ آنت و

اَنچيْن هُکمے داتي که هچبر دئور دئيگ و ناکار کنگ نبيت.

۷ هُداوندا چه زمينا ستا کنيّت،

شما او سَجَّهَيْنْ دريائي سَه داران و زِرئے سَجَّهَيْنْ جُه لانکيان،

۸ او گِرؤک و ترؤنگل، برپ و جمبران،

او توپانين گواتان که هماييئے هُکما برجاه داريّت،

۹ او کوّه و سَجَّهَيْنْ جُمپان،

او نبيگي درچک و سَجَّهَيْنْ گزان،

۱۰ او رستر و سَجَّهَيْنْ دَلوتان،

او کسانين جانور و بالي مُرگان،

۱۱ او زمينئے بادشاه و سَجَّهَيْنْ کئومان،

او زمينئے شهزادگ و سَجَّهَيْنْ هاکمان،

۱۲ او ورنائين مردين و جنينان،

او پيرينان، گون چگان يکجاہ!

۱۳ اے سجھين، هداوندے ناما ستا بکنانت،

چيا که تهنه هماييے نام مزن شان انت،

هماييے شان و شوکت چه زمين و آسمانا برزادتر انت.

۱۴ آيا کانے په وتی کئوما برز کرتگ،

آيے سجھين وپادارين هزمتکارانی ستا،

اسراييلے ستا، کئومے که گون آيے دلا نزيک انت.

هداوندانا بنازينيت، هليلويا.

په هداوندانا نوکين سوتے بجنيت

۱ هداوندانا بنازينيت، هليلويا.

په هداوندانا نوکين سوتے بجنيت و

آيا، آيے وپادارانی مچيا بنازينيت.

۲ اسراييل په وتی اڏ کنوکا شادهی بکنات،

سهيونه چک په وتی بادشاهه گل باتنت.

۳ گون ناچ آيے ناما ستا بدئيات و

آيا گون ژانگ و چنگ بنازينانت.

٤ چيا كه هداوند چه وتي كئوما وشنود انت،

آ بيكبران سوښمندیۍ تاجا بكشیت.

٥ آییۍ وپادار گون اۍ پهرا شادهی بكنات و

وتي گندلانی تها شادهیۍ سئوت بجناتنت.

٦ هداوندۍ ستا و سناش دپا بات و

دودیږن زهمش دستا

٧ كه چه راجان بیږ بگرت و

كئومان سزا بدئینت،

٨ بادشاهانش په زمزیل ببندنت و

سردارانۍ په آسښ پادبند،

٩ تانكه هما دادرسیا برجاه بكننت كه ایشانی هلاپا نبشته كنگ بوتگ،

اۍ، آییۍ سجهږن وپادارانی شان انت.

هداوندا بنازیښت، هلیلویا.

هر سهدار هداوندا ستا بكنات

١ هداوندا بنازیښت، هلیلویا.

هدایا آییۍ پاکیږ ارشا ستا كښت،

آییۍ زور و واكۍ آسمانان.

۲ په آییۍ پړواکښ کاران آيا ستا کښت،

په آییۍ کاملين مزنيا آيا ستا کښت.

۳ آيا گون سرنائے تئوارا ستا کښت،

گون سروز و چنگان ستای کښت.

۴ آيا گون ژانگ و ناچ ستا کښت،

گون سيمی سازان و نلا ستای کښت.

۵ آيا گون دهلان ستا کښت،

گون برزتئوارين دهلان.

۶ هرچيزا که ساه مان، هداوندا ستا بکنات.

هداوندا بنازينيت، هللويا.